

NOWY TEATR

RAPORT Z PIERWSZYCH LAT DZIAŁALNOŚCI

2008-2011

NOWY ROZDZIAŁ

Karolina Ochab

Dyrektor Naczelna

Przedstawiam Państwu raport z pierwszych czterech lat działalności Nowego Teatru. Były to lata prób, sukcesów, porażek, nauki i walki. Przez ten czas staraliśmy się proponować nowe działania, wsłuchiwać w potrzeby widzów, szukać nowych form i rozwiązań, nie usypiać, kwestionować nasze dobre samopoczucie i utrzymywać wysoki poziom napięcia. Jesteśmy dalej teatrem bez miejsca, pokazującym przedstawienia i organizującym działania artystyczne i debaty w halach, na dworcach, na ulicy, w kawiarni czy w mieszkaniach. Podróżujemy nie tylko po mieście, ale i po świecie, w ciągu tych czterech lat zagraliśmy w 19 miastach za granicą. Stan zawieszenia jest trudny zarówno dla widzów, jak i dla artystów, „wszystko jest ruchome”, z drugiej strony daje wolność — wolność eksperymentu. Przez cztery lata mieliśmy szansę badania ludzi, tematów i miejsc. Mieliśmy nieograniczoną i nieodpowiedzialną fantazję, powstało z niej wiele różnorodnych projektów, akcji i spektakli. Publiczność nas polubiła i doceniła. Ten raport jest tego dowodem i dokumentacją. Dzisiaj stajemy przed zadaniem wybudowania centrum artystycznego, zaczynamy budowę za kilka miesięcy, równolegle tworzymy przyszłą strukturę tego miejsca, wykorzystamy wszystkie nasze doświadczenia i postaramy się zaproponować nowe miejsce.

NOWA SZTUKA

Krzysztof Warlikowski

Dyrektor Artystyczny

Myślę, że cztery lata działania Nowego Teatru wpisują się w moje rozważania o niemożliwym, które prowadzę w swoich spektaklach. Nasza praca na pozór zdaje się równie niemożliwa jak przywrócenie do życia Alkestis w tekście Eurypidesa i (A)pollonii, a jednak teatr jest miejscem umożliwiającym cudowne zjawiska, czego najlepszym dowodem jest to, że Nowy funkcjonuje nie tylko jako kompania realizująca moje spektakle, ale także instytucja kulturalna mocno wpisująca się w warszawski pejzaż. Mam nadzieję, że epoka bezdomności Nowego Teatru przekroczyła już półmetek i że nasza zdobywana w walce gotowość do poprowadzenia dużego centrum kultury, o którym marzymy, jest już bardzo wysoka.

Moja obsesyjna idea, żeby miejsce, które powstaje, nie powielalo zasad i pomysłów realizowanych w innych miejscach, przynosi powoli dobre rezultaty. Paradoksalnie nasza bezdomność, czy noma-dyczność, która zmusiła nas do znalezienia nowych sposobów rozmowy z widzami, zmuszonych z kolei do poszukiwania Nowego w wielu miejscach Warszawy, pozwoliła sprawdzić możliwości artystyczne, jakich na ogół nie sprawdzają instytucje zdomowione, czy, co gorsza — udomowione. Co więcej, widzowie szukają nas i chcą z nami rozmawiać, gotowi na niewygodny wypraw na warszawskie przedmieścia, na ogół dalekie od malowniczości, do miejsc nie mających nic wspólnego z wygodą teatralnej sali. Często deklaruje, że nie lubię teatru, że wszystko, co teatralne, jest wrogiem sztuki teatru. Z tego względu uważam wspólne doświadczenie całego zespołu Nowego za sprzyjające poszukiwaniom artystycznym. Jestem przekonany, że kiedy jednego dnia znajdziemy się wreszcie w garażu na skrzyżowaniu Madalińskiego i Sandomierskiej, w miejscu, w którym mieszkają dybuki przedwojennej Warszawy i jej niemożliwej historii, wszystkie niemożliwości Nowego Teatru spotkają się i przyniosą rezultat daleki od przewidywalnego.

Cztery lata Nowego to dla mnie cztery nowe premiery, w których poszerzyłem moje poszukiwania teatralne, starając się uczynić jak najbardziej bezpośrednim język, którym rozmawiam z widzami, przybliżyć

go jak najbardziej do wspólnej wrażliwości zawieszanej gdzieś na granicy między sceną i widownią. (A)pollonia, Tramwaj, Koniec i Opowieści afrykańskie według Szekspira wyznaczają konsekwentną drogę poszukiwań.

Nowy nie ma być teatrem repertuarowym, nie jest więc naszą ambicją ściganie się w rankingach mody i popularności oraz zdobywanie najgorętszych nazwisk. Ciekawią mnie jednak twórcy, którzy mają silnie odrębne spojrzenie na świat i gotowi są ryzykować wszystko w imię szczerzej wypowiedzi artystycznej. Dlatego, w miarę naszych możliwości, będąc bezdomnymi, tworzymy dom dla działań nieoczywistych, przełamujących tradycyjne podziały gatunkowe, szukających zawzięcie i bezkompromisowo. Dom będzie coraz większy i bardziej zamieszkały. Może zresztą nie dom, a azyl, bo interesuje mnie utrzymanie napięcia tymczasowości, przechodniości, które sprzyja tworzeniu. Szczególnie inspirujące były dla mnie jednodniowe wydarzenia z pogranicza wystawy i działań performatywnych, liczne akcje w przestrzeniach publicznych, a także akcje artystyczne upubliczniane w miejscach prywatnych, wszystko to, co robimy i nazywamy teatrem, co z teatrem nie ma wiele wspólnego.

Nie mniej istotne są dla mnie działania, które czynią z Nowego domu i azylu dla myślenia i bezpośrednich spotkań z widzami. Od początku istnienia prowadzimy cykle wykładów i warsztatów, które mimo bardzo wysokiego poziomu merytorycznego także uciekają od akademickich standardów czy nawyków. Staramy się pokazywać nowe drogi myślenia o teatrze, który jest przecież idealnym miejscem przenikania się rozmaitych idei. Dlatego nasze wykłady także są drogą ewakuacji z teatru rozumianego jako miejsce, w którym daje się występować. Dużą wagę przywiązujemy też do warsztatów otwierających nowe pola twórczej wrażliwości, wierzymy bowiem, że twórcze życie jest lepsze. Nie chodzi o to, żeby każdy był artystą, ale by mógł wytworzyć w sobie artystyczną pasję i wolę poszukiwania.

Nowy Teatr często podróżuje. Istotne jest dla nas nie tylko to, dokąd jedziemy, choć udało nam się odwiedzić wiele miejsc wysokiego znaczenia dla sztuki teatru, ale przede wszystkim, skąd przyjeżdżamy. Wozimy ze sobą kawałek Warszawy, miasta, które dla większości osób w zespole stało się miejscem do życia z wyboru i które umożliwia nam realizowanie projektów spod znaku nieodpowiedzialnej fantazji. Tylko ona pozwala mierzyć się z niemożliwym, a to jest przecież główny cel artystycznych poczynań.

NOWA IDEA

Piotr Gruszczyński

Dramaturg

Nowy Teatr do momentu otwarcia siedziby przy ulicy Madalińskiego działa jako mobilny zarodek przyszłego centrum kultury. Prowadzi działalność teatralną, realizując spektakle dyrektora artystycznego Krzysztofa Warlikowskiego, młodych reżyserów oraz twórców związanych ideowo i artystycznie z działaniami Krzysztofa Warlikowskiego, edukacyjną (wykłady, warsztaty artystyczne, publikacje); muzyczną (koncerty proponowane przez Pawła Mykiety — kierownika muzycznego teatru); performer-ską (akcje w przestrzeni miejskiej).

Nie chcemy budować typowego modelu teatru repertuarowego. Tworzymy nowoczesną interdyscyplinarną instytucję kultury, w której granice między poszczególnymi dziedzinami sztuki ulegają zatarciu.

Nowe Centrum będzie miejscem, jakiego w Warszawie nie ma i brakuje: nowoczesną interdyscyplinarną instytucją kultury o szerokim polu promieniowania, również za granicą, dzięki wielu światowym występom zespołu Krzysztofa Warlikowskiego.

Nowość nie jest żadną wartością w kulturze, w której liczy się trwanie. Ale przecież w sztuce jest inaczej. Bez nowych poszukiwań formalnych, zmiany języka — wszystko jedno czy rewolucyjnej, czy ewolucyjnej — sztuka traci kontakt z czasem, w którym powstaje, z publicznością, z którą musi dialogować (bo inaczej nie ma sensu) — swoją podstawową rację istnienia. Nowy Teatr, nieco ostentacyjnie i prowokacyjnie podbijający w nazwie nowość, jest przede wszystkim miejscem poszukiwań twórczych. Prowadzonych z wiarą w ożywczość i świeżość rezultatów, zakładających pełną wolność, co oznacza także zwolnienie z posłuszeństwa jakimkolwiek z góry nałożonym manifestom. Nie piszemy manifestu, zachowując jedynie wierność kilku podstawowym przekonaniom. (Elizabeth Costello: „Mam przekonania, ale w nie nie wierzę”.) Jednym z najważniejszych jest przekonanie o stałej potrzebie uwalniania się od konwencji, które powstają bez przerwy, jak kożuch na gorącej lawie. Ciągłe trzeba je odgarniać, by odsłonić to, co gorące, nieokreślone, wymagające badania. Bo przecież nie ma sensu robić niczego, jeśli rezultat jest przewidywalny, znany. A tak na przykład

działają konwencje niebezpiecznie stabilizujące poszukiwania. Tylko ryzykowne wyprawy w nieznaną mają sens.

Od początku istnienia mówimy o tworzeniu nowoczesnego centrum kultury. Ćwiczmy jego przyszłe możliwości, które pojawią się wraz ze stworzeniem siedziby, prowadząc badania terenowe na skrzyżowaniu różnych dziedzin sztuki. Testujemy różne możliwości, sprawdzając ich potencjał artystyczny i intelektualny. Przymus bezdomności zamieniamy w luksus, który pozwala cieszyć się prawem do prób i błędów. Używamy całej Warszawy jako naszej przestrzeni. Pokazujemy spektakle na świecie, odkrywając ukryte w nich nowe możliwości. Przyzwyczajamy widzów do naszego istnienia w nieistnieniu, wabiąc syrenim śpiewem do odległych warszawskich przedmieść. Czasem mówimy, za Krzysztofem Warlikowskim, o „nieodpowiedzialnej fantazji”; kiedy indziej wychodzimy z założenia, że należy i warto „kochać i psocić”. Niezależnie od funkcji w teatrze, wszyscy mamy poczucie misji do wypełnienia, czujemy się odpowiedzialni za naszych widzów, tych, którzy nas wybierają i decydują się na wspólne przygody. Nieważne, czy są to przygody teatralne, czy wykłady, a może jednodniowe interwencje. A może sztuka w przestrzeni publicznej lub upublicznienie przez sztukę przestrzeni prywatnej? Możliwości jest dużo. Umawiamy się na spotkania z widzami w różnym wieku. Chcemy spotykać się z coraz młodszymi i coraz starszymi, także z tymi, którzy nie mają zwyczaju w ogóle chodzić do teatru. Dlatego w wielu naszych działaniach, zwłaszcza edukacyjnych, można wziąć udział nieodpłatnie. Wierzmy, że każdy człowiek jest twórczy. Niekoniecznie musi być artystą, ale przecież może twórczo żyć, a to oznacza lepsze życie. Czy chodzi nam o lepsze życie? Tak, ale nie obiecujemy łatwego szczęścia, tylko niebezpieczne wędrowanie w sferze myśli, bo do nich mamy bezpośredni dostęp.

Nowy Teatr jest nowoczesną próbą połączenia idei teatru zespołowego — stworzenia miejsca laboratoryjnej pracy dla Krzysztofa Warlikowskiego i artystów, których wybrał do współpracy, z ośrodkiem wymiany myśli i idei, nie tylko artystycznych. Interesuje nas głębokie badanie i komentowanie rzeczywistości poprzez teksty i sytuacje, które mogą wnikać w obszary zakryte, ulokowane w sferach egzystencji obciążonych tabu czy źle widzianych w codziennym rozgadaniu. Tematów, które powinny systematycznie być dyskutowane, w porządku zmiany systemów, zmiany pokoleń, aż do momentu, kiedy wejdą do normalnego dyskursu i przestaną budzić demony.

Nowy Teatr dochodzi do polityczności i debaty publicznej przez debatę etyczną i pracę estetyczną. Może to jest nasz znak rozpoznawczy? Działamy w obszarze kryzysowym, tam, gdzie dochodzi do przesilenia,

gdzie czają się katastrofy. Tylko przejście przez kryzys może prowadzić do otwartej wymiany myśli, do rezultatu, w którym kryzys oczyszcza się, krystalizuje, staje się formą i może zostać przewyciężony. Staramy się wywoływać stan kryzysowy w naszych widzach, przekłuć błony zabezpieczające niewygodne tematy, doprowadzić do stanów gorączkowych, sepsy wzburzonego myślenia, która w efekcie przynosi oczyszczenie i integrację.

Teatr, który ucieka przed teatralnością, ma służyć jako narzędzie badania świata. Prowokując tym samym sztukę w ogóle do takiego działania. Nie jest niewinny, nie jest bezpieczny. Wciąga w misternie utkaną pułapkę, wilcze doły wrażliwości i emocji. Może nie aż tak dramatycznie. Ale jednak, tam gdzie nie istnieje wyjście, nie ma rozwiązania ani żadnej odpowiedzi, trzeba przejść przez teatr.

STRÖER

8505945

Madalinskiego 10/h6 02-513 Warszawa
t. +48 22 849 35 53

www.nowy teatr.org

*30 91 KRO...
S...
...
...*

KULTURA NA ROZDROŻU

Edwin Bendyk

Tygodnik „Polityka”

Jedną z najważniejszych książek pamiętnego roku 1968 była *Cywilizacja na rozdrożu*, zbiorowe dzieło czeskich i słowackich uczonych przygotowane pod redakcją Radovana Richty. Badacze z Czechosłowacji poddali przenikliwej obserwacji ówczesną cywilizację, dostrzegając, że wyczerpuje się model industrialnej modernizacji i nadchodzi nowa faza rozwoju: „Stoimy dziś na gruncie historycznie ukształtowanej cywilizacji przemysłowej, ale już zaczynamy opuszczać jej granice, idąc na spotkanie nieznannej cywilizacji przyszłości. Na tym skomplikowanym rozdrożu ruch, który chce przekształcić świat dla człowieka, musi polegać na wrażliwej busoli nauki i na zdolności twórczego myślenia”. Odpowiedzią na wyzwania przyszłości musi być głęboka zmiana ładu instytucjonalnego, polegająca m.in. na otwartości i demokratyzacji życia społecznego, przekonywali uczeni. Jak pamiętamy, próba przebudowy państwowego socjalizmu w Czechosłowacji wg wskazówek zespołu Richty zakończyła się katastrofą, 20 sierpnia 1968 r. interwencja wojsk Układu Warszawskiego położyła kres Praskiej Wiośnie. Uruchomiony został alternatywny scenariusz z opracowania zespołu Richty — nastąpiła konsolidacja systemu przez jego dalsze usztywnienie i biurokratyzację, co w konsekwencji 20 lat później doprowadziło do historycznego upadku realnego socjalizmu w całym tzw. Bloku Wschodnim.

Warto pamiętać o tej historii z wielu względów. Po pierwsze dlatego, że ciągle żyjemy w jej cieniu — dostrzeżony pod koniec lat 60. XX wieku proces transformacji postindustrialnej nie zakończył się. Obecny globalny kryzys pokazuje, że cywilizacja ponownie stanęła na rozdrożu. Ścieżka, jaką podążył świat po upadku realnego socjalizmu, okazała się ślepą uliczką. W 1989 r. wydawało się, że nie istnieje inna alternatywa niż globalna integracja w oparciu o tzw. konsensus waszyngtoński, określający w jasny i klarowny sposób instytucjonalny ład dla nowej, pozimnowojennej cywilizacji. Jego fundamenty: globalny, wolny i otwarty rynek jako gwarant optymalnej alokacji zasobów, prywatyzacja dóbr wspólnych i usług publicznych w imię efektywności, ekonomizacja wszystkich sfer życia, z kulturą włącznie, w imię ich racjonalizacji, ograniczanie roli państwa w imię

wolności miały umożliwić budowę raju na ziemi, gdzie ludzie wolni żyć będą szczęśliwie i dostatnio.

Tak się nie stało. Najwyraźniej, stojąc na rozdrożu, podążyliśmy niewłaściwą ścieżką, budując cywilizację opartą na podstawach złego ładu instytucjonalnego. Trzeba skorygować marszrutę. I tu czas na drugą lekcję z lektury opracowania zespołu Richty: szukając nowych rozwiązań, należy dobrze rozpoznać kontekst i istotę przemian, które doprowadziły do rozdroża. Uprowadzając nieco dalszy wywód: kluczem do zrozumienia tego, co się dzieje i dzieć może, jest kultura.

Czymże jednak jest kultura? Paleta definicyjnych możliwości jest olbrzymia. Sławomir Magala w książce *Kompetencje międzykulturowe* odwołuje się do koncepcji Immanuela Wallersteina rozumiejącego przez kulturę „ pewne uogólnienie sposobów wyróżniania się pewnych grup spośród innych grup”. Autorzy raportu badawczego *Sceny kulturowe a polityki kultury w Małopolsce* rezygnują z jednolitej definicji: „naszym celem nie jest dedefiniowanie kultury ani narzucenie jednolitego sposobu jej rozumienia, ani nawet utopijne zapobieganie nieporozumieniom i napięciom, lecz ułatwienie wzajemnego porozumienia się różnym aktorom świata kultury, wzajemne zrozumienie się różnym interesariuszom tego świata, w tym silniej i słabiej zinstytucjonalizowanym”.

Nie ma więc wątpliwości, że kultura istnieje, że tworzy wielowymiarowy świat, który wymyka się wszelkim próbom jednoznacznego opisu, świat, w którym trwają jednocześnie procesy różnicowania i porozumiewania ponad różnicami kulturowych kodów. Kultura jest jednak też pojęciem historycznym, którego znaczenie ewoluuje, co doskonale opisał Zygmunt Bauman w książeczce zatytułowanej *Kultura w płynnej nowoczesności*, a przygotowanej na Europejski Kongres Kultury we Wrocławiu.

Uczony pisze w niej, że kultura to pojęcie „wprowadzone do powszechnego słownictwa w trzeciej ćwierci osiemnastego stulecia, prawie jednocześnie z angielskim pojęciem «refinement» i niemieckim «Bildung»”. W tym pierwotnym znaczeniu kultura pełniła funkcję „przyrządu nawigacyjnego, służącego sterowaniu społecznego rozwoju w kierunku uniwersalnej kondycji ludzkiej”.

Tak rozumiana kultura już nie istnieje, nie istnieje nawet kolejne wcielenie tego pojęcia. Zgodnie z nim kultura nie miała już służyć zmianie społecznej w imię uniwersalistycznych zasad, lecz konserwacji społecznego porządku, przez orzekanie o gustach i tworzenie kanonów dzieł i praktyk kulturowych, którym można było przypisać etykiety jakości: co reprezentuje styl wysoki, a co godne motłochu.

Bauman już w pierwszym zdaniu swej książki rozwiewa złudzenia marzycieli: „Na podstawie danych zebranych w Wielkiej Brytanii, Chile, na Węgrzech, w Izraelu, Holandii i Stanach Zjednoczonych trzynastoosobowy zespół badaczy kierowany przez Johna Goldthrope’a, wielce cenionego socjologa oksfordzkiego, doszedł do wniosku, czego nie można już w społeczeństwie uświadczyc. Otóż nie ma dziś ludzi na szczycie kultury, którzy odróżniają się od tych stojących niżej w kulturowej hierarchii regularnym uczęszczaniem do opery i filharmonii oraz zachwytem nad wszystkim, co w danym momencie uznawane jest za «sztukę wysoką». Kręcą zaś nosem na »wszystko tak pospolite jak piosenka popowa czy mainstreamowa telewizja«”.

Zygmunt Bauman nie proklamuje wcale kulturowego nihilizmu, nie twierdzi, że sens oceny dzieł kultury pod względem ich wartości przestał istnieć, nie dowodzi, że można bezkarnie zestawiać dorobek Szekspira z wypocinami grafomanów bezczelnie atakujących księgarnie, a ostatnio nieskończoną przestrzeń Internetu. Stało się coś innego: zmieniło się społeczeństwo, które dla stabilizacji swych struktur nie potrzebuje już kagańca kultury, lecz jednocześnie potrzebuje kultury bardziej niż kiedykolwiek.

Kwestię tę wyjaśnia doskonale rówieśnik Zygmunta Baumana, francuski socjolog Alain Touraine. Społeczeństwo, jakie znamy, oparte na stabilnych instytucjach z państwem na czele, już nie istnieje. Globalna gospodarka zdominowała świat, wyrывая się spod jakiegokolwiek kontroli. Stare instytucje istnieją, lecz podobnie jak stało się z kulturą, pod nazwami kryją się inne pojęcia. W efekcie w coraz mniejszym stopniu oddziałują one na współczesnego człowieka, bo ten przestaje być obywatelem i zamienia się w konsumenta uczestniczącego bezpośrednio w zglobalizowanym rynku.

Jednocześnie też człowiek ten w coraz mniejszym stopniu zależy od tradycyjnych więzi społecznych, co nie znaczy, że tych więzi nie potrzebuje. Potrzebuje ich nie mniej, niż kiedykolwiek, tylko że, jak mawiają socjologowie, mają one charakter refleksyjny — powstają na życzenie zainteresowanych podmiotów, podlegają ciągłej analizie i trwają tak długo tylko, jak spełniają swoją funkcję. Doskonale ten proces pokazuje raport *Młodzi 2011* ogłoszony przed kilku dniami przez Michała Boniego, a przygotowany przez prof. Krystynę Szafranec z Uniwersytetu Mikołaja Kopernika.

Czytamy w raporcie: „Tempo i skala zmian, prowadzące do wykorzeniania tradycyjnych instytucji i autorytetów, w połączeniu z nie-doborami państwa «na dorobku» sprawiły, że strategia «zrób-to-sam» stała się najbardziej czytelnym sygnałem wysyłanym o młodzi. Wycofywanie

się państwa z różnych form wsparcia, wycofywanie się instytucji edukacyjnych z roli przewodnika po świecie i wycofywanie się rodziców i nauczycieli z roli mentorów powiększyły sferę wolności, jaka pozostawała do dyspozycji młodych, ale też zrzuciły ciężar odpowiedzialności za dokonywane wybory na barki młodzieży”.

W rezultacie współcześni młodzi to indywidualiści uwiedzeni przez konsumpcję, którzy konstruują swoją osobową tożsamość głównie czerpiąc z wzorców i zasobów kultury, zwłaszcza kultury popularnej. Ich sposób bycia w społeczeństwie polega na tworzeniu nietrwałych więzi i eksperymentowaniu, co dotyczy nawet najbardziej intymnych relacji. Przed małżeństwem próbnie pomieszkiwanie „na kocią łapę”? Jak najbardziej, tylko po co jeszcze małżeństwo, skoro można żyć w związku nieformalnym, kontynuując wzajemne się próbowanie aż do czasu wyczerpania emocjonalnego paliwa? Tak samo jednak działają dziś firmy na rynku, których produkty znajdują się w stanie „ciągłej fazy beta”, nieustannego testowania.

Zygmunt Bauman uogólnia ten obraz na kondycję całego współczesnego społeczeństwa. W czasach starej, dobrej nowoczesności, gdy jeszcze najważniejszym punktem odniesienia rzeczywistości społecznej było państwo narodowe, strukturę społecznej organizacji oddawały kolumny marszowe i narzucana odgórnie dyscyplina.

Dziś „na miejsce kolumn marszowych nadciągają rojowiska. Rojowiska, w przeciwieństwie do kolumn marszowych, nie wymagają sierżantów czy kaprali; roje bezbłędnie odnajdują drogę bez wścibskiej ingerencji sztabów i ich rozkazów dziennych. Nikt nie prowadzi rojów do ukwieconych łąk; nikt nie musi napominać członków roju, prawić im kazań, zapędzać siłą czy groźbami do szeregu i trzymać ich na celowniku. Ktokolwiek chciałby utrzymać rój pszczoł na pożądanym szlaku, winien się zająć kwiatami na łące, a nie musztrowaniem każdej pszczoły z osobna”.

Kwiaty na łące to rynek, uwodzący mnogością oferty, kanalizujący pragnienia w jednej pasji — pasji konsumpcji. Rynek odkrywający jednocześnie rosnące znaczenie kultury dla samookreślenia się i tożsamości współczesnego człowieka. Kolejne obszary kultury ulegają komercyjnemu zawłaszczeniu, a kultura przekształcona w towar ubarwia konsumpcyjną łąkę i wspiera dzieło uwodzenia. Procesy konsumpcyjnego i rynkowego uwikłania kultury są bardzo złożone i niejednoznaczne.

Kluczowe pytanie jednak trzeba zadać o szczególny aspekt kultury — sztukę. Czy ma ona także stać się częścią maszyny produkcyjnej współczesnego, przemysłowego kapitalizmu? Czy rozwój twórczości kulturowej ma podlegać standardom i kryteriom rynków konsumpcyjnych?

Bo jeśli tak, to wartość dzieła sztuki siłą rzeczy zostanie zredukowana do wartości rynkowej towaru, która jest ulotna i chwilowa. Tylko czy „może kultura przeżyć dewaluację trwania i zmierzch wieczności, owe najdotkliwsze chyba ze «szkód współbieżnych» spowodowanych triumfem konsumpcyjnych rynków”?

To najbardziej dramatyczne pytanie Zygmunta Baumana, na które nie zna on odpowiedzi, bo, jak twierdzi, nikt jej jeszcze znać nie może. Socjolog proponuje jednak, by poniechać oczekiwań na odpowiedź i posłużyć się sformułowaną przez filozofa Hansa Jonasa zasadą odpowiedzialności: jeśli nie możemy wykluczyć możliwości katastrofy, lepiej zrezygnujmy z niebezpiecznej zabawy.

Jak jednak przeciwstawić się logice konsumpcyjnego rynku, który zagarnia coraz więcej? Bauman wraca do koncepcji państwa kulturalnego, zainicjowanej przez André Malraux, ministra kultury Francji, który sformułował nowoczesną doktrynę polityki kulturalnej, równoważącej wspieranie twórczości, ochronę dziedzictwa z promocją powszechnego uczestnictwa w kulturze. Apogeum państwa kulturalnego była prezydentura François Mitteranda, kiedy ministerstwem kultury kierował Jack Lang. Rozwijał on jednocześnie wielkie projekty (do niego należy zasługa uczynienia Luwru największym muzeum świata) i wspierał kulturę w całej jej różnorodności, również powstającą na marginesach, poza zainteresowaniem tradycyjnych instytucji.

Państwo nie może abdykować przed rynkiem w sferze kultury. Nie może się wyrzec „Po pierwsze, funkcji obrony rynków przed nimi samymi, przed następstwami ich notorycznej niezdolności do samoograniczenia się i samokontroli, i równie notorycznej skłonności do bagatelizowania wszelkich wartości opornych na wycenę i spieniężenie i zrzucania ich z listy planowanych poczynań, a kosztów ich zrzucenia z kalkulacji opłacalności. Po drugie, funkcji naprawiania szkód społecznych i kulturowych, którymi z przyczyny wspomnianej niezdolności i wspomnianej skłonności rynki zasiewają gęsto szlaki swej ekspansji”.

Zygmunt Bauman przenikliwie pokazuje, jak kultura ulega przekształceniom w wyniku przemian społecznych i jednocześnie sama staje się coraz ważniejszym aktorem kształtującym te przemiany. Układ ten jest jednak o wiele bardziej złożony, bo należy do niego jeszcze dołożyć dwie siły. Pierwsza z nich została już wskazana w sposób wyraźny — to ukrywający się pod pojęciem rynku współczesny postindustrialny kapitalizm, czyniący z kultury kolejne pole eksploatacji i akumulacji. Jak się za chwilę przekonamy, współczesny związek między kulturą a kapitalizmem jest o wiele ciekawszy i zasadniczy.

Wcześniej jednak należy poświęcić nieco uwagi drugiej sile — cyfrowej rewolucji technologicznej. Dziś już wiemy, że cyfrowe Nowe Media oraz techniczne środki przetwarzania informacji i symboli nie są tylko neutralnymi narzędziami poszerzającymi pole możliwości kulturalnej ekspresji. Nawet jeśli ciągle istnieją „tradycyjne” formy i instytucje, jak czytelnictwo, film, teatr, to zmieniło się wszystko. W sensie fenomenologicznym zmianę tę opisał we wcześniejszych akapitach Bauman: posypały się hierarchie i kanony.

Internet uczynił świat kultury na swoje podobieństwo, hierarchię zamienił w wielką sieć, w której uczestnicy, twórcy, instytucje są węzłami. Rola tych węzłów nie jest dana raz na zawsze i nie wynika z oficjalnych źródeł autorytetu, o pozycję w sieci trzeba nieustannie walczyć, liczy się zdolność do komutacji i adaptacji. Bierny odbiorca kultury może w każdej chwili stać się twórcą, który przy odrobinie szczęścia przekształcić się może w globalną instytucję. Uznane instytucje świata kultury mogą mieć w sieci słabszą reprezentację niż zdolni blogerzy.

To jednak rzeczywistość Sieci w coraz większym stopniu wpływa na rzeczywistość „realnego” świata kultury, bo to w Sieci koncentruje się dziś niemal całe życie metakulturalne. Metakultura, czyli przestrzeń w której kultura mówi sama o sobie, gdzie powstają subtelne mechanizmy wpływu na obieg kultury: serwisy recenzenckie, stowarzyszenia fanów, fora dyskusyjne i cała logistyka, od zakupu biletów do teatru po organizowanie imprezy po spektaklu. Sieć z jednej strony stała się czymś w rodzaju Bomby Masowego Tworzenia, umożliwiając erupcję kreatywnej energii rzeszom twórców i amatorów spoza głównego nurtu. Z drugiej strony Sieć za sprawą wspomnianych narzędzi metakultury stała się głównym instrumentem kreowania „wyjątkowości” (syngularności) wytworów kulturowej produkcji.

Wyjątkowość zaś w każdej ekonomii nadmiaru jest podstawą wartości. W kulturze epoki analogowej o wyjątkowości decydowały instytucjonalne gremia: recenzenci prasy codziennej i fachowej, dyrektorzy i kuratorzy instytucji kultury, akademicy. Ich werdykt decydował, czy książka, film lub spektakl odniesie sukces, czy też poniesie katastrofę. Elementy tego systemu ciągle funkcjonują w postaci choćby przemysłu nagród kulturalnych. Literacka nagroda Goncourtów nie wiąże się z żadną premią pieniężną, wyróżniony autor może spodziewać się jednak, że sprzedany nakład jego książki osiągnie nawet milion egzemplarzy. System ten jednak coraz bardziej rozpuszcza się w Sieci, gdzie, jak wspomnieliśmy, rola tradycyjnych autorytetów ulega erozji, autorytet ustępuje przed „clickstreamem”, czyli liczbą aktywnych odniesień do danego artefaktu kultury generowanych przez

wymieszany ruch rekomendacji o charakterze profesjonalnym, amatorskim, przyjacielskim, marketingowym, a często też zupełnie przypadkowym.

Cyfrowa przestrzeń Nowych Mediów stała się poligonem, na którym spotyka się kultura epoki płynnej nowoczesności ze współczesnym kapitalizmem. Mnogość starych i nowych form kulturalnej ekspresji, energia kreatywności i kulturowej innowacyjności natychmiast poddawana jest konfrontacji z mechanizmami kreowania wartości ekonomicznej i zawłaszczania przez kapitał wartości dodatkowej. Żadne działanie w Sieci, nawet subwersywne, nie jest niewinne i działa na korzyść kapitału. Wikipedia powstaje w wyniku pracy społecznej wikipedystów. Ich wysiłek z jednej strony zburzył instytucjonalny porządek w kulturze, delegitymizując tradycyjne inicjatywy encyklopedyczne. Z drugiej jednak strony wikipedyści za darmo produkują bezcenny surowiec — słowa, które korporacje kapitalizmu semantycznego, jak Google, przekształcają w źródło zysku.

Produktywność cyfrowych Nowych Mediów nie jest jednak produktywnością samej technologii. Cyfrowe środki komunikacji amplifikują jedynie produktywność aktów komunikacji międzyludzkiej i jednocześnie umożliwiają ich ekonomiczną eksploatację. Tym samym stają się prefiguracją całego współczesnego systemu społeczno-gospodarczego, w którym kultura pełni centralną rolę. Oto bowiem kultura, jako środowisko, w którym odbywają się procesy porozumiewania się między ludźmi, a tym samym tworzenia więzi, staje się wielką fabryką.

Każdy akt komunikacji ma potencjalnie ekonomiczne znaczenie. Jak to ujmują Antonio Negri i Michael Hardt w książce *Commonwealth*, sfera ludzkich relacji komunikacyjnych (a więc kultura) staje się przestrzenią produkcji biopolitycznej: powstają w niej więzi międzyludzkie, które z kolei są źródłem wartości ekonomicznej. Tyle tylko, że w wyniku gospodarczej eksploatacji, jak pokazał to Bauman, więzi się rozpadają, aktywny obywatel przekształca w biernego konsumenta, społeczeństwo ginie. Sytuacja, w której kultura jednocześnie staje się bazą i nadbudową to sytuacja nie tylko końca społeczeństwa, lecz także samego kapitalizmu w jego aktualnej wersji, bo dochodzi on do granicy możliwości eksploatacji.

Zygmunt Bauman daje odpowiedź, że jednym z remediów jest koncepcja państwa kulturalnego, państwa, które aktywnie tworzy ład instytucjonalny w kulturze, przeciwstawiający się katastrofalnej logice kapitalizmu semantycznego. W większych szczegółach podstawy nowego ładu, nowej ścieżki wyjścia z rozdroża, do jakiego dotarliśmy, proponują Hardt i Negri czy tacy ludzie jak Yochai Benkler, autor znakomitego opracowania *Bogactwo sieci*. Podstawą tego ładu musi być powrót do kategorii dobra wspólnego.

Kultura nie może być przestrzenią prywatyzacji i grodzenia, jak to ma miejsce dzisiaj. Potrzebne są instytucjonalne i prawne rozwiązania chroniące kulturę jako kluczowy wymiar przestrzeni publicznej i dobra wspólnego, bo tylko w takiej przestrzeni mogą powstawać prawdziwe więzi społeczne bez zagrożenia reifikacją i utowarowieniem. Koncepcja państwa kulturalnego sprzyjającego rozwojowi kultury jako dobra wspólnego nie oznacza likwidacji sfery prywatnej i komercyjnej w kulturze. Przeciwnie, żywa uspołeczniona sfera kultury jest warunkiem rozwoju nie tylko społeczeństwa i samej kultury, lecz także gospodarki.

Postulat państwa kulturalnego i uspołecznienia kultury jako przestrzeni dobra wspólnego nie unieważnia wcześniejszych analiz dotyczących przemian w kulturze, społeczeństwie i gospodarce. To ważne, bo wynika z nich poważne wyzwanie dla funkcjonowania instytucji kultury. Pojęcie instytucji, podobnie jak pojęcie kultury nie ma jednej definicji. Posłużę się określeniem proponowanym przez Alaina Touraine'a, który mówi, że instytucje to sposoby, w jaki społeczeństwa organizują się, by wykorzystywać zasoby. Instytucje mogą mieć wymiar materialny, polegający na osadzeniu pewnych sfer aktywności w konkretnej przestrzeni, i niematerialny, polegający na powtarzalności pewnych praktyk.

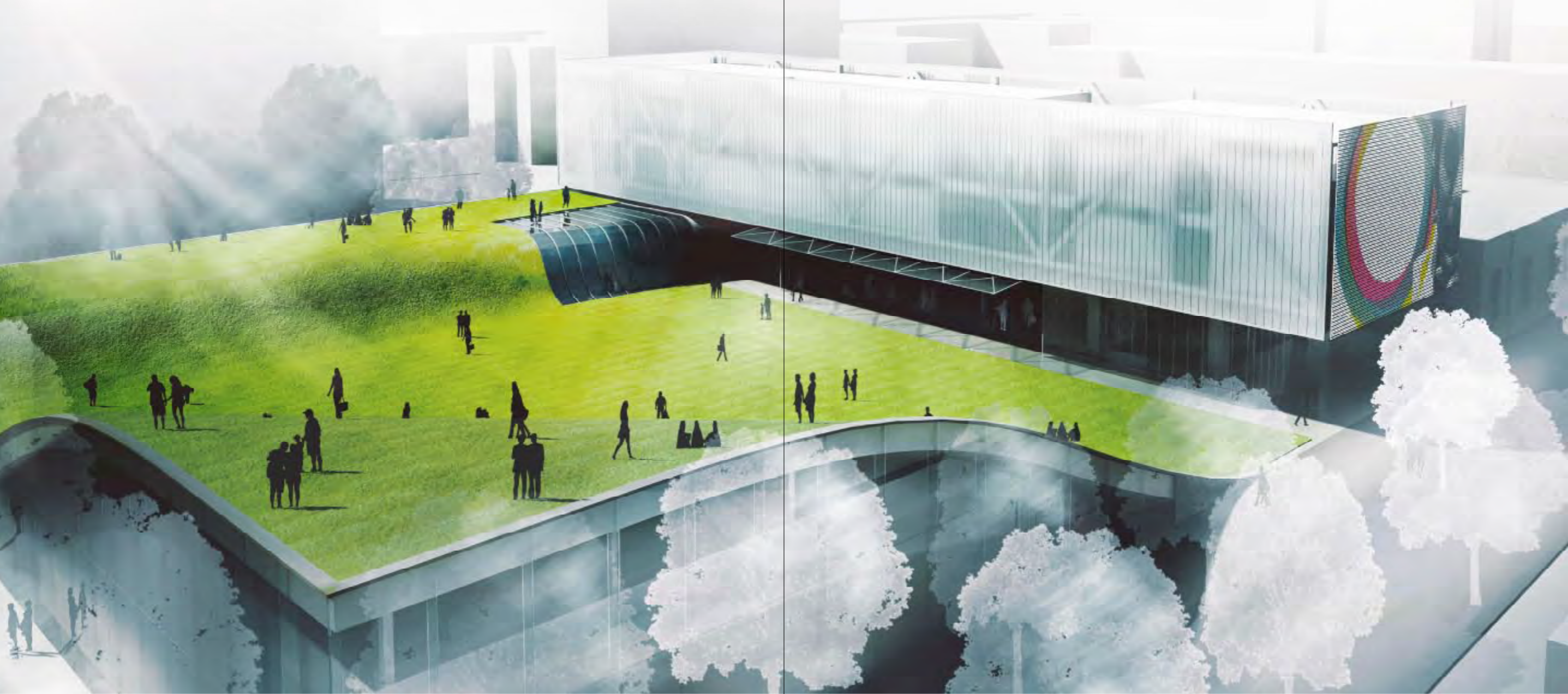
Na skutek przemian polegających na tym, że otworzyły się nowe sposoby zarządzania zasobami, istniejące „tradycyjne” instytucje kultury stanęły przed poważnym wyzwaniem, którego najważniejszy aspekt nosi imię delegitymizacji. Arjo Klamer, jeden z pionierów ekonomiki kultury, przedstawił jeden z wymiarów tego problemu podczas konferencji Shortcut 2011 w Warszawie. Otóż w Holandii rośnie liczba ludzi, którzy odmawiają opodatkowania na rzecz kultury. Uważają, że kultura, podobnie jak sfera religii w Holandii, powinna być przedmiotem prywatnych decyzji i inwestycji.

Inne powody delegitymizacji zostały przedstawione w analizie zmiany cyfrowej. Sprowadzają się one do erozji źródeł autorytetu instytucji, które w świecie zburzonych hierarchii muszą na nowo przekonać odbiorców do racji swojego istnienia. Stąd tak wiele uwagi poświęca się dziś w świecie kultury zinstytucjonalizowanej strategiom „audience development”.

Jedno jest pewne: koncepcja państwa kulturalnego — gwaranta kultury jako przestrzeni dobra wspólnego, nie może oznaczać konserwacji tradycyjnego ładu instytucjonalnego, w którym państwo jest *de facto* sponsorem instytucji pozbawionych społecznej legitymacji. Ta ścieżka wyjścia z rozdroża jest zamknięta. Podobnie jak ślepą uliczką jest ścieżka prywatyzacji i komercjalizacji. Pozostaje trzecia droga, w której państwo kulturalne, gwarantując trwanie kultury jako przestrzeni dobra wspólnego,

otwiera tę przestrzeń na społeczną aktywność i innowacyjność, pozwalając na ciągły ruch w instytucjonalnych reprezentacjach świata kultury, którego podmiotem jest wielość.

Przykładem takiego sposobu myślenia może być inicjatywa *Cultura Livre* w Brazylii, której kluczowym aspektem były *Pontos de Cultura* (Punkty kultury) — otwarte miejsca ekspresji kulturowej zaopatrzone w podstawową infrastrukturę techniczną, działające w konwencji *Open Source*. W Polsce nadzieją na innowacje w ładzie instytucjonalnym są obywatelskie ruchy w kulturze zainicjowane w wymiarze krajowym przez Kongres Kultury Polskiej w 2009 r., a wymiarze lokalnym przez starania polskich miast o tytuł Europejskiej Stolicy Kultury. Oczywiście, istnieje ryzyko, że ruchy te zostaną przechwycone przez grupy interesu, mające np. na celu konserwację *status quo* lub że ich energia wygaśnie bez wywołania istotnych zmian. Taki jest jednak urok rozdroża, że wybierając nową, nieznaną ścieżkę, nie mamy pewności, dokąd dojdziemy.

NOWE MIEJSCE

Ryszard Malarski

Dyrektor ds. Inwestycyjnych

Siedziba Nowego Teatru, a właściwie jej brak, była od początku jednym z głównych spoiw zespołu tworzącego Teatr: fizyczne miejsce Teatru na mapie Warszawy miało być jednym z oczywistych elementów identyfikacji. W 2007 roku narodził się w Warszawie pomysł, aby tym miejscem była hala warsztatowa Miejskiego Przedsiębiorstwa Oczyszczania. To spora działka, o powierzchni blisko 1 ha, ulokowana w stosunkowo skromnej zabudowie mieszkalnej, dobrze skomunikowana z innymi dzielnicami miasta, w tym centrum, w oparciu o osie ulic Puławskiej oraz Niepodległości. Od stycznia 2008 roku, kiedy formalnie Teatr został wpisany na listę instytucji kultury miasta stołecznego Warszawy, zespół rozpoczął starania o przejęcie tego terenu, przy olbrzymim wsparciu merytorycznym Biura Kultury. Wkrótce do instytucji popierających ten pomysł dołączyło Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego, które formalnie wyraziło zainteresowanie udziałem w tym zadaniu 11 stycznia 2008 roku. Już w trakcie działań zmierzających do formalnego przejęcia nieruchomości Teatr ogłosił międzynarodowy konkurs na opracowanie koncepcji architektoniczno-urbanistycznej swojej siedziby. W trakcie dyskusji towarzyszących tworzeniu programu funkcjonalnego na potrzeby tego konkursu powstał pomysł budowy interdyscyplinarnego centrum kultury wokół Teatru, zamiast wąsko rozumianego teatru dramatycznego, który odpowiada na powszechne już żądanie odbiorców kultury, łączenia sztuk. Konkurs został przygotowany w sposób nowatorski dla warunków polskich, ułatwiając dostęp do pierwszego etapu nawet bardzo początkującym pracownikom przez obniżenie wymagań formalnych. Tak przeprowadzony konkurs stał się wzorem dla innych inwestorów publicznych oraz przedmiotem dyskusji w środowisku. Wyniki zostały ogłoszone w kwietniu 2009 roku: pierwsze miejsce zdobyła krakowska pracownia KKM Kozień Architekci. Rok później Rada Warszawy przekazała Teatrowi środki na opracowanie projektu architektonicznego oraz wykonanie dokumentacji technicznej budynków i Teatr podpisał umowę ze zwycięską pracownią. Jednocześnie zakontraktował Pracownię Akustyczną z Wrocławia do opracowania koncepcji technologii teatralnej oraz zespół inżynierski Buro Happold z Warszawy do pomocy w optymalizacji kosztów utrzymania przyszłych obiektów i ich funkcjonalności. 4 listopada 2010 roku Teatr przejął

w formie 5-letniej dzierżawy teren przy ulicy Madalińskiego, pozostawiając główną halę w rękach MPO do czasu fizycznego rozpoczęcia inwestycji. Tak wyrażone prawo do nieruchomości pozwoliło Teatrowi otrzymać pozwolenia na budowę już 7 lutego 2011. W lipcu i sierpniu 2011 roku zakończone zostały prace nad projektem przetargowym oraz złożona formalna aplikacja do Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego o dofinansowanie pierwszego etapu budowy w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i Środowisko”. Od jesieni 2011 roku działka jest własnością m. st. Warszawy, które zarezerwowało także w swoim budżecie środki finansowe na wkład własny potrzebny do rozpoczęcia budowy teatru.

Na wiosnę 2012 roku planujemy ogłosić przetarg na wykonawcę robót budowlanych. Jesienią 2012 zostanie wbita w ziemię pierwsza łopata pod budowę przyszłego Międzynarodowego Centrum Kultury Nowy Teatr.

TEATR / AKCJE / KONCERTY / WYSTAWY /

Działamy jako wszechobecna scena miejska, realizująca ideały demokratycznych działań artystycznych z pogranicza sztuki krytycznej. Przejawem tych działań są interwencje artystyczne w przestrzeni miasta, zarówno prywatnej jak i publicznej. Przestrzeń publiczna podlega krytycznemu spojrzeniu, inscenizacja zaczyna kreować sytuacje społeczne.

Autorem cyklu koncertów organizowanych przez Nowy Teatr jest jego kierownik muzyczny, kompozytor Paweł Mykietyn. Słuchacze mają przede wszystkim możliwość obcowania z, postrzeganą często jako hermetyczna, współczesną muzyką poważną.

Nowy Teatr prowadzi działalność kuratorską i wystawienniczą, wychodząc naprzeciw zróżnicowanym formom artystycznej ekspresji. Cykl aktywności w tym zakresie zapoczątkowała prezentowana wiosną 2008 roku w Brukseli wystawa scenografii Małgorzaty Szczęśniak.

MAŁGORZATA SZCZĘŚNIAK. POJAWIA SIĘ I ZNIKA BEZ ŚLADU

*Maj 2008, Bruksela
La Bellone, Maison du Spectacle*

Wystawa dorobku artystycznego Małgorzaty Szczęśniak w Brukseli była pierwszym tak szerokim pokazem prac współtwórczyni teatru Krzysztofa Warlikowskiego.

HERBERT. REKONSTRUKCJA POETY

27 lipca 2008, Warszawa
Pl. Krasińskich (widowisko plenerowe)
30–31 marca 2010, Warszawa
Instytut Teatralny

Jednym z utworów Zbigniewa Herberta wprost odwołującym się do tradycji antycznej jest słuchowisko radiowe napisane w latach 50., „Rekonstrukcja poety”. Tekst był punktem wyjścia dla nowoczesnej adaptacji multimedialnej, zbudowanej równoległe z materiału wideo zarejestrowanego w studio oraz interaktywnych animacji. Przygotowane animacje reagowały na skomponowaną muzykę i dźwięki spektaklu oraz improwizację powstającą na scenie. Dokonana została konfrontacja dzieła przeznaczonego do realizacji radiowej z językiem i wrażliwością młodych twórców, operujących nowoczesnymi środkami wypowiedzi — obrazem zintegrowanym ze światłem i dźwiękiem.

Spektakl został wystawiony pierwszy raz 27 lipca 2008 roku w przeddzień dziesiątej rocznicy śmierci poety. Był to kulminacyjny punkt obchodów roku Zbigniewa Herberta, który zgromadził na placu Krasińskich tłumy warszawiaków.

Dwa lata później powtórnie zaprezentowaliśmy projekt w warunkach przestrzeni sali teatralnej.

Scenariusz i reżyseria: **Marcin Liber**

Aktorzy:

Homer **Andrzej Chyra**

Profesor **Jan Peszek**

Głos Kobiocy **Maja Ostaszewska**

Elpenor **Rafał Fudalej**

Muzyka: **Robert Piotrowicz**

Fortepian: **Anna Zaradny**

Elektronika, perkusjonalia, gitara: **Robert Piotrowicz**

Animacje, grafika: **Huncwot — Arkadiusz Romański, Łukasz Knasiecki**

Kurator: **Mikołaj Baliszewski**

KONCERT INAUGURACYJNY

11 października 2008, Warszawa
Hotel Europejski

Arnold Schönberg, Anton Webern, Steve Reich, Paweł Szymański, Paweł Mykietyn — klasyka XX wieku oraz nowe utwory kompozytorów warszawskich w wykonaniu żeńskiego kwartetu Dafo wspomaganego przez przestrojony klawesyn i recytację Andrzeja Chyry.

Koncertem muzyki współczesnej w Hotelu Europejskim w sobotni wieczór zainaugurował działalność Nowy Teatr. Jeśli kolejne akcje Krzysztofa Warlikowskiego i Pawła Mykietyna będą choć w połowie tak udane, Nowy może okazać się instytucją zjawiskową.

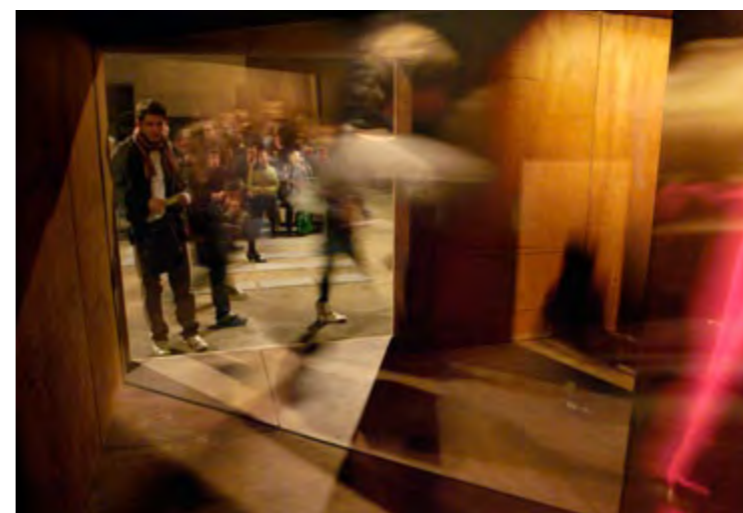
Życie Warszawy

AKCJA NR 1 VIEWMASTER

26 października 2008, Warszawa
Centrum Kultury »Koneser«

Specjalna konstrukcja architektoniczna, łącząca przenośny teatr i archaiczne kino. Akcję przygotowali Ula Sickle, Heike Langsdorf i Laurent Liefooghe.

Kuratorka: **Joanna Warsza**

TAŃCE ZE ŚMIERCIA

AKCJE

8 listopada 2008, Warszawa
Puławska 37

Projekt interdyscyplinarny, który zapoczątkował cykl wydarzeń artystycznych poddających krytycznej analizie święta i ceremonie.

Zapraszając artystów polskich i meksykańskich, w odmiennych perspektywach ujrzeliśmy śmierć i jej celebrację, różne aspekty umierania i relacje ze zmarłymi. Jak, będąc po stronie życia, mówić i myśleć o śmierci?

Kuratorka: **Joanna Nuckowska**

Współpraca: **Piotr Gruszczyński**

Instalacje: **Teresa Margolles, Julio Orozco**

Video: **Zuzanna Janin, Maurycy Gomulicki, Jeronimo Hagerman, Anna Molska, Konrad Pustoła, Wojciech Pustoła, Łukasz Rayski, Filip Zagórski**

Muzyka: **Jacek Staniszewski**

Płaczki: **Jarzębina z Kocudzy**

Wykład: **Teresa Margolles**

BLOGI.PL

GOŚCIE

19–21 listopada 2008, Warszawa
Centrum Kultury »Koneser«

Prezentacja spektaklu z Narodowego Starego Teatru w Krakowie, którego kanwą stały się blogi potraktowane jako materiał literacki. Trzy „blogowe” jednoaktówki otrzymały nagrodę na europejskim przeglądzie w Grazu.

NIEBIESKA SUKIENKA

scenariusz na podstawie *barbarella.blog.pl*: **Jacek Poniedziałek**

reżyseria: **Małgorzata Hajewska-Krzysztofik**

występują: **Iwona Bielska, Małgorzata Zawadzka**

MY DZIECI SIECI

scenariusz na podstawie *mydziecisieci.blog.pl*: **Dorota Masłowska**

reżyseria: **Szymon Kaczmarek**

występuje: **Adam Nawojczyk**

FORMA PRZETRWAŁNIKOWA

scenariusz na podstawie *formaprzetrwalnikowa.blox.pl*: **Szymon Wróblewski**

reżyseria: **Radosław Rychcik**

występuje: **Katarzyna Krzanowska**

Pokazom spektaklu towarzyszyło spotkanie z twórcami oraz psychiatrą dr Maciejem Myszką.

AKCJA NR 2 STANDARD TIME

14 grudnia 2008, Warszawa
Centrum Giełdowe

W centrum Warszawy 70 osób przez 12 godzin konstruowało na żywo elektroniczny zegar o wymiarach 4×12 metrów. Widzowie doświadczali nie tylko upływu czasu i związanych z nim znaczeń, ale także byli świadkami produkowania czasu przez performerów. Inicjatorami wydarzenia byli Mark Formanek i Datenstrudel.

Kuratorka: **Joanna Warsza**

GALERIA ZA OKNEM

2009, Warszawa

2 stycznia 2009 wynajęliśmy przy ul. Madalińskiego dwa billboardy naprzeciwko przyszłej siedziby teatru. Powstała w ten sposób nieformalna przestrzeń wystawiennicza, hyde park plastycznej ekspresji, gdzie przez rok trwała ekspozycja prac młodych rysowników: Dominika Cymera, Tymka Jezierskiego, Rafała Czajki, Filipa Zagórskiego, Rafała Szczepaniaka, Moniki Zawadzkiej, Jana Kozy.

Kuratorka: **Karolina Ochab**

PRZEŚPIJ SIĘ Z TYM. WALENTYNKI W NOWYM TEATRZE

14 lutego 2009, Warszawa
Puławska 37

Demistyfikujący wieczór Walentynkowy. Po sukcesie „Tańców ze śmiercią”, reinterpreterujących Święto Zmarłych, to druga próba wyłuskania istoty rzeczy z komercyjnego szumu.

Tytuł wieczoru sugeruje nie tylko możliwość erotycznego przeżycia, ale przede wszystkim konieczność przemyslenia jednego z najnowszych świąt w naszej kulturze.

Grupa młodych artystów (m.in.: Karol Radziszewski, Monika Grzesiewska, Janek Koza, Monika Powalisz /Krzysztof Kozanowski, Renata Piotrowska) przygotowała instalację w przestrzeni dawnego zaplecza teatralnego, rewidującą rozmaite stereotypy dotyczące miłości i zachowań seksualnych.

Zainteresowani mogli wziąć udział w lekcjach tańca na rurze czy Speed Datingu — formule popularnej w tej chwili już na całym świecie, mającej na celu poznanie ze sobą w krótkim czasie jak największej liczby osób, które następnie zostają umówione przez organizatorów na randki według wypełnionych przez siebie ankiet. Nasz projekt zorganizowany był w osobnych grupach hetero i homoseksualnych.

W ramach wieczoru odbyło się także pierwsze w Polsce „silent disco”.

Kuratorka: **Joanna Nuckowska**

AKCJA NR 3 WIOSNA W WARSZAWIE

18 kwietnia 2009, Warszawa
Muranów

Spacer przez Getto pod przewodnictwem grupy Public Movement. Akcja realizowana we współpracy izraelskich artystów i polskiej kuratorki Joanny Warszy była owocem refleksji nad fenomenem izraelskich i żydowskich delegacji młodzieży do Polski. W marszu wzięło udział ponad tysiąc osób.

Kuratorka: **Joanna Warsza**

NAGRODY

Nominacja do **Wdech 2009** w kategorii Wydarzenie Roku.

Ważne, że zwracając uwagę na łatwość, z jaką polityka manipuluje pamięcią, artyści starają się uczynić z niej na nowo wartość społeczną i obywatelską. I że potrafią wpisać ją w debaty współczesności.

Tygodnik Powszechny

Czasami dobrze jest znaleźć przewodnika, który odkryje przed nami nieznanne znaczenia po tysiącokrotnie mijanych budowli. Mamy siłę. Ulice są nasze. To poczucie doprowadziło już do wielu tragedii. Żydzi wiedzą o tym najlepiej. Więc może dlatego najgłośniej krzyczą: Skoro ulice są nasze, użyjmy ich, żeby tańczyć.

Polityka.pl

FACTORY 2

REŻYSERIA: KRYSZTOF LUPA

6-9 maja 2009, Warszawa
Teatr Dramatyczny im. Gustawa Holoubka

Słynny spektakl, niemal ośmiogodzinne widowisko w reżyserii Krystiana Lupy z Narodowego Teatru Starego z Krakowa, twórcy szczególnie bliskiego teatrowi Krzysztofa Warlikowskiego, prezentowany był w Warszawie na zaproszenie Nowego Teatru i 29. Warszawskich Spotkań Teatralnych. Spektakl powstał w wyniku pracy nad improwizacjami związanymi z Andy Warholem, jego teoriami sztuki, praktyką artystyczną i stworzeniem nowoczesnej bohemy.

(A)POLLONIA

Premiera: 16 maja 2009, Warszawa
16 lipca 2009, Awinion

Przedstawienie Krzysztofa Warlikowskiego na podstawie tekstów Ajschylosa, Eurypidesa, Hanny Krall i innych

Ifigenia, Alkestis, Apollonia to trzy ofiary z ludzkiego życia, ofiary losu, przeznaczenia, wojen, ofiary przymusowe i dobrowolne. Składane w czasach mitycznych, kiedy bogowie mieszały się jeszcze do ludzkich spraw, i w XX wieku, kiedy było już za późno na jakiegokolwiek boskie interwencje, a los ofiar utracił literacki charakter tragedii i stał się tematem dotkliwego reportażu. Warlikowski w (A)pollonii podejmuje temat ofiarowania w kontekście odpowiedzialności, która w świecie tragedii zironizowanej i zdemistyfikowanej jest wyłącznie sprawą międzyludzką.

Koprodukcja z pięcioma teatrami w Polsce i Europie oraz jednym z najważniejszych i najbardziej prestiżowych międzynarodowych festiwali teatralnych:

Festival d'Avignon
Théâtre National de Chaillot, Paryż
Théâtre de la Place de Liège
Comédie de Genève — Centre Dramatique
Théâtre Royal de la Monnaie de Bruxelles
Narodowy Stary Teatr w Krakowie

Reżyseria: **Krzysztof Warlikowski**

Adaptacja: **Krzysztof Warlikowski, Jacek Poniedziałek, Piotr Gruszczyński**

Scenografia, kostiumy: **Małgorzata Szcześniak**

Dramaturgia: **Piotr Gruszczyński**

Muzyka: **Paweł Mykietyn, Renate Jett, Piotr Maślanka, Paweł Stankiewicz**

Songi (tekst i wykonanie): **Renate Jett**

Reżyseria świateł: **Felice Ross**

Obsada: **Magdalena Cielecka, Ewa Dałkowska, Renate Jett, Małgorzata Hajewska-Krzysztofik/Danuta Stenka, Maja Ostaszewska/Anna Radwan-Gancarczyk, Magdalena Popławska, Anna Radwan-Gancarczyk/Monika Niemczyk, Andrzej Chyra, Wojciech Kalarus, Marek Kalita, Zygmunt Małanowicz, Adam Nawojczyk/Tomasz Tyndyk, Jacek Poniedziałek, Maciej Stuhr, Tomasz Tyndyk**

Muzycy: **Paweł Bomert, Piotr Maślanka, Paweł Stankiewicz, Fabian Włodarek**

Spektaklom towarzyszyły spotkania:

POROZMAWIJ Z NIM

Spotkanie z Krzysztofem Warlikowskim.

Krzysztof Warlikowski przywiązuje dużą wagę do spotkań i rozmów z publicznością. Zaprosiliśmy wszystkich, którzy widzieli (A)pollonię i chcieli o niej porozmawiać.

BEZ PRZEBACZENIA?

Debata na temat (A)pollonii.

W debacie udział wzięli: Joanna Tokarska-Bakir, Dariusz Czaja, Piotr Kłoczowski, Bronisław Świdorski.

Spektakl prezentowany był 31 razy w Warszawie, 4 razy na festiwalach w Polsce oraz 36 razy za granicą reprezentował polską sztukę teatralną na festiwalach i w ośrodkach teatralnych.

Awinion 16–19 lipca 2009 (4 spektakle), 63. Festiwal w Awinionie.
(A)pollonia jako pierwszy polski spektakl prezentowana na Dziedzińcu Honorowym Pałacu Papieży

Wiedeń 7–10 czerwca 2009 (4 spektakle), Wiener Festwochen

Liège 29–31 października 2009 (3 spektakle), Théâtre de la Place de Liège

Paryż 6–12 listopada 2009 (6 spektakli), Théâtre National de Chaillot

Bruksela 4–6 grudnia 2009 (3 spektakle), Théâtre Royal de la Monnaie

Kraków 13–14 grudnia 2009 (2 spektakle), festiwal Boska Komedia

Genewa 12–15 stycznia 2010 (4 spektakle), la Comédie de Genève

Łódź 19 kwietnia 2010 (1 spektakl), festiwal Sztuk Przyjemnych i Nieprzyjemnych

Berlin 4–5 czerwca 2010 (2 spektakle), festiwal Polski Express / Hebbel am Ufer

Lublin 16–17 października 2010 (2 spektakle), Międzynarodowy Festiwal Konfrontacje Teatralne

Tajpej 19–20 lutego 2011 (2 spektakle), Taiwan International Festival of Arts

Moskwa 4–5 marca 2011 (2 spektakle), Festiwal Złota Mask

Ateny 28 czerwca–1 lipca 2011 (4 spektakle), Greek Festival

NAGRODY

Feliks Warszawski 2009

dla Małgorzaty Hajewskiej-Krzysztofik w kategorii drugoplanowa rola żeńska za kreację Klitemnestry

Krakowska Nagroda Teatralna Boski Komediant

dla Krzysztofa Warlikowskiego za reżyserię oraz Magdaleny Cieleckiej za najlepszą rolę żeńską na Międzynarodowym Festiwalu Boska Komedia w 2009 roku

Nagroda Francuskiego Związku Krytyków Teatralnych, Muzycznych i Tańca

dla Małgorzaty Szczęśniak za najlepszą scenografię w sezonie 2009/2010

Doroczna nagroda Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego

dla Krzysztofa Warlikowskiego za reżyserię

(A)pollonia to najbardziej wyczekiwana teatralna premiera tego sezonu.

Wprost

W tych miejscach, gdzie schodzimy na poziom doświadczeń najprostszych i najbardziej elementarnych, pozwala dotknąć czegoś niezwykłego, ważnego, pięknego.

Tygodnik Powszechny

Wielki powiew na dziedzińcu Pałacu Papieży. Nad wieżami obłoki, białe jak widma, defilują w pełnym blasku dając niezwykle światło. Bogowie obudzili się już dawno. Jest 1.30 w nocy, zaczyna się druga część (A)pollonii, w tym samym, zapierającym dech w piersi rytmie, co początek. Awinion od dawna uwielbia Krzysztofa Warlikowskiego.

Le Figaro

Warlikowski jest jednym z najważniejszych reżyserów polskich, a sensację wzbudza w całej Europie. Można tę psychodramę interpretować i w ten sposób: Teatr jest laboratorium prawdy, w którym odsłania się sens tego, co nieznanne i niepojęte.

Kurier

Warlikowski powalił! Rewelacyjna (A)pollonia. Najbardziej spektakularna sztuka w dorobku reżysera. W obrębie niemal pięciogodzinnego widowiska jeden z najwybitniejszych polskich reżyserów łączy tradycyjne przedstawienie z publicznym dyskursem i koncertem rockowym. Nie tylko w Warszawie nie ma drugiego takiego spektaklu. Trzeba znać.

Dziennik

Zaiste piękna jest wiosna tego roku. Co miesiąc pojawia się spektakl gigant. (A)pollonia to próba zdefiniowania prognozy człowieczeństwa.

P.S. O aktorach nie piszę, wszystkie role są genialne

Przekrój

Oto wstrząs, na który Awinion czekał bez wątpienia. Wstrząs estetyczny i myślowy, dokonany ze spokojem 16 lipca przez polskiego reżysera Krzysztofa Warlikowskiego. [...] Teatr Krzysztofa Warlikowskiego jest sztuką zmartwychwstania.

Le Monde

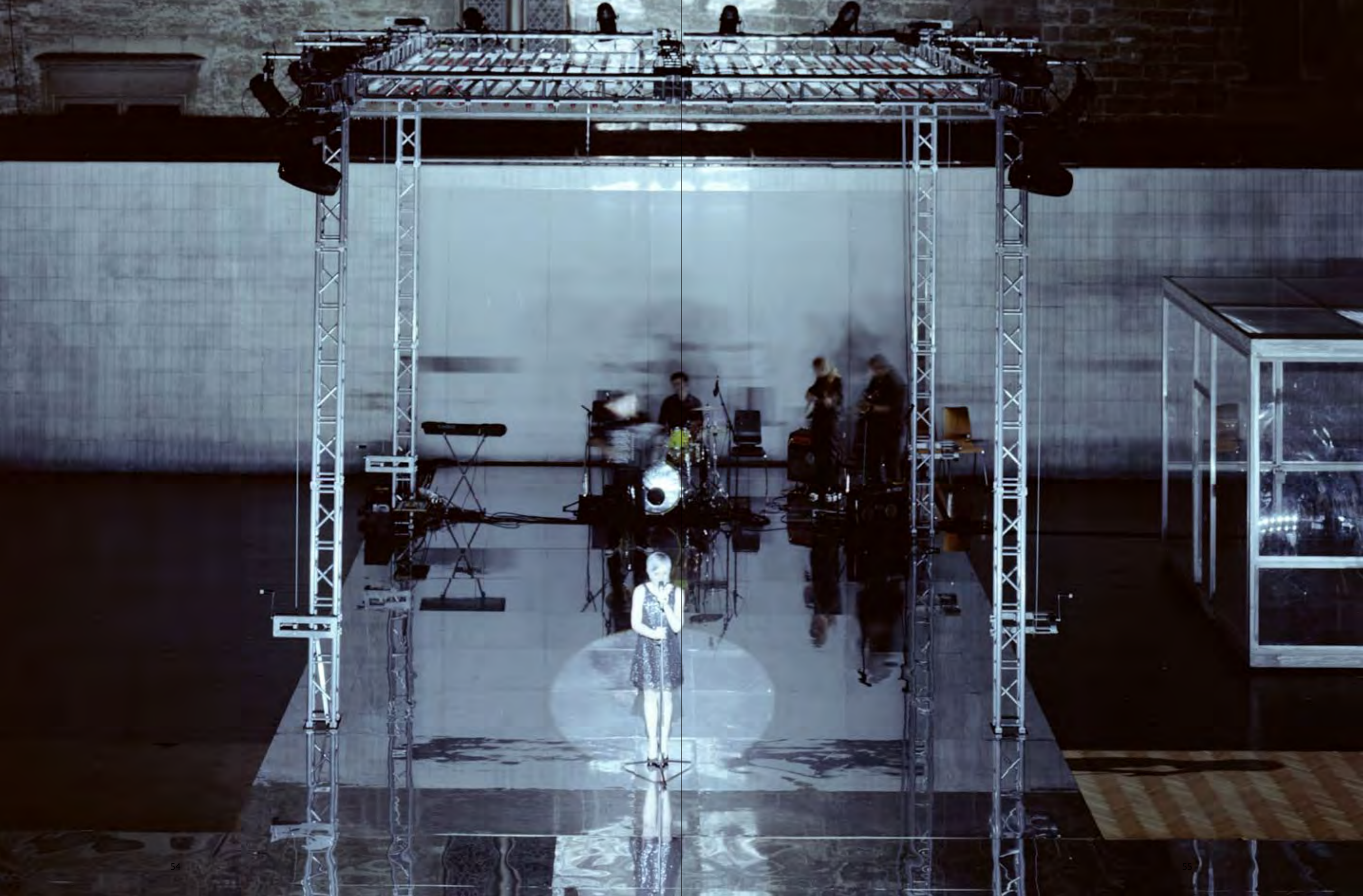
Mówiąc krótko: jest tu wszystko, co współczesny teatr ma do zaoferowania.

Kleine Zeitung

[...] skomplikowane technologicznie, efektowne, mądre i bardzo ważne dzieło. [...] ten przywieziony do nas spektakl stanowi świadectwo najwyższej kultury teatralnej, która jest nieosiągalna dzisiaj nie tylko w Rosji, ale i w innych krajach z nie mniej bogatą historią sceniczną. [...] To tak, jakby z sąsiedniego kraju na występy do nas przyjechali kosmici. Nie chodzi tu o to, że mają lepsze latające talerze. Po prostu myślą inaczej — ich teatr nie manipuluje emocjami, a wciąga publiczność w nasycone pole intelektualne, we wspólną i nierozzerwalną przestrzeń estetyki i gustów, gdzie jednocześnie istnieją i mity i Oświęcim, i możliwość tworzenia poezji po nim.

Ведомости

NIEODKRYTE / NIEWYPOWIEDZIANE

WYSTAWA POKONKURSOWA

25 maja–14 czerwca 2009, Warszawa
Puławska 37

Prezentacja projektów, które zwyciężyły w konkursie „Nieodkryte/Niewypowiedziane”. Konkurs stawiał sobie za cel identyfikację i wizualizację technikami fotografii oraz wideo niewidzialnego świata, „nieodkrytego” i „niewypowiedzianego”. Wśród uczestników znaleźli się autorzy prac konkursowych oraz artyści, którzy pełnili rolę kuratorów i jurorów: Marta Deskur, Mikołaj Długosz, Nicolas Gropierre, Kobas Laksa, Aleksandra Polisiewicz, Konrad Pustoła, Julia Staniszevska i Zorka Wollny oraz: Marta Bacia, Jakub Bors, Damien Brailly, Aleksandra Bujnowska i Jan Dziaczkowski, Kaja Gliwa, Barbara Kotowska, Mikołaj Moskal, Jakub Nowotyński, Anna Seweryn, Wojtek Ziemilski.

Pomysłodawca: **Piotr Gruszczyński**

KONCERT 2

30 maja 2009, Warszawa
Studio Koncertowe Polskiego Radia
im. Witolda Lutosławskiego

Kompozycje twórców młodej generacji: Jana Duszyńskiego i Aleksandra Nowaka oraz klasyków europejskiej współczesności: Louisa Andriessena i Salvatore Sciarrino w wykonaniu Jana Krzysztofa Broi, Urszuli Kryger oraz Orkiestry Kameralnej Miasta Tychy Aukso pod dykcją Marka Mosia.

Jest kolejny dowód, że interdyscyplinarny profil Nowego Teatru to coś więcej niż chwyt reklamowy. Pierwszy z cyklu autorskich koncertów Pawła Mykietyna przyciągnął tłumy oklaskujące arcydzieła muzyki współczesnej. Tak naprawdę mieszkańcy stolicy nie mieli dotąd okazji — poza festiwalem Warszawska Jesień — uczestniczyć w tego rodzaju koncertach.

Dziennik

RETRODANCING

20 czerwca 2009, Warszawa
Nowy Wspaniały Świat

Dancing w konwencji dwudziestolecia międzywojennego.
W programie wernisaż przedwojennych fotosów filmowych i występ Jazz Band Big Band w składzie:

Marcin Masecki — pianino
Candelaria Saenz Valiente — wokół
Klaudiusz Kłosek — trąbka
Wacław Zimpel — klarnet
Michał Tomaszczuk — puzon
Wojtek Traczyk — kontrabas
Jurek Rogiewicz — perkusja

NOWE DZIECI

27–28 czerwca 2009, Warszawa

Weekend poświęcony dzieciom, dwa dni nieskrępowanej zabawy! Różnorodny program, wiele atrakcji dla dzieci w różnych grupach wiekowych oraz rodziców, m.in.: warsztaty capoeiry, street artu, kulinarne, dokumentacji fotograficznej, designu, szycia i projektowania, malowanie muralu, Star Wars — budowa gwiazdznego imperium, czytanki.

Kuratorka: **Joanna Nuckowska**

VERSUS

REŻYSERIA: RODRIGO GARCÍA

3-4 października 2009, Warszawa
Studio Farat

Rodrigo García, teatralny terrorysta, autor sztuk, reżyser i aktor, laureat Europejskiej Nagrody Nowe Rzeczywistości Teatralne. García nazywany jest autorem tekstów, które eksplodują jak bomba. Założył „La Carnicería Teatro”, którego nazwa odnosi się nie tylko do rzeźni, którą prowadził jego ojciec, ale i ataku na ciało i krew współczesnego społeczeństwa. Tworzy teatr post-punkowy, radykalny i zaangażowany, negujący mechanizmy kapitalistycznej gospodarki.

García, odkryty przez europejski teatr na początku obecnej dekady, tworzy już niemal dwadzieścia lat teatr wysoce oryginalny, skoncentrowany na krytyce materializmu, alienacji człowieka w obliczu społeczeństwa konsumpcyjnego.

Spektakl *Versus* pokazaliśmy w Polsce po raz pierwszy. Jest to seria obrazów, scen, sytuacji, które odnoszą się do walki o niepodległość.

[...] na pierwszy plan wybija się to, co dotyczy sfery najbardziej osobistej, intymnej, podmiotowej, codziennej wreszcie. Bo to właśnie tu zaczyna się proces ujarzmiania. Swoista przewrotność w potraktowaniu tematu jest tym, co najbardziej ożywcze i uderzające w spektaklu, wreszcie to ona wybija się z wartkiego nurtu działań i produkowanych przez nie znaczeń.

Dwutygodnik.com

JETT LIVE

*23 października 2009, Warszawa
Klub Palladium*

Koncert austriackiej aktorki, wokalistki i autorki piosenek Renate Jett, m.in. z kompozycjami Pawła Mykietyna do spektakli Krzysztofa Warlikowskiego.

CZŁOWIEK ŚPIĄC NIE GRZESZY

14 listopada 2009, Warszawa
Puławska 37

Artystyczna refleksja nad snem. Zapraszając artystów i performerów, poddaliśmy krytycznej refleksji stan marzenia i ucieczki, sprawdziliśmy, jak daleko możemy się posunąć w tym nierealnym stanie i dokąd prowadzą nas nasze marzenia sennie. Wśród zaproszonych znaleźli się: Magnus Arnason, Karolina Kowalska, Kasia Krakowiak, Wojciech Puś, Ula Sickle, Jalal Toufic, Maciej Trifonidis Bielawski & Robert Siwak.

Kuratorka: **Joanna Nuckowska**

Wykłady wygłosili:

Leszek Kolankiewicz *Zonbi w kontekście haitańskiej kultury vodou*

Jalal Toufic *Two or Three Things I'm Dying to Tell You about The Thousand and One Nights*

PARĘ SŁÓW NA NIEOKREŚLONY TEMAT...

17 listopada 2009, Warszawa
Studio Koncertowe Polskiego Radia
im. Witolda Lutosławskiego

Kameralny koncert monograficzny Tadeusza Wieleckiego — obok Pawła Szymańskiego największej indywidualności średniego pokolenia kompozytorów. Szczególną atrakcją programu stanowiło premierowe wykonanie utworu kompozytora, napisanego specjalnie na tę okazję.

SUCHY DOK #1

30 listopada 2009, Warszawa
Instytut Teatralny

Suchy Dok ruszył w listopadzie 2009 roku. Inspiracją była antologia wydana przez Instytut Reportażu i wydawnictwo Czarne *20 lat nowej Polski w reportażach według Mariusza Szczygła*.

W zbiorze znaleźli się najlepsi autorzy gatunku, m.in.: Anna Fostakowska, Katarzyna Surmiak-Domańska, Artur Pałyga, Jacek Hugo-Bader, Wojciech Tochman. Reportaże poddane zostały lekturze performatywnej. W każdej edycji inny reżyser podejmował inny temat.

Kurator cyklu: **Marcin Liber**

Pierwsza odsłona była autorskim wyborem wątków z reportaży, które weszły w skład antologii w redakcji Mariusza Szczygła.

Scenariusz powstał na podstawie:

Czasem odwiedzają mnie demony Lidii Ostałowskiej, 2004

Trend-owaci Marcina Kołodziejczyka, 2005

Wal się, szkoło Anny Fostakowskiej, 2006

Ja, grzesznik Katarzyny Surmiak-Domańskiej, 2006

Wściekły pies Wojciecha Tochmana, 2007

Scenariusz i reżyseria: **Marcin Liber**

Aktorzy: **Magdalena Popławska, Jacek Poniedziałek, Krzysztof Skonieczny, Tomasz Tyndyk, Adam Woronowicz**

Przemysł stoczniowy się zwija, stocznie też, a tu w środku Warszawy powstaje Suchy Dok. [...] Dziś artyści teatru dobrze wiedzą, że nic nie robi scenie tak dobrze, jak kawał zgrabnie skrojonej rzeczywistości. A kto zgrabniej kroi rzeczywistość niż reporterzy?

Gazeta Wyborcza

SUCHY DOK #2

25 stycznia 2010, Warszawa
Instytut Teatralny

W drugiej odsłonie projektu zajęliśmy się konfliktem między Izraelczykami a Palestyńczykami. Szukaliśmy podłoża sporu, a jednocześnie chcieliśmy poznać życie na terytoriach okupowanych i w bogatych miastach narażonych na zamachy bombowe.

Odpowiedź znaleźliśmy w tekstach dwojga autorów: Joanny Rajkowskiej, artystki wizualnej, która swój dziennik z pobytu w Jeninie na Zachodnim Brzegu i innych miastach publikowała na łamach strony internetowej „Krytyki Politycznej” oraz Pawła Smoleńskiego, który poświęcił Izraelowi cykl reportaży ogłaszanych na łamach „Gazety Wyborczej”.

Reżyseria: **Wojtek Klemm**

Aktorzy: **Ewa Dałkowska, Andrzej Konopka, Marta Malikowska-Szymkiewicz, Rozalia Mierzicka, Jacek Poniedziałek**

RÓB MI DOBRZE

8 marca 2010, Warszawa
Puławska 37

Przyjemny dzień kobiet, czyli jednodniowa interaktywna instalacja.

Nowy Teatr zaproponował wieczór, który pozwolił odkryć sensualny aspekt skupiony na rodzaju żeńskim słowa „PRZYJEMNOŚĆ” jednego z najbardziej zideologizowanych świąt, które straciło swój aspekt radosny, stało się narzędziem gier propagandowych, odwetowych i politycznych.

Kuratorka Mika Grochowska zaprosiła do udziału w projekcie artystów: Aleksandrę Bujnowską, Monikę Mamzetę, Jacka Mazurkiewicza i Patryka Zakrockiego, MASH/HER/DIP, Jakuba Rebelkę, Alę Wesółowską, Sebastiana Siębora.

SUCHY DOK #3

21 marca 2010, Warszawa
Instytut Teatralny

W trzeciej części Suchego Doku intencją było podjęcie powracającej cyklicznie w historii Polski debaty wokół krzyża. Czy tym, którzy krzyż z żarliwością w swoją pierś wciskają, bliżej jest do choroby czy świętości? Kim są ci, którzy próbują go z ich ciała usunąć: pielęgniarkami czy świętokradcami? Czy wreszcie usuwanie krzyża z własnego ciała jest przejawem słabości, tchórzostwa, zdrady, czy przeciwnie?

Scenariusz trzeciej odsłony projektu powstał na podstawie tekstów:

Wyrok Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu w sprawie Lautsi przeciwko Włochom

Włodzimierz Kalicki, Z krzyża zdjęci — Gazeta Wyborcza DF 98 (27.4.2009)

Jacek Hugo-Bader, Madonny Polskie — Gazeta Wyborcza DF 50 (24.12.2009)

Paweł P. Reszka, Dziewica konsekrowana — Gazeta Wyborcza DF 13 (07.04.2008)

Monika Stelmach, Apostata z Olecka — Gazeta Wyborcza DF 25 (26.6.2006)

Wojciech Tochman, Bóg zapłać — Gazeta Wyborcza DF 50 (24.12.2009)

Dekonstrukcja męskości, wywiad Katarzyny Bielas z Dorotą Nieznalską — Gazeta Wyborcza Wysokie Obcasy (16.11.2002)

Scenariusz i reżyseria: **Marcin Wierchowski**

Aktorzy: **Wojciech Kalarus, Maria Maj, Gabriela Muskała, Agnieszka Podsiadlik, Paweł Tucholski**

TRAMWAJ

4 lutego 2010, Paryż
Théâtre de l'Odeon
30 kwietnia–2 maja 2010, Warszawa
Teatr Polski

Tramwaj zwany pożądaniem, Tennessee Williams, Krzysztof Warlikowski, Isabelle Huppert i Andrzej Chyra — to połączenie było prawdziwą uczcią nie tylko dla miłośników teatru. Był to jeden z najbardziej oczekiwanych europejskich spektakli roku.

Premiera odbyła się 4 lutego w paryskim Théâtre de l'Odéon. Spektakl można było obejrzeć we Francji jeszcze do 3 kwietnia. W Polsce Tramwaj miał inaugurować 30. Warszawskie Spotkania Teatralne, które zostały jednak odwołane z powodu katastrofy w Smoleńsku. Sztukę mimo to mieliśmy okazję zobaczyć dzięki zaproszeniu Nowego Teatru oraz Instytutu Teatralnego im. Zbigniewa Raszewskiego. Spektakl cieszył się ogromnym zainteresowaniem — jeszcze na długo przed rozpoczęciem przedstawienia ustawiały się kolejki po wejściówki, niestety nie dla wszystkich wystarczyło miejsc. W Warszawie spektakl obejrzało ponad dwa tysiące widzów.

Reżyseria: **Krzysztof Warlikowski**

Adaptacja: **Krzysztof Warlikowski, Wajdi Mouawad, Piotr Gruszczyński**

Scenografia i kostiumy: **Małgorzata Szcześniak**

Dramaturgia: **Piotr Gruszczyński**

Muzyka: **Paweł Mykietyn**

Reżyseria światła: **Felice Ross**

Wideo: **Denis Guéguin**

Obsada: **Isabelle Huppert, Andrzej Chyra, Florence Thomassin, Yann Collette, Renate Jett, Cristian Soto**

Produkcja: **Odéon — Théâtre de l'Europe i Nowy Teatr**

oraz **Grand Théâtre de Luxembourg, De Koninklijke Schouwburg den Haag, Holland Festival — Amsterdam, Comédie de Genève, Berliner Festspiele, MC2 : Grenoble.**

Cudem jest to, że Warlikowski, który rozbija w proch wszelkie regularnie powtarzane banały dotyczące Tennessee’ego Williamsa, czyni go zadziwiająco obecnym.

La Croix

Tekst Williamsa zostaje rozsadzony cząstkami elementarnymi z innych utworów, poszerza się horyzont cierpienia bohaterów. Warlikowski otwiera nim bardzo ważny wątek swoich poszukiwań: nazwijmy go zbieraniem wątków i nici, które już kiedyś pojawiły się w jego pracy. Spektakl jest próbą kreowania jakby pobocznego repertuaru jego teatru, ustawionego jeszcze bliżej aktorów, dopasowującego reżyserskie koncepcje do ich indywidualnych pragnień i poszukiwań. Pożądanie Warlikowskiego jest przeciwieństwem także pożądaniem.

Przekrój

Andrzej Chyra dołącza rolę sadystycznego Polaka do galerii bezwzględnych egzorcyzmów-szamanów powracających w spektaklach Warlikowskiego. Tinker z *Oczyszczonych*, Petruccio z *Poskromienia złościcy*, Dionizos w *Bachantkach* — wszyscy usiłowali zmusić swoje ofiary do autentyczności i samowiedzy, aplikując im mieszankę przemocy i erotyzmu.

Gazeta Wyborcza

Zbyt głośna, zbyt cicha, zbyt piękna, zbyt pijana, zbyt trzeźwa, zbyt daleka i za bliska. Huppert gra tę rolę z naturalnością naiwnej osoby, która wydaje się nie mieć najmniejszego pojęcia, że jej życie toczy się po bocznym torze (...) Huppert po prostu imploduje. I to jak! Nie będzie przesadą stwierdzić, że jeszcze nigdy nie widziano takiej Blanche DuBois.

Der Spiegel

Błyskotliwie wyreżyserowany przez Warlikowskiego *Tramwaj* — adaptacja sztuki Tennessee’ego Williamsa — wiezie Isabelle Huppert w oszałamiającą podróż do kresu piekła. Aktorka wypełnia na scenie Odeonu jedną z najbardziej zadziwiających misji w swojej karierze: odbywa podróż do kresu szaleństwa. Warlikowski nie okazuje w tym przedstawieniu litości, tylko empatię wobec cierpienia, a także straszliwą melancholię.

Liberation

Un Tramway kończy się sceną, która należy do najpiękniejszych teatralnych obrazów, jakie miałem okazję zobaczyć.

Dwutygodnik.com

Jest w tym spektaklu rytm, magia i czar.

France Soir

— Jak wygląda praca z Krzysztofem Warlikowskim?

— Ta praca odpowiada mi na tysiąc procent. Krzysztof oddał nas od jakichkolwiek rozpoznawalnych schematów i coś w nas wyzwala. Usuwa wszelkie realistyczne znaki. Prowadzi nas trochę tak, jak by się to odbywało w kinie — przez pewną sekwencję stanów, a są to stany graniczne.

*Z wywiadu z Isabelle Huppert,
Le Figaro*

BELLE REPRIEVE

26 kwietnia 2010, Warszawa
Instytut Teatralny

Czytanie performatywne *Belle Reprieve*, queerowej wersji *Tramwaju zwanego pożądaniem*. Po czytaniu odbyła się dyskusja z udziałem tłumaczy.

Autorzy: **Bette Bourne, Paul Shaw, Peggy Shaw, Lois Weaver**

Tłumaczenie: **Małgorzata Sugiera, Mateusz Borowski**

Reżyseria: **Krzysztof Garbaczewski**

Aktorzy: **Małgorzata Hajewska-Krzysztofik, Katarzyna Warnke, Jacek Poniedziałek, Tomasz Tyndyk**

W iście allenowskim finale sztuki *Blanche* (Poniedziałek) żaliła się, ku uciesze widowni, że chciałaby wreszcie zagrać w sztuce realistycznej tak, by spektakl mogła docenić także jej babcia, po czym odśpiewała kabaretowo-brodwayowską piosenkę [...]. „Niezła heca!” — chciałoby się powiedzieć. Niezła.

Dwutygodnik.com

FILMY BRACI MAYSLESÓW

5 maja 2010, Warszawa
Nowy Wspaniały Świat

Prezentacja dokumentalnych filmów braci Mayslesów, klasyków dokumentalnego nurtu *direct cinema*, pomyślana jako uzupełnienie Williamsowskiego kontekstu.

Wstęp: **Agnieszka Graff**

Grey Gardens w reżyserii Davida Mayslesa, Alberta Mayslesa, Ellen Hovde, Muffie Meyer, 1976

Salesman w reżyserii Alberta Mayslesa, Davida Mayslesa, Charlotte Zwerin, 1968

KOTKA, RÓŻA, IGUANA I INNE DZIEWCZYNY Z DZIELNICY

PRZEGLĄD FILMÓW NA PODSTAWIE SZTUK TENNESSEE WILLIAMSA

26–31 maja 2010, Warszawa
Iluzjon FilMOTEKI Narodowej

Przypomnienie największych hollywoodzkich filmów na podstawie sztuk Tennessee Williamsa.

Kuratorka: **Adriana Prodeus**

Wspólnie z FilMOTEką Narodową zaprezentowaliśmy filmy:

Noc Iguany, 1964, reż. John Huston

Słodki ptak młodości, 1962, reż. Richard Brooks

Tatuowana róża, 1955, reż. Daniel Mann

Jak ptaki bez gniazd, 1959, reż. Sidney Lumet

Kotka na gorącym blaszanym dachu, 1958, reż. Richard Brooks

Tramwaj zwany pożądaniem, 1951, reż. Elia Kazan

SUCHY DOK #4

17 maja 2010, Warszawa
Instytut Teatralny

W czwartej odsłonie zastanawialiśmy się, jakie jest oblicze współczesnego niewolnictwa. Czy umielibyśmy rozpoznać niewolnika, mijając go na ulicy, spotykając w sklepie czy w czyimś domu? Czy istnieje coś takiego jak „zewnątrzne oznaki niewolnictwa”? Jakie ślady pozostawia zniewolenie na ciele? W jaki sposób organizm wysyła sygnały i woła otoczenie o pomoc? Czy ciało może się zmienić w mapę wyrządzonych krzywd?

Wykorzystane teksty:

Niewolnica Kowalskich, Katarzyna Surmiak-Domańska, Gazeta Wyborcza 2007

Wycieczka po niewolnika, Rozmawia Aleksandra Krzyżaniak-Gumowska, Gazeta Wyborcza, Duży Format 2009

Upadek, Albert Camus

Scenariusz i reżyseria: **Anna Smolar**

Aktorzy: **Dominika Knapik, Elżbieta Piwek, Agnieszka Podsiadlik, Magdalena Popławska, Marcin Tyrol**

UWALNIANIE PRZESTRZENI

5 czerwca 2010, Warszawa
4-5 czerwca 2011, Warszawa

Projekt, który przez dwie kolejne edycje pozwalał wyruszyć w niezwykłą podróż po warszawskich zamkniętych przestrzeniach, aby symbolicznie je „uwolnić”. W każdym miejscu na zwiedzających czekał przewodnik, który przedstawiał jego historię. Wśród miejsc uwalnianych w 2010 i 2011 roku znalazły się m.in.: dawna siedziba KC PZPR, gazownia na Woli, areszt śledczy Warszawa-Mokotów, piekarnia Szwedka, fort w Pomiechówku. Wyboru przestrzeni dokonywali: Sylwia Chutnik, Hanna Nowak-Radziejowska, Sebastian Cichocki, Mikołaj Długosz, Jerzy Majewski, Jarosław Trybuś.

Pomysłodawca: **Karolina Ochab**

Współorganizator: **Dom Spotkań z Historią**

KONCERT KWADROFONIK

17 czerwca 2010, Warszawa
Kino Tęcza

Kompozycje George'a Crumba i Rolfa Wallina w wykonaniu kwartetu KwadrofoniK w składzie: Emilia Sitarz i Bartłomiej Wąsik (Lutosławski Piano Duo) oraz Magdalena Kordylasińska i Miłosz Pękala (Hob-beats Duo).

MIESZKANIA-X / X-APARTMENTS

17–20 czerwca 2010, Warszawa

21 sytuacji teatralnych reżyserowanych przez artystów, architektów, filmowców, muzyków, teoretyków w przestrzeniach prywatnych — mieszkaniach na Starym Mokotowie, Mirowie i Bródnie. Wśród twórców znaleźli się m.in.: Ballady i Romanse, Martin Clausen (Two Fish), Club Real/Christoph Theußl, Jan Duszyński/Wojciech Puś, Agnieszka Kurant, Roland Roos, Tomek Saciłowski, Yorgos Sapountzis, Showcase Beat le Mot, Tal Sterngast, Marysia Stokłosa/Julia Staniszevska, Krzysztof Warlikowski/Małgorzata Szczęśniak, Anna Witt.

Kuratorki: **Stefanie Peter, Anne Schulz, Joanna Warsza**

Koncepcja: **Matthias Lilienthal**

NAGRODY

Nominacja do **Wdech 2010** w kategorii Wydarzenie Roku.

Polska wersja Mieszkań X w Warszawie to jeden z najlepszych projektów artystycznych w przestrzeni miasta ostatnich lat. [...] Na warszawskim osiedlu realizuje się marzenie sytuacjonistów — utopijnych artystów z połowy XX wieku, którzy odrzucali kulturę konsumpcyjną opartą na bierności i w zamian proponowali tę tworzoną przez samych odbiorców. Projekt Mieszkania X pokazuje, że nie jest to wcale utopia.

Gazeta Wyborcza

Jednym z pożytków X-Apartments jest poznawanie własnego miasta z innej, nieoczywistej perspektywy.

Wprost

ENTER

Premiera: 22 czerwca 2010, Warszawa
1500 m² do Wynajęcia

Projekt teatralny Nowego Teatru i Fundacji Nowego Teatru w ramach cyklu „Praca w postępie”.

Slamowana i śpiewana historia miłosna między dwoma mężczyznami. Scenariusz inspirowany jest blogiem.

Pierwszym etapem przedsięwzięcia był otwarty dla wszystkich casting, podczas którego wyłonionych zostało 12 uczestników warsztatów. Przez miesiąc poznawali się i współpracowali ze sobą aktorzy niezawodowi o różnych doświadczeniach życiowych i teatralnych. Po miesiącu warsztatów połowa uczestników została zaproszona do obsady projektu.

Scenariusz: **zespół aktorski, Mikołaj Makowski, Jacek Poniedziałek, Anna Smolar**

Reżyseria: **Anna Smolar, Jacek Poniedziałek**

Scenografia: **Anna Met**

Kostiumy: **Paulina Szenderowska, Anna Met**

Muzyka: **Sen Zu**

Ruch: **Adam Fidusiewicz**

Obsada: **Adrianna Gruszka-Jaroszewicz, Grzegorz Kałuża, Krzysztof Kwiatkowski, Hanna Maciąg, Piotr Ziarkowski, Marcin Żak**

Spektakl został zagrany w Warszawie 20 razy.

NAGRODY

SuperHIRO Przyszłości — nagroda dla Krzysztofa Kwiatkowskiego jako najbardziej obiecującego debiutanta w 2010 roku przyznana przez magazyn Hiro.

Enter to sztuka, która powstała w warunkach niekonwencjonalnych i równie niekonwencjonalnym językiem mówi o sprawach delikatnych. Enter to cegiełka rzucona w ciągle ziejącą lukę teatru dla młodzieży. Nie dla dzieci, nie dla poszukiwaczy lekturowych streszczeń, ale dla ludzi wchodzących w rzeczywistość, jakiej nikt jeszcze dla nich nie opisał, nie zdiagnozował, nie oswoił. Enter to próba rozpracowania kodu dostępu do świata psychodelicznej muzyki i dziecięcych lęków, młodzieńczego radykalizmu i niekonsekwencji, samoodtworzających się w głowach abstrakcyjnych piosenek i szkolnego konkretności.

Gazeta Wyborcza

Jak opowiedzieć o sprawach trudnych, o których często nie umiemy dyskutować? Twórcy przedstawienia Enter starają się jak najprościej: językiem nastolatków, nieco naiwnym i przez tę naiwność wzruszającym. [...] Wszystko razem wzmacnia wrażenie autentyczności i świeżości [...].

Życie Warszawy

[...] spektakl ogląda się jak nową Śmierć w Wenecji.

Dwutygodnik.com

KONIEC

Premiera: 30 września 2010, Warszawa

Na podstawie Elizabeth Costello Johna Maxwella Coetzeeego, *Procesu*, *Myśliwego Grakchusa* Franza Kafki i *Nickel Stuffs* Bernarda-Marie Koltès'a.

Bohaterowie docierają do sytuacji granicznej, stają przed bramą: prawa, życia, śmierci. Chcą zobaczyć, co jest po drugiej stronie, przejść tam, przedostać się. Stajemy przed tajemnicą. Umiemy wyobrazić ją sobie tylko naszą miarą, chcemy zamknąć ją w dostępnym nam języku, znanych doświadczeniach cielesności. Z tego choćby powodu jesteśmy skazani na klęskę.

Reżyseria: **Krzysztof Warlikowski**

Adaptacja: **Krzysztof Warlikowski, Piotr Gruszczyński**

Scenografia i kostiumy: **Małgorzata Szcześniak**

Dramaturgia: **Piotr Gruszczyński**

Muzyka: **Paweł Mykietyn, Paweł Bomert, Paweł Stankiewicz**

Reżyseria świateł: **Felice Ross**

Ruch: **Claude Bardouil**

Wideo: **Denis Guéguin**

Obsada: **Stanisława Celińska, Magdalena Cielecka, Ewa Dałkowska, Wojciech Kalarus, Marek Kalita, Mateusz Kościukiewicz/Piotr Polak, Zygmunt Malanowicz, Maja Ostaszewska, Jacek Poniedziałek, Magdalena Popławska, Anna Radwan-Gancarczyk, Maciej Stuhr**

Koprodukcja:

Odéon-Théâtre de l'Europe, Paryż

La Comédie de Clermont-Ferrand — Scène Nationale

Théâtre de la Place de Liège

Hebbel am Ufer, Berlin

25 przedstawień w Warszawie

Tournée:

Kraków 2–3 grudnia 2010, 3. Międzynarodowy Festiwal Teatralny Boska Komedia

Clermont-Ferrand 21–22 stycznia 2011 La Comédie de Clermont-Ferrand — Scène Nationale

Paryż 4–6, 8–13 lutego 2011 Odéon-Théâtre de l'Europe

Liège 10–11 maja 2011 Théâtre de la Place de Liège

NAGRODY

Nagroda im. Aleksandra Zelwerowicza dla Ewy Dałkowskiej

Nagroda im. Aleksandra Zelwerowicza dla Marka Kality

Nagroda im. Aleksandra Zelwerowicza — nominacja dla Macieja Stuhra

Feliks Warszawski dla Ewy Dałkowskiej w kategorii najlepsza pierwszoplanowa rola kobieca

Ta premiera ma w sobie zachwycającą melancholię, jakby przeczuwając groźbę swojego umierania i umierania teatru, reżyser z niczym się nie spieszył. Zamieranie i odradzanie się sztuki i życia. W to wierzy Warlikowski.

Dziennik Gazeta Prawna

[...] tak skonstruowana pierwsza część pokazuje ciągłość konkretnych wątków, relacji i postaci, które zaludniają wyobraźnię reżysera. I to jest fascynujące.

Dwytygodnik.com

Dzięki formalnej perfekcji, genialnej muzyce Pawła Mykietyna, światłom Felice Ross, widowiskowej scenografii Małgorzaty Szczęśniak i ogromnej szczerości znakomitych aktorów powstał medytacyjny, piękny spektakl.

Metro

[Koniec] Zostawia w głowie otwartą ranę.

Teatr

Współczesnemu twórcy pozostaje wytrwałość w stawianiu pytań, a nie łatwość formułowania twierdzeń i tez. Z tym zostawia nas ten spektakl.

Didaskalia

Spektakl niezwykle pomysłowy pod względem pracy z przestrzenią, światłem i wideo, z zachwycającą — i zdystansowaną, i groteskową, i niezwykle szczerą grą wspaniałych polskich aktorów wszystkich pokoleń. A jednocześnie spektakl przejmujący niczym spowiedź, osobisty, przepełniony lękiem przed śmiercią i bolesnym pragnieniem, by zrozumieć: co tam jest, za jej progiem?

Время новостей

Jak w filmach Davida Lyncha obrazy powoli tworzą się w tajemniczej atmosferze, prowadząc sprawców i ofiary ku symbiozie bez wyjścia. Sceniczna równowaga podtrzymywana przez intensywność aktorstwa i spokojny potok zdjęć jest zachwiana przez filmowane na żywo i pokazywane w dużym powiększeniu twarze i gesty. Najpóźniej gdy Costello, zagrana przez cudowną Ewę Dałkowską, w zmartwychwstających żabkach znad australijskiej rzeki Dulgannon znajduje swój pogański dowód na istnienie Boga, widz zostaje wessany przez spektakl.

Frankfurter Allgemeine Zeitung

ANDRZEJ CZAJKOWSKI

27 października 2010, Warszawa
Filharmonia Narodowa

Koncert monograficzny w 75. rocznicę urodzin Andrzeja Czajkowskiego. Wśród wykonawców: Maciej Grzybowski, Urszula Kryger, Jakub Jakowicz.

BORN IN AFRICA

13 listopada 2010, Warszawa
Puławska 37

Prezentacja prac współczesnych artystów afrykańskich działających na polu sztuk performatywnych — muzyki, tańca i performansu. Każda spośród prezentowanych prac pytała o znaczenie bycia urodzonym w Afryce, o tożsamość, odrębność kulturową i możliwość indywidualizmu w zglobalizowanym świecie. Udział wzięli m.in.: Baloji, Vitshois Mwilambwe Bondo, Steven Cohen, Mamadou Diouf, Dinozord i Petna Katondolo, Baudouin Mouanda, Ingrid Mwangi, Alain Polo, Berni Searle.

Kuratorka: Joanna Nuckowska

RECITAL ANDRZEJA BAUERA

5 grudnia 2010, Warszawa
Filharmonia Narodowa

Koncert najwybitniejszego polskiego wiolonczelisty. W programie kompozycje m.in. Arvo Pärta, Oliviera Messiaena, Jonathana Harveya.

DZICY/ FESTIWAL TEMPS D'IMAGES

11–13 marca 2011, Warszawa
CSW Zamek Ujazdowski

Prezentacja projektu Aleksandry Wasilkowskiej, która wraz z konferencją, koncertem oraz instalacją wideo tworzyła pod hasłem DZICY zespół działań na marginesie pracy nad spektaklem *Życie seksualne dzikich* w reżyserii Krzysztofa Garbaczewskiego. Projekt z pogranicza próby teatralnej i livestreamowego filmu, w którym granica między teatrem, kinem i telewizją została podważona, proponując nową formę, która otwierała nie tylko na sensy płynące ze scenariusza do spektaklu, ale także na asocjacje towarzyszące powstawaniu życia na scenie. Wystąpili: Justyna Białowąs, Dominika Biernat, Mateusz Kościukiewicz, Jacek Poniedziałek, Paweł Smagała, Maciej Stuhr, Justyna Wasilewska, Krzysztof Zarzecki.

ŻYCIE SEKSUALNE DZIKICH

Premiera: 14 kwietnia 2011, Warszawa
Dom Słowa Polskiego

Projekt teatralny realizowany na podstawie legendarnego tekstu antropologicznego Bronisława Malinowskiego oraz jego dzienników. Pionierskie dzieło antropologiczne nie doczekało się jak dotąd swojego spełnienia na terytorium artystycznym. Nie chodzi o inscenizowanie zapisków antropologa, ale o skonfrontowanie się z jego obserwacjami i odniesienie ich do naszej wrażliwości, dzisiejszych sfer tabu i zakazów erotycznych.

Inspiracją dla scenariusza były dzieła Bronisława Malinowskiego, w szczególności: *Życie seksualne dzikich w północno-zachodniej Melanezji*, *Dziennik w ścisłym znaczeniu tego wyrazu* oraz *Argonauci zachodniego Pacyfiku*.

Reżyseria: **Krzysztof Garbaczewski**

Scenariusz, dramaturgia: **Marcin Cecko**

Koncepcja Wyspy: **Aleksandra Wasilkowska**

Muzyka: **Jan Duszyński**

Kostiumy: **Ania Kuczyńska / Andrzej Sobolewski**

Sekwencja ruchowa: **Claude Bardouil**

Występują: **Justyna Białowąs, Dominika Biernat, Sebastian Łach, Jacek Poniedziałek, Paweł Smagała, Maciej Stuhr, Justyna Wasilewska, Krzysztof Zarzecki**

Produkcja: **Nowy Teatr**

Koproducenci: **CSW Zamek Ujazdowski, Festiwal TEMPS D'IMAGES**

Spektakl zaprezentowany był 7 razy w Warszawie.

NAGRODY

Paszport Polityki 2011 w kategorii Teatr dla Krzysztofa Garbaczewskiego.

Aleksandra Wasilkowska i Jan Duszyński zostali nagrodzeni za **Najlepszą przesłuchanie oraz oprawę dźwiękową** przez Jury 4. Międzynarodowego Festiwalu Boska Komedia w Krakowie.

Feliks Warszawski: Nominacja dla Justyny Wasilewskiej za rolę Dzikiej.

[Krzysztof Garbaczewski] proponuje teatr refleksyjny i ahistoryczny, który stanowi alternatywę wobec społecznie zaangażowanego, nastawionego na aktualności teatru politycznego.

Zamiast komentarza oferuje rozbudzenie wrażliwości za pomocą nierzadko zachwycających wizualnie scen, które rozgrywają się poza specyfikacją czasową czy przestrzenną.

Res Publica Nowa

Tak sformatowany teatr Garbaczewskiego jest propozycją prowokującą, inspirującą. Bardzo świeżą.

Szczególny wydaje się sposób, w jaki krążąc w świecie (post)humanistycznych wyobrażeń, Garbaczewski nie tylko unika nadęcia i namaszczenia, ale odmawia także „bycia poważnym”. Godząc się na to, co pretensjonalne i bełkotliwe, naraża się na śmieszność, tym samym łamiąc — kto wie, czy nie najsilniejsze — artystyczne tabu.

Tygodnik Powszechny

Takiej scenografii jak tam została skonstruowana (...) nie widziałem ani w polskim ani w światowym teatrze.

TVP Kultura

Poznamy następcę Grzegorza Jarzyny i Krzysztofa Warlikowskiego. To Krzysztof Garbaczewski. Ma niepowtarzalny styl i absolutnie genialne pomysły.

Elle

Do końca zostają ci, którym ten spektakl gmera w głowie, bo jest niepodobny do niczego, co dotąd było w polskim teatrze.

Przekrój

MIASTA RÓWNOLEGŁE — CIUDADES PARALELAS

27 maja–3 czerwca 2011, Warszawa

Międzynarodowy projekt ingerujący w miejską przestrzeń publiczną. Celem ośmiu miejskich interwencji było zachęcenie do analizy fenomenu globalnego świata i poszukiwań opozycyjnych względem jego totalności, biografii, emocji, opowieści, sposobów organizowania życia. Miejskie przestrzenie penetrowali: Lola Arias, Stefan Kaegi, Dominic Huber, Gerardo Naumann, Ant Hampton i Tim Etchells, Christian Garcíá, Mariano Pensotti, grupa performerska Ligna, Agnieszka Kurant.

Kuratorzy: **Lola Arias, Stefan Kaegi**

Dramaturg warszawskiej edycji: **Igor Stokfiszewski**

Współorganizator: **Instytut Goethego w Warszawie**

Polska edycja Miast Równoległych realizowana była przez Fundację Nowego Teatru w koprodukcji z Goethe-Institut, HAU Berlin, Schauspielhaus Zürich i Nowym Teatrem, w ramach polsko-niemieckiego festiwalu nowoczesnego sąsiedztwa „Sąsiedzi 2.0” organizowanego przez Goethe-Institut i Ambasadę Niemiec w Warszawie.

NAGRODY

Nominacja do **Wdech 2011 w kategorii Wydarzenie Roku**.

Niezwykłe ludzkie charaktery i historie. No i te zakamarki samej huty! Zobaczyliśmy naprawdę dużo, i to w akcji. Szacunek dla Nowego Teatru, który te wycieczki zorganizował w ramach festiwalu Sąsiedzi 2.0!

zrobtowwawie.blox.pl

My nie mamy wiedzy, my tylko ułatwiamy doświadczenie, które możemy przekazać publiczności i każdej osobie, która się zjawi na festiwalu i będzie chciała uczestniczyć w naszym projekcie.

Stefan Kaegi i Lola Arias dla Notesu na 6. tygodni

Rozmowy z pracownikami fabryki, intymna podróż „przez własną zdolność czytania”, zwiedzanie hotelu z perspektywy sprzątaczy, podglądanie, podsłuchiwanie, udział w zbiorowej akcji konspiracyjnej w centrum handlowym. Z tych fragmentów tworzy się opowieść o tym, jak miasto działa, jakie procesy przeszło, przed czym się chroni i czy jest gotowe do wspólnej zabawy, protestu, rozwiązywania problemów.

Gazeta Wyborcza

i
informacja
information

ODJAZDY / Departures
Pociąg Salaxia
10:00

PRZYBYCIA
11:00
12:00
13:00
14:00
15:00
16:00
17:00
18:00
19:00
20:00
21:00
22:00
23:00
24:00

3 peron platform
tor track

2

OBÓZ SOLIDARNOŚĆ

26–31 sierpnia 2011, Gdańsk
7–11 września 2011, Kijów
23 września–1 października 2011, Bruksela
11–20 października 2011, Madryt

„Solidarność” i sprowokowane przez nią wydarzenia stają się coraz bardziej zamierzczłą historią. Prezydencja Polski w Unii Europejskiej była znakomitą okazją, aby przyjrzeć się, co znaczy dzisiaj idea Solidarności w Europie. Jak hasło i idący za nim ruch odmieniły europejską wrażliwość, na ile przetrwały tamte wartości, a na ile uległy przemiatowi konsumpcji, mechanizmów gospodarki wolnorynkowej, narastającej materializacji życia, chciwości, utożsamiania izolacji z bezpieczeństwem itp.

Nowy Teatr z Instytutem Sztuki Wyspa w Gdańsku zorganizował w czterech europejskich miastach akcje społeczno-artystyczne, do których zaprosił artystów i intelektualistów.

Przestrzeń artystyczna przygotowana przez Grzegorza Klamana składała się ze stalowych domków, latami budowanych przez robotników Stoczni Gdańskiej.

Gdańsk 26–31 sierpnia 2011

Wykłady Ewy Tatar, Jana Sowy, Sławomira Magali, warsztaty dźwiękowe z Zorką Wollny, performance Jacka Niezgody, koncerty i sety Djskie, m.in. zespół Czechoslovakia, Enchanted Hunters, spotkanie z Henryką Krzywonos, przygotowane we współpracy z polskimi muzykami, takimi jak Gypsy Pill z Gdańska.

Kijów 7–11 września 2011

Robert Kuśmirowski
Czytanie sztuki Pawła Demirskiego „Diamenty to węgiel, który wziął się do roboty”, reżyseria: Komuna Warszawa

Bruksela 23 września–1 października 2011

Roman Dziadkiewicz w Brukseli
Koncert kompozycji Pawła Mykiety, czytanie sztuki Bożeny Kleff „Utwór o Matce i Ojczyźnie” w reżyserii Any Brzezińskiej, debata z artystami m.in. Dietera Roelstraete, Sarah Indeherberge lub Luuk Nouwen, Katarina Gregos, wykłady, koncerty, pokazy rejestracji spektakli teatralnych.

Madryt 11–20 października 2011

Wernisaż Elżbiety Jabłońskiej, debaty z lokalnymi artystami m.in. Leire Vergara, Ines Moreira, Arne Hendricks, czytania sztuk Bożeny Keff „Utwór o Matce i Ojczyźnie” w reż. Any Brzezińskiej i Julii Holewińskiej *Ciała obce* w reżyserii Natalii Korczakowskiej, wykład Zygmunta Baumana, pokazy filmów i rejestracji spektakli teatralnych, warsztaty z Markiem Sobczykiem, wykłady o teatrze politycznym Igora Stokfiszewskiego i Piotra Gruszczyńskiego, spotkanie z Rodrigo Garcíą, koncerty.

Producent wykonawczy: Nowy Teatr, Instytut Sztuki Wyspa / Fundacja Wyspa Progress

Projekt realizowany z okazji prezydencji Polski w EU

Instalacja: Grzegorz Klamana we współpracy z robotnikami Stoczni Gdańskiej

Idea i program: Karolina Ochab, Aneta Szyłak, Piotr Gruszczyński, Konrad Pustoła, Igor Stokfiszewski

Produkcja: Joanna Nuckowska

Asystenci produkcji: Natalia Osadowska, Dominik Skrzypkowski

Projekt dofinansowano ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego

Współpraca:

Europejskie Centrum Solidarności w Gdańsku
Stocznia Gdańsk S.A.

Koninklijke Vlaamse Schouwburg w Brukseli

Centro de Creación Contemporanea Matadero w Madrycie

Instytut Polski w Kijowie

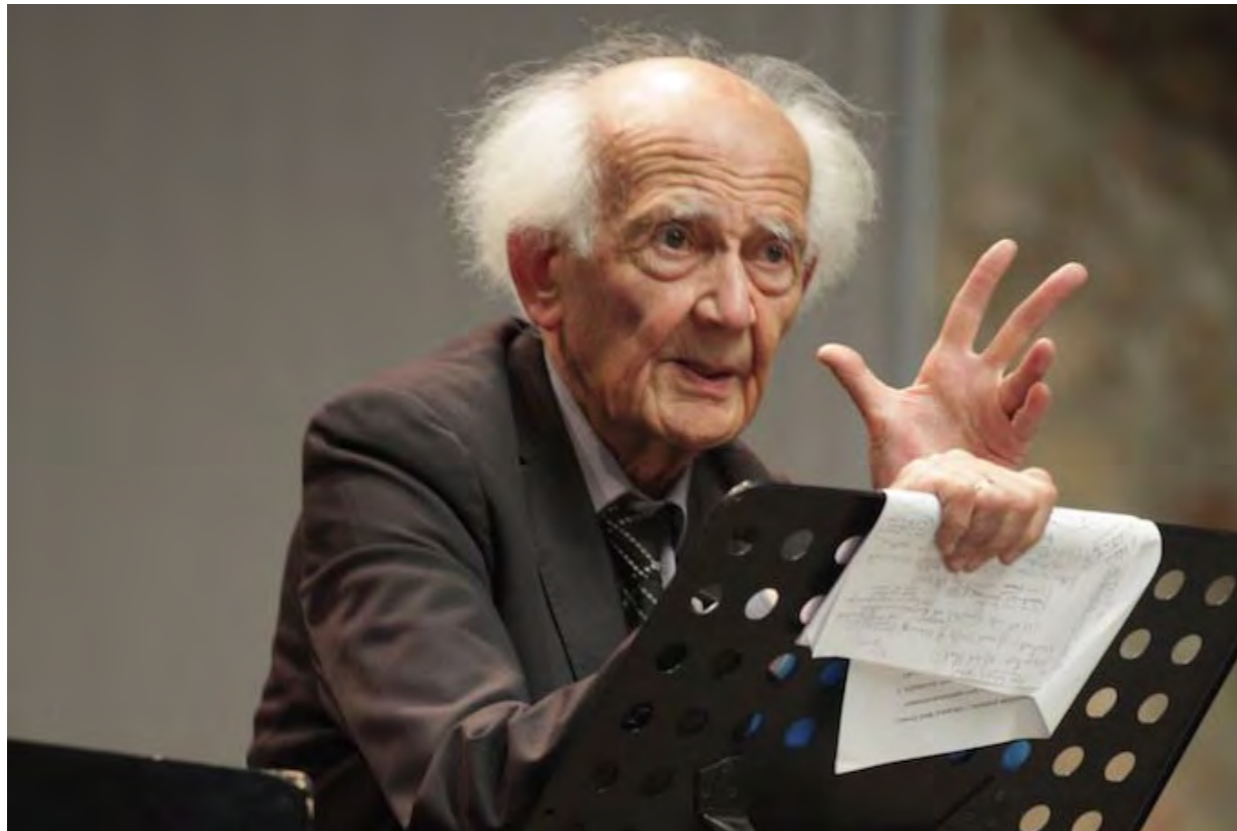
Instytut Polski w Brukseli

Instytut Polski w Madrycie

Jeden z najbardziej oryginalnych projektów prezydencji. Niewątpliwie najcięższy projekt prezydencji. Instytut Sztuki Wyspa z Gdańska i Nowy Teatr z Warszawy wysłały w podróż po Europie pięć stalowych domków ze Stoczni Gdańskiej, każdy o wadze kilku ton. Kiedyś służyły stoczniovcóm jako miejsce odpoczynku i konspiracji, teraz stały się mobilnym miejscem wystaw, koncertów i spotkań poświęconych dziedzictwu polskiej rewolucji 1980 r. Siła tego projektu polegała na zderzeniu sztuki, polityki i osobistego doświadczenia historii. Z jednej strony instalacja Marka Sobczyka „Soliterność” o dawnych działaczach „Solidarności”, którzy po 1989 r. nie weszli do elit politycznych, z drugiej spotkanie z Henryką Krzywonos, która opowiadała hiszpańskiej publiczności o strajku w Gdańsku, gotując jednocześnie zupę według przepisu z czasów wojny. Pytanie o solidarność okazało się ważne w kontekście dzisiejszego kryzysu, który przeżywa Europa.

Gazeta Wyborcza

W Y S P Y

Premiera: 7 września 2011, Warszawa
Szkoła Wyższa Psychologii Społecznej

Spektakl austriackiej aktorki, reżyserki i piosenkarki Renate Jett, od lat współpracującej z Krzysztofem Warlikowskim.

Wyspy to trzyczęściowy projekt teatralny. Pierwsza część z udziałem Renate Jett i Szymona Czackiego inspirowana jest powieścią Michela Houellebecqa *Możliwość wyspy* i jego futurystyczną wizją relacji międzyludzkich. Ludzki klon opuszcza swoją samotnię. Wędruje w poszukiwaniu miłości przez świat czasów ostatecznych. Jego historia inspirowana jest powieścią Houellebecqa. Druga część spektaklu to taneczna improwizacja Tomasza Bazana inspirowana życiem i dziennikami wielkiego tancerza Wacława Niżyńskiego, przez jednych uważanego za szaleńca, przez innych za demiurga. Tancerz poszukuje istoty Boga. Wyraża swoją duszę zainspirowany *Dziennikami Niżyńskiego*. Żeglarz kosmosu obserwuje ziemię z oddalenia. Dzieli się swymi odkryciami i wiedzą.

RENATE JETT — reżyseruje od 2000 roku m.in. w Stuttgarcie, Maputo w Mozambiku i Atenach. *Wyspy* to pierwszy spektakl w reżyserii Renate Jett realizowany w Polsce. Aktorstwo studiowała w Wiedniu i Los Angeles. Była członkiem wiedeńskiego teatru Der Kreis kierowanego przez George'a Tabori. Od lat związana jest z teatrem Krzysztofa Warlikowskiego, zagrała Kalibana w *Burzy*, za tę rolę otrzymała Nagrodę im. Aleksandra Zelwerowicza dla najlepszej aktorki. Wykonała pamiętny monolog oraz piosenki w *Oczyszczonych*, zagrała także w *Śnie nocy letniej*, *Dybuku*, *Ifigenii w Taurydzie*, *Parsifalu*, *Tramwaju* oraz *(A)pollonii*.

reżyseria/scenariusz: **Renate Jett**

występują: **Tomasz Bazan, Szymon Czacki, Renate Jett, Bartłomiej Topa**

scenografia i kostiumy: **Philine Rinnert**

muzyka: **Sylvain Jacques**

reżyseria świateł: **Katarzyna Łuszczuk**

reżyseria wideo: **Karol Rakowski**

asystent reżysera/kierownik produkcji: **Zuza Sikorska**

producent: **Nowy Teatr**

koproducent: **Le Théâtre de la Place, Liège**

Spektakl prezentowany był 4 razy w Warszawie.

2001 rok. *Oczyszczeni* Krzysztofa Warlikowskiego. Renate Jett, austriacka aktorka, z trudem cedzi ze sceny monolog Sarah Kane, pełen zdradliwych, niemożliwych do wymówienia polskich słów „kochać” czy „miłość”. Spektakl staje się manifestem „pokolenia X”. Jednym z najważniejszych wydarzeń „nowego polskiego teatru”, automatycznie kojarzonym z nurtem brutalizmu. 10 lat później Jett pyta za Michelelem Houellebecqiem: „A jeśli wkrótce nawet bólu nie będzie?”. Czy zostaniemy wyzwoleni? Czy stracimy ostatnie wiążące nas ze sobą ogniwo? W tym pokawałkowym spektaklu bez historii i akcji jedynym bohaterem jest właśnie mózg. Dziwny organ, który daje człowiekowi dostęp do świata, ale równie dobrze może go od niego odgradzić. Zamknąć w klatce rojeń i własnych elektrycznych wyładowań. Mimo ciągłego ruchu i szarpnięcia nic się w nim nie może naprawdę zmienić.

Gazeta Wyborcza

OPOWIEŚCI AFRYKAŃSKIE WEDŁUG SZEKSPIRA

Premiera: 5 października 2011, Liège
Polska premiera: 2 grudnia 2011, Warszawa

Spektakl w reżyserii Krzysztofa Warlikowskiego, na podstawie tekstów Szekspira: *Otello*, *Kupiec wenecki*, *Król Lear*, powieści Lato J.M. Coetzeego oraz monologów autorstwa Wajdiego Mouawada.

Lear, Shylock i Otello — trzech Szekspirowskich herosów, odartych z bezpiecznych narracji staje przed nami z całą mocą swojego upadku. Krwawiący bóg to mężczyzna szukający desperacko miłości. Mężczyzna mieniący się nieszczęściami starca, Żyda i Czarnego. Otoczony przez kobiety uwikłane w jego słabość. Przecież każdy z nas prędzej czy później doświadcza stanów Leara, Otella czy Shylocka. Staje się zwierzęciem wykluczonym ze stada, wygnanym. Szekspir przykładał do tych zdarzeń miarę tragiczną, tytanów dziejowych działających w okolicznościach baśniowo-mitycznych. Coetzee, znający realia apartheidu, opisuje swoich bohaterów wyłącznie w kategoriach egzystencji. Nie buduje strzelistych fabuł, tworzy intymne światy psychotyczne, przez które filtruje własną przetrąconą dumę, światy nie do zniesienia.

Opowieści afrykańskie według Szekspira to nowy spektakl Krzysztofa Warlikowskiego realizowany z zespołem Nowego Teatru i artystami, którzy towarzyszą mu od lat. Reżyser, który ma na swoim koncie realizację aż dziesięciu dramatów Szekspira tworzy teraz własną, fascynującą wizję człowieka wydobytego z przestrzeni doświadczeń granicznych.

Reżyseria: **Krzysztof Warlikowski**

Adaptacja: **Krzysztof Warlikowski, Piotr Gruszczyński**

Scenografia i kostiumy: **Małgorzata Szcześniak**

Muzyka: **Paweł Mykietyn**

Dramaturgia: **Piotr Gruszczyński**

Reżyseria światel: **Felice Ross**

Animacje: **Kamil Polak**

Ruch: **Claude Bardouil**

Obsada: **Stanisława Celińska, Ewa Dałkowska, Małgorzata Hajewska-Krzysztofik, Maja Ostaszewska, Magdalena Popławska, Adam Ferency, Wojciech Kalarus, Marek Kalita, Zygmunt Malanowicz, Piotr Polak, Jacek Poniedziałek**

Produkcja: **Nowy Teatr**

Koprodukcja z grupą Prospero, która zrzesza 6 europejskich teatrów:

Théâtre de la Place (Liège, Belgia)

Théâtre National de Bretagne (Rennes, Francja)

Emilia Romagna Teatro Fondazione (Modena, Włochy)

Schaubühne am Lehniner Platz (Berlin, Niemcy)

Fundação Centro Cultural de Belém (Lizbona, Portugalia)

Tutkivan Teatterityön Keskus (Tampere, Finlandia)

Les Théâtres de la Ville de Luxembourg (Paryż, Francja)

Théâtre National de Chaillot (Paryż, Francja)

12 spektakli w Warszawie

5–8 października 2011 Liège

19–20 października 2011 Modena

28–29 października 2011 Lizbona

15–16 listopada 2011 Rennes

22–23 listopada 2011 Luksemburg

[...] wprowadzam oto w obieg trzy nowe „warlikowskie pogłoski”. Absolutnie prawdziwe! Pierwsza jest o tym, że najlepszą rolę w przedstawieniu stworzyła Maja Ostaszewska jako afrykańska Kordelia, opiekująca się chorym ojcem, która wariuje z samotności, układa z kamieni znaki dla hiszpańskojęzycznych bogów przelatujących awionetkami nad pustkowiem, gdzie mieszka. Druga pogłoska będzie o tym, że cały trzeci akt *Opowieści...* jest w gruncie rzeczy komediiwy i, jak na Warlikowskiego, bardzo zabawny. Nie przypadkiem w finałowej scenie Stanisława Celińska prowadzi browurowo ironiczną lekcję salsy dla wszystkich bohaterów przedstawienia. Pogłoska trzecia jest taka, że podobno wszyscy się kiedyś zestarzejemy i umrzemy. Warlikowski już to wie.

Bluszcz

Węzły dramatyczne wszystkich wielkich narracji — to je, nie bohaterów, reżyser stawia przed trybunałem. Jeśli potraktować *Opowieści...* jako traktat o starości w trzech odsłonach, dla których klamrą jest *Król Lear*, to jest to w pierwszym rzędzie opowieść o starzejącej się kulturze, która za wszelką cenę chce ukryć własne zniedołężnienie.

Dwutygodnik.com

Widz wychodzi z tego przedstawienia z zadyszką, osłupiały, zdrętwiały, z mroczkami w oczach i dzwonieniem w uszach, ale bynajmniej nie uważa, że było za długie. Przeciwnie, było wspaniałe!

Tageblatt

Mistrzowskie przedstawienie polskiego reżysera.

Luxemburger

„Widziałam wszystkie Pańskie przedstawienia i wszystkimi byłam zachwycona. Ten jednak wzruszył mnie nieporównanie bardziej”. W parę chwil po zakończeniu spektaklu Krzysztof Warlikowski spotkał się z publicznością Théâtre de la Place. Wypowiedź tej osoby wyraziła w kilku prostych słowach powszechny odbiór jego pracy.

Znaliśmy talent polskiego reżysera, trzeba jednak stwierdzić, że w tym przypadku udało mu się osiągnąć całkowitą komunę z widzami.

Le Soir

Moc autodestrukcji — Krzysztof Warlikowski wybrał trzech zredukowanych i wyrzuconych na margines bohaterów Szekspirowskich, aby pokazać na scenie swoją wizję świata. Pomaga mu w tym scenografia, która jak skalpel tnie tkankę ludzkiej rodziny przeżartej od środka chorobą.

RTBF

WYKŁADY / WARSZTATY / SPOTKANIA

Nowy Teatr prowadzi stałą działalność edukacyjną. W każdym sezonie organizujemy cykle wykładów tematycznych, do których wygłoszenia zapraszamy ekspertów z różnych dziedzin sztuki i nauki, których wiedza i odkrycia pozwalają lepiej zrozumieć miejsce i czas, w jakim żyjemy.

2008/2009

W sezonie 2008/2009 odbył się cykl wykładów „Wiedzieć, żeby być”. Wykłady były rejestrowane i umieszczane na stronie internetowej teatru, tworząc stale rozbudowywaną wirtualną mediatekę.

Joanna Tokarska-Bakir
Skaz antysemityzmu

Krzysztof Warlikowski
Tragedia zdemistyfikowana

Public Movement i Piotr Cywiński
Holocaust Jokes

Wajdi Mouawad
Samotni — wykład i czytanie sztuki

Maria Poprzęcka
W dolinie Gehenny

Krystian Lupa
Wewnętrzny gest aktora

Georges Banu
Widzący, widziani

2009/2010

W sezonie 2009/2010 odbył się cykl wykładów „Nowy Teatr w Nowym Wspaniałym Świecie”, gościnnie realizowany w ramach Uniwersytetu Krytycznego Krytyki Politycznej w Nowym Wspaniałym Świecie.

3 cykle tematyczne:

Anna R. Burzyńska, Piotr Gruszczyński *Nowe patrzenie krytyczne*
— wykłady i projekcje. W ramach cyklu odbyło się 11 wykładów oraz projekcji:

Piotr Gruszczyński *Polityczna siła poezji*
Purgatorio Romeo Castellucciego

Anna R. Burzyńska *Wieczorek pieśni patriotycznych*
Murx den Europäer! Christopha Marthaler

Anna R. Burzyńska *Taniec śmierci*
Emilia Galotti Michaela Thalheimera

Anna R. Burzyńska *Anty-musical*
Kariera Arturo Ui Heinera Müllera

Anna R. Burzyńska *Post-opera*
Black Rider Roberta Wilsona

Piotr Gruszczyński *Pierwsza starość, pierwsza miłość*
Kontakthof Piny Bausch

Anna R. Burzyńska *Czarująca muzyka pop*
Skrzydzeni i ponizeni Franka Castorfa

Anna R. Burzyńska *Teledysk*
Otello Stefana Puchera

Anna R. Burzyńska *Ścieżka dźwiękowa*
Hallo Hotel René Pollescha

Piotr Gruszczyński *Opera czy teatr?*
Ifigenia na Taurydzie Krzysztofa Warlikowskiego

Anna R. Burzyńska *Melancholia muzyki*
Eraritjaritjaka Heinera Goebbelsa

Grzegorz Niziołek *Polski Teatr Zagłady.*

W ramach cyklu odbyło się 6 wykładów i projekcji:

Scena pierwotna

Pasażerka Andrzeja Munka

Teatr poza zasadą przyjemności

Akropolis Jerzego Grotowskiego

Zdarzenie bez świadków

Szatnia Tadeusza Kantora czyli Nadobnisie i koczodany w Teatrze Cricot 2 Krzysztofa Miłkowskiego, *Berek* Artura Żmijewskiego oraz *Gdzie są niegdysiejsze śniegi* Tadeusza Kantora (rejestracja zrealizowana przez Andrzeja Saiję).

Wojna żydowska

Ulica graniczna Aleksandra Forda

Druga śmierć

Miasto liczy psie nosy Jerzego Grzegorzewskiego oraz fragmenty *Pułapki* Jerzego Grzegorzewskiego.

Antygona

Dybuk Krzysztofa Warlikowskiego

Joanna Wichowska: Prowadzisz teraz cykl wykładów omawiających — po raz pierwszy chyba w tak całościowym ujęciu — obecność motywu Zagłady w polskim teatrze powojennym. Dlaczego wybrałeś ten temat?

Grzegorz Niziołek: Gdyby myśleć o źródłach: należę do pokolenia, które uczyło się z podręczników opracowanych na nowo po 68 roku. Kwestia żydowska została w nich uznana za drażliwą, a temat Zagłady był maskowany. Dzisiaj trudno mi zrekonstruować, czy rzeczywiście wyszedłem ze szkoły, właściwie nie wiedząc, co się wydarzyło w tym kraju w czasie wojny, czy miałem jakąś szczerą wiedzę — bez świadomości jednak, co ona tak naprawdę znaczy. Podobnie było z wizytą w Oświęcimiu. Fakty odkryłem dopiero potem — na własną rękę, czytając książki — i było to dość dramatyczne odkrycie. Powracałem później do pewnych lektur, ten temat mocno we mnie tkwił, chociaż długo nie łączyłem go z teatrem. Jeszcze później — być może dzięki Warlikowskiemu — zrozumiałem, że temat Zagłady nie musiał być wprost wypowiedziany na scenie, nie musiał opierać się na dokumentach czy paradokumentach; teatr reagował nań w bardziej skomplikowany, nieoczywisty sposób.

Dwutygodnik.com

fragment wywiadu z Grzegorzem Niziołkiem

Joanna Warsza *Nie-Teatr: cykl seminariów o widowiskach z pogranicza sztuki, teatru, życia codziennego i performansu.*

W ramach cyklu odbyło się 5 seminariów:

Nie dla spektaklu — taniec krytyczny

O projektach Xavier le Roy, Jérôme'a Bela, Tino Seghala, Grand Magazin, Yvonne Rainer

Puste słowa: Wypowiedzi performatywne w sztuce współczesnej [A Talk About Speech Acts in Contemporary Art].

Grégory Castéra, kurator, Bétonsalon, Paryż
(wykład w języku angielskim)

Mała narracja

wykład-performance Wojtka Ziemińskiego oraz dyskusja o wykładach jako formach inscenizacji

2 wideo-wykłady o projektach performatywnych na pograniczu edukacji i sztuk:

Jan Ritsema — reżyser, teoretyk, inicjator PAF, St. Erme, Francja, Performing Arts Forum (PAF)

Ana Vujanović, Belgrad TkH
(Walking Theory) or How to Perform a Theoretical Activism

Mogę wyprowadzić twojego psa na spacer

Alevtina Kakhidze (Kijów)

Wykład-performance o negocjacjach małżeńskich pomiędzy życiem a sztuką

Public Movement — A Year After Akcje Łódzkie, Narutowicz, Wiosna w Warszawie — pokaz dokumentacji

Wykład Daniela Millera.

2010/2011

W sezonie 2010/2011 kontynuowaliśmy cykl wykładów „Nowy Teatr w Nowym Wspaniałym Świecie”, realizowany gościnnie w ramach Uniwersytetu Krytycznego Krytyki Politycznej w Nowym Wspaniałym Świecie. Odbyły się 4 cykle tematyczne:

Katarzyna Bojarska Trauma. Przegapione spotkania z historią.
8 wykładów:

- 6.10.2010 Trauma: wprowadzenie
Sigmund Freud i Jacques Lacan, teorie lat 90. XX wieku
- 27.10.2010 Trauma: nowoczesność i ponowoczesność
Walter Benjamin, rewolucja przemysłowa, kapitalizm i kolonializm
- 1.12.2010 Trauma: czas i miejsce
m.in. projekt pomnika w Auschwitz-Birkenau Oskara Hansena
- 19.01.2011 Trauma: ciało
Od Charcota do Anety Grzeszykowskiej,
„trupy historyczne” Marlene Dumas i Gerharda Richtera
- 2.02.2011 Trauma: język
W. G. Sebald, projekty Tacity Dean
- 2.03.2011 Trauma: wydarzenie
Sarah Charlesworth, On Kawara i in. Artystyczne archiwum jako strategia wobec wydarzenia i traumy
- 6.04.2011 Trauma: krajobraz wewnętrzny
Mirosław Bałka, Mona Hatoum;
instalacja jako krajobraz „straumatyzowany”
- 4.05.2011 Trauma: sztuka
Griselda Pollock i Kaja Silverman
— czy możliwa jest sztuka z traumy?

Katarzyna Fazan Obrazy odczarowane w polskim teatrze nowoczesnym.
8 wykładów i projekcji:

- Oblizywanie się resztkami
Spektakl jako auto-recycling.
Powrót Odysa w teatrze Kantora i Grzegorzewskiego.
- Sceniczny montaż „zranionych” obrazów
Film, transmisja, fotografia
Obrazy zapośredniczenia w ostatnich inscenizacjach Krystiana Lupy.
- Szkło, szyba, lustro
Refleksyjność i przezroczystość w scenografiach Barbary Hanickiej i Małgorzaty Szczęśniak.
- Czy Klata jest stylowy?
Gry z historycznym kostiumem w polskim teatrze nowoczesnym
- Kody cielesności: akty, manekiny, zombi
Od Kantora do Jarzyny
- Niżyński, Madonna, Jehowa i inni
Poruszenie ikony, czyli taniec jako środek obrazowy i dramaturgiczny.
- Zły gust scenografa, czyli dlaczego teatr nie musi być piękny
Wokół projektów M. Szydłowskiej, J. Łagowskiej, M. Bulandy, M. Kaczmarka

Kazimiera Szczuka *Wielka kobieta. Widzialność, tożsamość, symbol.*

7 wykładów:

- 8.12.2010 *Wielka kobieta versus wielki człowiek w historii*
- 26.01.2011 *Góra/dół, czyli grube kobiety versus wzniosły duch męski*
- 23.03.2011 *Rycerka, rozbójniczka, bandytka, wojowniczk*
Od patriarchalnej maskarady do uczestniczącej
rewolucji kobiet
- 24.03.2011 *Czarownica*
- 10.05.2011 *Dobre oko. Ratować, strzelać, przetrwać*
Kobiety wobec okupacji i zagłady. Irena Sendlerowa,
Magdalena Grodzka-Gużkowska, Alina Margolis-Edelman,
Adina Blady-Szwajgier i inne
- 99.06.2011 *Zezwierzęcenie, święństwo, małpiarstwo, żydostwo I*
Antonina Żabińska, Dorota Sumińska, Diane Fossey,
Jane Goodall, Birute Galdikas
- 22.06.2011 *Zezwierzęcenie, święństwo, małpiarstwo, żydostwo II*
Antonina Żabińska, Dorota Sumińska, Diane Fossey,
Jane Goodall, Birute Galdikas

Roman Pawłowski *Teatr non-fiction. Wprowadzenie do teatru dokumentalnego i verbatimu.*

9 wykładów, projekcji i czytań:

Teatr non-fiction

Po co nam fakty w teatrze?

Rewolucja na scenie

Teatr dokumentalny jako zwierciadło społecznych przemian
w Europie początku XX wieku

Och, jaka piękna wojna

Sceniczne dokumenty czasów zimnej wojny

Kto tu wpuścił dziennikarzy?

Teatr naocznych świadków w PRL-u

Suflerzy z IPN

Obraz komunistycznej Polski w spektaklach telewizyjnej Sceny
Faktu i Teatru Ósmego Dnia

Słowo w słowo

Teatralny verbatim — dramatyzacja czy kopiowanie
rzeczywistości?

Verbatim po polsku

Szybki Teatr Miejski

Eksperci życia

Prawdziwi bohaterowie prawdziwych historii w spektaklach
Grass Market Project i Rimini Protokoll

Kapitalizm jako spektakl

Performanse społeczne grupy Yes Men

Roman Pawłowski zajmuje się teatrem dokumentalnym od połowy lat 90. To właśnie wtedy miał okazję zobaczyć serię spektakli angielskich na festiwalu w Edynburgu i zdał sobie sprawę, że w Polsce to niedoceniona dziedzina sztuki. — Autorom literatury non fiction nie odbiera się prawa do bycia artystami. A teatr non fiction porównuje się z propagandą, agitacją, publicystyką. Chcę przekonać, że teatr dokumentalny jest sztuką i ma ważne miejsce w teatrze światowym — mówi Roman Pawłowski.

Gazeta Wyborcza

2011/2012

W sezonie 2011/2012 kontynuujemy cykl wykładów w Nowym Wspaniałym Świecie.

Zapraszamy na 3 cykle tematyczne:

Agnieszka Graff O filmie *genderowo i queerowo*. Od października do grudnia 2011 roku w ramach cyklu odbyły się 3 projekcje i wykłady:

Mildred Pierce (1945) reż. Michael Curtiz

Żebro Adama (1949) reż. George Cukor

Wszystko o Ewie (1950) reż. Joseph L. Mankiewicz

Bożena Keff *Klische tożsamości jako niewola*. Od października do grudnia 2011 roku w ramach cyklu odbył się 1 wykład:

Powrót do Shoah

Michał Bilewicz (Uniwersytet Warszawski)
i **Jarosław Klebaniuk** (Uniwersytet Wrocławski)
Człowiek — grupa — system. Radykalna psychologia społeczna w zderzeniu z tekstami kultury. Od października do grudnia 2011 roku w ramach cyklu odbyły się 3 wykłady:

Jarosław Klebaniuk

Dlaczego ludzie chcą być posłuszni? O orientacji autorytarnej

Jarosław Klebaniuk

Kobieta w rękach mężczyzn. Ambiwalentny seksizm

Michał Bilewicz

Odczłowieczanie: dehumanizacja jako psychologiczne uzasadnienie przemocy rasowej, kolonialnej, klasowej i gatunkowej

ZRÓB TO SAM — MAJSTER KLASY

Artystyczni barbarzyńcy, czyli „jak to zrobić?”

Cykl spotkań stylizowany na słynny program telewizyjny „Zrób to sam” Adama Ślodowego.

2-godzinne warsztaty z wybitnymi osobowościami twórczymi, w ramach których można dowiedzieć się, jaka jest specyfika danego medium, spróbować pracy z materiałem, zrozumieć zasady rządzące określoną dziedziną i zainspirować się do własnych poszukiwań.

Warsztaty będą kontynuowane w kolejnym sezonie.

Kuratorka cyklu: **Adriana Prodeus**

W pierwszym sezonie odbyły się warsztaty:

Jak nie zgubić się we własnym domu

Jakub Szczęsny, architekt

Jak wygrać na wyścigach konnych

Wiesław Saniewski, matematyk i reżyser filmowy

Jak narysować storyboard

Kasia Adamik, reżyserka i Mateusz Rakowicz, rysownik, reżyser

Jak przyrządzić potrawę z Flauberta

Bogusław Deptuła, krytyk sztuki i literatury

Jak narysować dowcip

Marek Raczkowski, rysownik

Jak patrzeć w gwiazdy

dr Stanisław Bajtlik, astrofizyk

Jak zrobić dokument kreacyjny

Bartek Konopka, reżyser dokumentalista

Jak wspinać się w pustym pokoju

Wawrzyniec „Wawa” Zakrzewski, alpinista

Jak zrobić muzykę przy pomocy zabawek

Małe Instrumenty, zespół muzyczny

Jak napisać reportaż

Mariusz Szczygieł, dziennikarz

Jak narysować film animowany

Mariusz Wilczyński, reżyser animacji, performer

Jak zrobić choreografię, jeśli nie potrafi się tańczyć

Leszek Bzdyl, tancerz, choreograf

Jak napisać powieść

Jerzy Sosnowski, pisarz, krytyk literacki

Jak śpiewać operowo

Izabella Kłosińska, sopranistka, solistka Teatru Wielkiego

Jak zrobić sobie ogród

dr Marek Ostrowski, botanik, autor zdjęć lotniczych,
Samodzielna Pracownia Informacji Obrazowej

Jak zrobić mural

ZBIOK (Sławek Czajkowski), artysta street artu

Jak zrobić kamerę obscura

Konrad Pustoła, fotograf

Jak nic nie robić

Piotr Najstüb, dziennikarz

ZRÓB TO SAM 2

Drugi sezon warsztatów

W drugim sezonie odbyły się warsztaty:

Jak zrobić galerię

Pola Dwurnik, artystka

Jak oddychać, żeby się nie udusić

Kasia Lubicz, instruktorka jogi

Jak uszyć legginsy

Agnieszka Maciejak, projektantka mody

Jak zaprojektować typo-okładkę

Fontarte: Artur i Magdalena Frankowscy, projektanci

Warsztaty dla amatorów na najwyższym poziomie
Program 4 Polskiego Radia

Odkrycie cały świat baśniowych dźwięków i zróbcie to pod okiem i uchem Małych Instrumentów — niezwykłego projektu muzycznego, który od czterech lat konsekwentnie podbija nie tylko Polskę, ale i Europę
Gazeta Wyborcza

NKF

Trzy sezony Nowego Klubu Filmowego 2008–2011

NKF nawiązuje do idei Dyskusyjnych Klubów Filmowych. Podczas zajęć uczestnicy mogli zapoznać się z najciekawszymi zagadnieniami kina, kształtowaniem języka filmowej awangardy, z alternatywnym kanonem, ważnym także dla Nowego Teatru.

Zajęcia, prowadzone przez Adrianę Prodeus, odbywały się raz w miesiącu. Każdemu wykładowi towarzyszyła prezentacja filmu i dyskusja.

WYDAWNICTWA / PLAKATY

POJAWIA SIĘ I ZNIKA BEZ ŚLADU

Maj 2008

Katalog towarzyszący wystawie projektów scenograficznych Małgorzaty Szczęśniak.

W katalogu zamieszczone zostały teksty krytyczne wzbogacone dużą ilością zdjęć Stefana Okołowicza, Krzysztofa Bielińskiego i samej Małgorzaty Szczęśniak przedstawiających fragmenty scenografii, wybrana bibliografia oraz spis realizacji. Wstęp napisała Ewa Tonia, kuratorka wystawy.

MPO (MIEJSKA POWIEŚĆ ODCINKOWA)

Styczeń–marzec 2009

Inicjatywa literacka Nowego Teatru w Warszawie oraz Korporacji Ha!art w Krakowie.

Powieść, której każdy odcinek pisze inny autor, należący do polskiej czołówki współczesnych pisarzy, ma charakter bibuły miejskiej. Każdy odcinek ilustruje komiks miejski. Komiksy powstały we współpracy z wydawnictwem Kultura Gniewu.

Autorami kolejnych odcinków i komiksów byli:

Odcinek 1 autor: Łukasz Orbitowski, komiks: Krzysztof Ostrowski;

Odcinek 2 autorka: Sylwia Chutnik, komiks: Tomasz Pastuszka;

Odcinek 3 autor: Jacek Dehnel, komiks: rysunki Robert Adler, scenariusz: Bartosz Szybor;

Odcinek 4 autor: Sławomir Shuty, komiks: rysunki Tymek Jezierski, scenariusz: Monika Powalisz;

Odcinek 5 autor: Piotr Czerski, komiks: Maciej Sieńczyk;

Odcinek 6 autor: Maciej Miller, komiks: Tomasz Niewiadomski;

Odcinek 7 autor: Bartosz Żurawiecki, komiks: Przemek Truściński;

Odcinek 8 autor: Adam Wiedemann, komiks: Agata „Endo” Nowicka;

Odcinek 9 autor: Natasza Goerke, komiks: Tomek i Milena Leśniak;

Odcinek 10 autor: Jerzy Franczak, komiks: Michał »Śledź« Śledziński;

Odcinek 11 autor: Ignacy Karpowicz, komiks: Jacek Świdziński;

Odcinek 12 autor: Wojciech Kuczok, komiks: Jakub Rebelka

MPO ukazywało się raz w tygodniu przez trzy miesiące, dostępne było bezpłatnie w środkach komunikacji miejskiej oraz innych miejscach użyteczności publicznej w Warszawie, Krakowie, Poznaniu, Wrocławiu i Bytomiu. Każdy odcinek w interpretacji aktorów Nowego Teatru czytany był na antenie Trójki.

Celem Miejskiej Powieści Odcinkowej było nie tylko ożywienie pejzażu kulturalnego Warszawy, ale przede wszystkim dotarcie z powieścią do przypadkowych odbiorców, którzy nie czytają na co dzień książek. Stworzenie nowego sposobu dotarcia do kanału „Wyobraźnia”.

NOWY TEATR, NOWE MIEJSCE

Kwiecień 2009

Katalog wystawy koncepcji architektonicznych siedziby Nowego Teatru.

Prezentacja prac zakwalifikowanych do udziału w konkursie na opracowanie koncepcji architektoniczno-urbanistycznej siedziby Nowego Teatru.

Plansze prezentujące wstępną koncepcję architektoniczną siedziby teatru, zdjęcia makiet, fragmenty opisów oraz opinie o projektach przygotowane przez członków jury.

Katalog pokonkursowy spotkał się z pozytywnymi opiniami środowiska architektonicznego.

SONGS FOR (A)POLLONIA

16 maja 2009

Album z songami ze spektaklu (A)pollonia Krzysztofa Warlikowskiego w wykonaniu Renate Jett.

Muzykę skomponowali: Renate Jett, Paweł Mykietyn, Piotr Maślanka oraz Paweł Stankiewicz.

ROZSYPCIE MOJE PROCHY W EURODISNEYLANDZIE

Rodrigo García

Październik 2009

Wydawnictwo towarzyszące pokazom spektaklu Versus Rodrigo Garcii. Po raz pierwszy w Polsce ukazały się trzy teksty Rodrigo Garcii: Versus, After Sun oraz Rozsypanie moje prochy w Eurodisneylandzie.

Antologię wydał Nowy Teatr we współpracy z Katedrą Dramatu Uniwersytetu Jagiellońskiego i wydawnictwem Panga Pank. Wybór ukazał się w ramach serii Dramat Współczesny.

Przekład: Agnieszka Stachurska.

RUCH DLA KOBIEŃ I MĘŻCZYŹN

15 listopada 2009

Efemeryda wydawnicza — magazyn kulturalnie erotyczny. Nowe posunięcie na polskim rynku prasowym.

W numerze: Michał Bojara, Rodrigo Garcí, Maria Poprzęcka, Andrzej Szpindler, Ola Waliszewska, Tennessee Williams.

Redagują: Jaś Kapela, Wojtek Pustoła, Filip Zagórski

Wydawca: Fundacja Nowego Teatru

KRYZYS. BIULETYN POETYCKI

15 grudnia 2009

Prezentacja wierszy czołówki młodych poetów: Jasia Kapeli, Szczepana Kopyta, Agnieszki Mirahiny, Łukasza Podgórnego i Tomasza Pułki, graficznie opracowane przez Romana Dziadkiewicza. Obok metryki i daty debiutu wyróżnia tę formację zainteresowanie współczesnością, językami publicznymi i sferą społeczną.

Kryzys nawiązuje do eksperymentów dwudziestolecia międzywojennego.

Wydawnictwo korporacji Ha!art we współpracy z Nowym Teatrem.

DARKROOMS

Kwiecień 2010

Album fotografii Konrada Pustoły.

Seria fotografii przedstawiających puste wnętrza klubowych darkroomów, wykonanych nad ranem po opuszczeniu klubu przez uczestników, a przed jego posprząaniem. Chodzi o pokazanie tej przestrzeni z jej spokojną, choć zarazem niepokojącą energią, ciepłą jeszcze od działań obecnych przed chwilą ludzi. O zajrzenie do środka tego, co zwykle głęboko ukryte, a w związku z tym obłożone niedopowiedzeniami i stereotypowymi wyobrażeniami kulturowymi i wizualnymi — tym razem jednak bez egzaltowanej pruderii lub fałszywej odwagi. Album zawiera również eseje autorstwa Olgi Tokarczuk, Alexandra Garcii Düttmanna.

Wydawnictwo Nowego Teatru, Krytyki Politycznej oraz Kodoji Press.

UWALNIANIE PRZESTRZENI. POCZTÓWKI

5 czerwca 2010

Wydawnictwo towarzyszące projektowi „Uwalnianie Przestrzeni”.

Album złożony z pocztówek przedstawiających fotografie uwalnianych przestrzeni. Fotografie wykonali Mikołaj Długosz, Mikołaj GrosPierre, Konrad Pustoła.

FRAGMENT MOJEGO ŻYCIA ROZMOWY Z BERNARDEM-MARIE KOLTÈSEM (1983–1989)

30 września 2010

Seria teatralna Nowego Teatru i Korporacji Ha! Art.

Zbiór wywiadów przeprowadzonych z dramaturgiem w latach 1983–1989, stanowiących swoistą autobiografię Koltèsa. Chociaż nie jest to dzieło samego Koltèsa, w dużej mierze do niego należy. Większość rozmów przejrzał i poprawił. Pobrzmiwa w nich jego głos i poczucie humoru. Książka jest nie tylko niezwykle interesującym portretem pisarza, ale też istotnym świadectwem jego teatralnych poszukiwań.

Przekład: Ana Brzezińska

Seria teatralna Nowego Teatru i Korporacji Ha! Art. redagowana przez Igę Gańczarczyk, praktyka teatralnego, zajmującego się dramaturgią przy spektaklach m.in.: Krystiana Lupy, Pawła Miśkiewicza, Jana Klaty, odpowiada na brak wnikliwych i interdyscyplinarnych opisów zjawisk, które na trwałe zmieniły oblicze współczesnego teatru w dyskusji o najnowszej kulturze, a także odwołuje się do szeroko rozumianej kultury wizualnej i teorii sztuki — jako inspirującego kontekstu dla teatru i dowodu na istnienie jego nieco innej tradycji.

Sfinansowano ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

KOCHAJ MNIE LUB ZABIJ. SARAH KANE I TEATR SKRAJNOŚCI

Graham Saunders

1 grudnia 2010

Przekład: Jan Burzyński

Seria teatralna Nowego Teatru i Korporacji Ha!art

Pierwsza część książki jest chronologicznym wprowadzeniem do poszczególnych sztuk Kane, w którym autor kładzie nacisk na najważniejsze strategie dramaturgiczne i tematy obecne w jej twórczości oraz umieszcza ją na tle przemian w teatrze brytyjskim lat dziewięćdziesiątych. Druga część to wybór rozmów przeprowadzonych z bliskimi współpracownikami dramatopisarki oraz przedruk eseju Edwarda Bonda *Sarah Kane i teatr*.

STRATEGIE OBRAZÓW. OKO HISTORII 1

Georges Didi-Huberman

Kwiecień 2011

Przekład: Janusz Margański

Seria teatralna wydawana przez Nowy Teatr i Korporację Ha!art.

Pretekst do rozmyślań nad politycznością obrazów stanowią dla Didi-Hubermana dwa, często marginalizowane, teksty Brechta: *Arbeitsjournal* i dziwaczny atlas obrazów zatytułowany *Kriegsfiel*. Brecht wyciął, skleił, zestawiał i skomentował w nich dużą ilość dokumentów wizualnych i reportaży fotograficznych dotyczących II wojny światowej. Ten rodzaj poznania poprzez montaż stanowi alternatywę dla standardowej wiedzy historycznej oraz ujawnia w swojej poetyckiej kompozycji — która jest równocześnie dekompozycją — niezliczoną ilość motywów dotąd niepostrzeżonych, symptomów, powiązań na przecięciu wydarzeń. Jest miejscem przenikania się doświadczenia historycznego, politycznego zaangażowania i wymiaru estetycznego.

OPOWIEŚCI Z ULICY BROCA

(audiobook)

1 czerwca 2011

Wydawnictwo Nowego Teatru i tygodnika *Wprost* z okazji Dnia Dziecka. Wybór opowiadań Pierre'a Gripariego, klasycznej pozycji francuskiej literatury dziecięcej. Bajki czytają aktorzy Nowego Teatru: Stanisława Celińska, Magdalena Cielecka, Maja Ostaszewska, Andrzej Chyra, Maciej Stuhr.

Opieka reżyserska: Krzysztof Czczot

NOWA WARSZAWA. NOWY TEATR.

12 projektów graficznych wybranych dzielnic Warszawy, zaprojektowanych przez Edgara Bąka. Całość została wydana w unikatowej serii dwunastu pocztówek zapakowanych w designerskie opakowanie.

WAW

WAW to multidyscyplinarny magazyn kulturalny poświęcony Warszawie. Z magazynem współpracują najlepsi dziennikarze, rysownicy i fotografowie. Za swoją szatę graficzną — zaprojektowaną przez Edgara Bąka — WAW otrzymał w roku 2011 dwie nagrody: Klubu Twórców Reklamy i Stowarzyszenia Twórców Grafiki Użytkowej (Projekt Roku 2011). Redaktorem naczelnym magazynu jest Mike Urbaniak.

NAGRODY

Magazyn WAW (proj. Edgar Bąk) został nagrodzony w Polskim Konkursie Graficznym **Projekt Roku**, który po raz pierwszy zorganizowało Stowarzyszenie Twórców Grafiki Użytkowej.

O *Miejskiej Powieści Odcinkowej* głośno jest od ponad dwóch miesięcy.

Życie Warszawy

Losy Tomasza i jego kompanów śledziło co tydzień ponad 10 tys. osób. Niestety wszystko co dobre ma swój koniec.

Polska

Te radykalne manifesty pozostają bezkompromisowe także w formie. Anarchistyczne formalnie składanki odprysków codzienności, czasem banalnych, czasem ostrych jak szkło. Można się pokaleczyć, jak we Wrocławiu. [...] ta pozycja wydaje się szczególna w doskonałej serii *Dramat Współczesny*. Przedstawione teksty nie są scenariuszami spektakli ani też *stricto* dramataми. Amorficzne, orbitujące ponad kategoriami, służą przede wszystkim objawieniu ich autora: wyjątkowej osobowości o bogatym życiorysie, krytyka współczesnego społeczeństwa konsumpcyjnego o głosie donośnym i ostrym, rzadkim w teatrze, dorównującym najlepszym w tej dziedzinie eseistom i autorom fabuł, niezłego luzaka, który jako nagradzany reżyser, na stronie internetowej swojego teatru umieścił napis w hiszpańskim duchu nawołujący zniecierpliwionych: „paciencia, hijos de puta!”, twórcę oryginalnego, ożywczego nurtu, tak innego od zazdrośnie w Polsce ulubionego teatru niemieckiego. Słowem, szkoda, że jest tych tekstów tak mało.

Nowe Książki

Już w południe trudno było wczoraj dostać pierwszą część *Miejskiej Powieści Odcinkowej*. Rozeszło się 5 tys. egzemplarzy.

Gazeta Wyborcza

Nieczęsto zdarza się tak szeroko zakrojona inicjatywa, która wyprowadza młodą literaturę z księgarni i bibliotek prosto w miejskie przestrzenie.

Aktyvist

To ostatnia niedziela, dzisiaj się rozstaniemy — śpiewa Renate Jett w przedstawieniu Krzysztofa Warlikowskiego (*A)pollonia* i w wykonaniu austriackiej aktorki łamiącej polszczyznę tango samobójców sprzed wojny brzmi jeszcze bardziej rozdzierająco niż w oryginale. Jett czasami śpiewa silnym głosem, ale częściej jakby łkała, wołała o pomoc. Jak doświadczona kobieta, której już przestaje zależeć na utrzymaniu fasonu i szuka widzów, by przed nimi odegrać swoją żalność, swoje cierpienie, samotność, którym mogłaby wyrzucić obojętność na jej los.

Kto zostanie, by patrzeć, jak umieram? — śpiewa w przepięknej własnej piosence otwierającej płytę i każe myśleć o bohaterkach przedstawienia: Ifigenii poświęcającej się dla ojczyzny i ojca, Alkestis chętnie oddającej życie za męża i Apolonii Machczyńskiej, która ginie za ukrywanie Żydów podczas okupacji, osierocając syna.

Wysokie Obcasy

Czasopismo otwarte i odważne, lecz równocześnie pewne swoich celów. Obowiązkiem artystów jest eksplorować niezbadane grunty i podążać ścieżkami, których nikt wcześniej nie przeszedł. Powinni być jednocześnie w sposób szczególny wyczuleni na nerw współczesności, umieć mówić do ludzi w sposób zrozumiały, lecz wymagający. Tacy są redaktorzy „Ruchu”...

Polityka.pl

Pustoła pokazuje dzięki temu, że Inny istnieje raczej jako nasza projekcja, fantazmat, figura językowa. Nie ma potrzeby dochodzenia do niego przez znoszenie wstydu i wzbudzanie już zaprojektowanej w dyskursie dumy. Taki zaakceptowany wstyd *de facto* przestaje być wstydem. Staje się narzędziem konstruowania własnej, wykraczającej poza normatywność, queerowej podmiotowości, a zarazem godności. Godności, która znosi dialektykę wstyd-duma i może stać się źródłem faktycznego wyzwolenia z dyskursu, a nie osiągnięcia wolności na wyznaczonych przezeń zasadach.

Obieg.pl

Projekt warszawskiego magazynu kulturalnego łączy w sobie nawiązania do codziennego doświadczenia otaczającej rzeczywistości, specyfiki przestrzeni miejskiej przy pełnej świadomości współczesnych tendencji projektowych oraz oczekiwań czytelnika i wydawcy. Magazynowi „WAW” udało się osiągnąć wyrafinowaną i bardzo atrakcyjną wizualnie formę z zachowaniem pewnej surowości i autentyzmu polskiej kultury wizualnej.

Uzasadnienie kapituły konkursu Projekt Roku

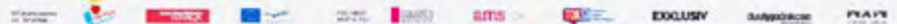

Krzysztof Warlikowski Opowieści afrykańskie według Szekspira

Koprodukcja z grupą Prospero: Théâtre de la Place, Théâtre National de Bretagne, Emilia Romagna Teatro Fondazione, Schaubühne am Lehniner Platz, Fundação Centro Cultural de Belém, Tuzkivan Teatterityön keskus oraz Théâtres de la Ville de Luxembourg, Théâtre National de Chaillot

© Zbigniew Libera dla Nowego Teatru

www.nowyteatr.org

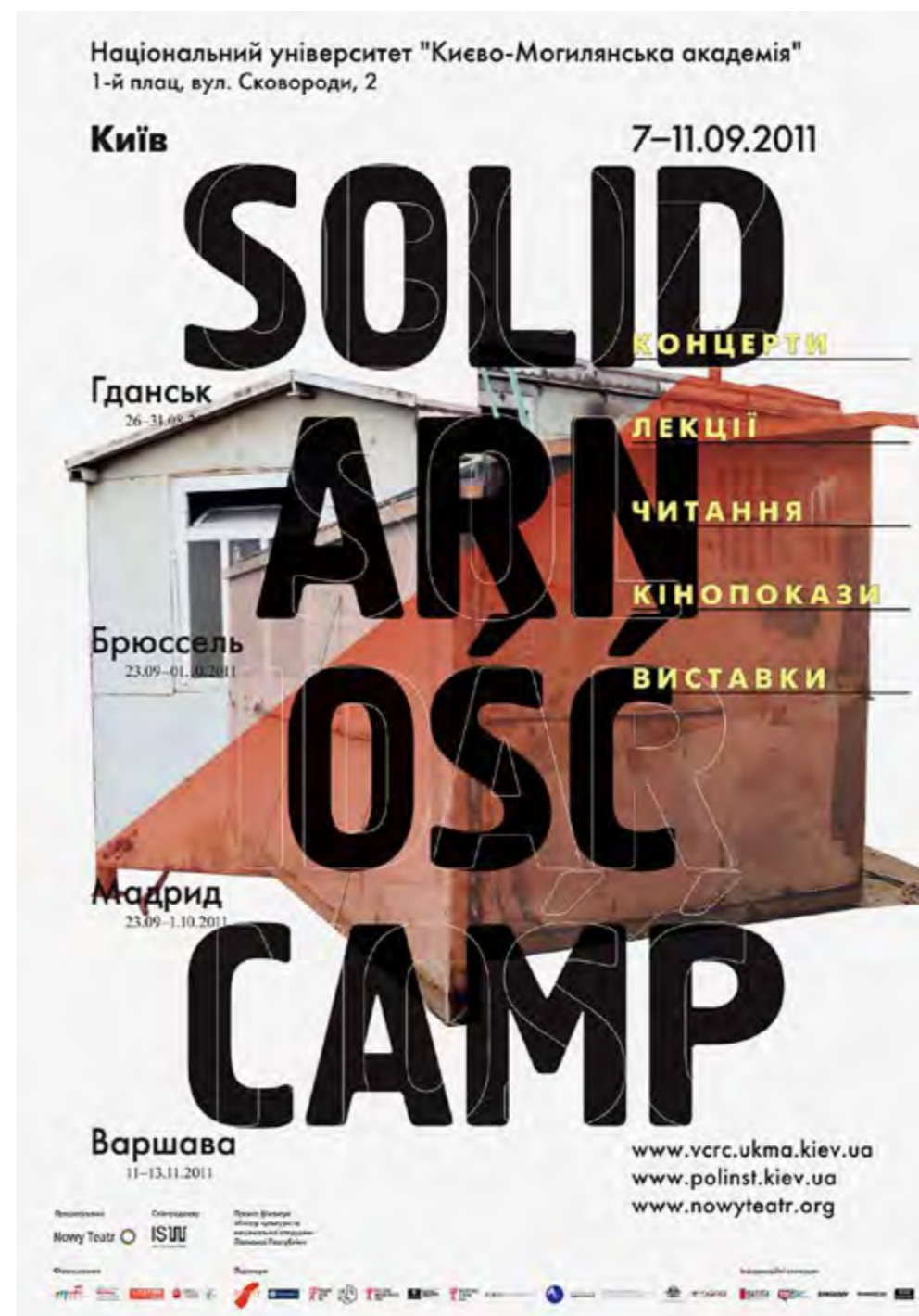
Plakat do spektaklu *Opowieści afrykańskie według Szekspira* autorstwa Zbigniewa Libery.

Plakat do spektaklu *(A)pollonia*, projekt: Grzegorz Laszuk.

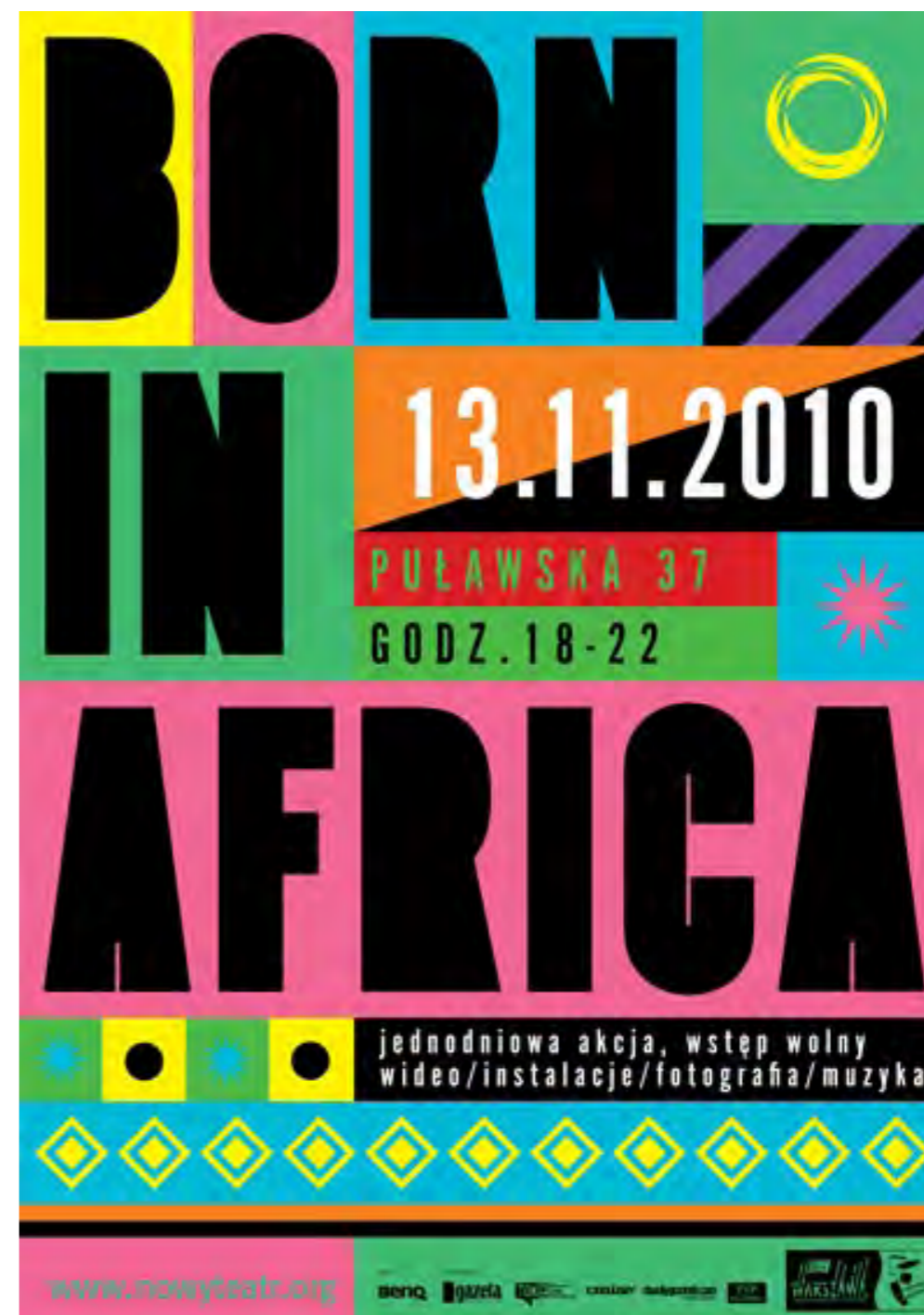
Plakat do spektaklu Koniec, projekt: Błażej Pindor.
Fotografia wykorzystana na plakacie: Krzysztof Kozanowski.

Plakat projektu Obóz Solidarność, edycja kijowska,
projekt: Błażej Pindor

Plakat do spektaklu Enter, projekt: Filip Zagórski.

Plakat imprezy Born in Africa, projekt: Filip Zagórski.

Plakat spektaklu *Tramwaj*, projekt: Rene Wawrzekiewicz.

Plakat spektaklu *Versus*, projekt: Rene Wawrzekiewicz.

Plakat do spektaklu Wyspy, projekt: Filip Zagórski.

Plakat wykładu Holocaust Jokes, projekt: Rene Wawrzkiwicz.

Plakat projektu Suchy Dok #1, projekt: Rene Wawrzkiwicz.

Plakat projektu Nieodkryte/Niewypowiedziane, projekt: Rene Wawrzkiwicz.

Plakat wystawy Pojawia się i znika.

Plakat imprezy Nowe Dzieci, projekt: Rene Wawrzkiwicz.

NAGRODY

Nowy Teatr jest jedną z najczęściej nagradzanych instytucji w Polsce. Właściwie nie ma roku, żebyśmy nie otrzymali jakiegoś polskiego lub zagranicznego wyróżnienia. Nagrody są dla nas ważnym znakiem uznania, zarówno publiczności, jak i krytyki.

NAGRODY TEATRU

Czerwiec 2009

Strona WWW Nowego Teatru zdobyła nagrodę **Design Licks**

2010

Akcja *Wiosna w Warszawie. Spacer przez Getto* pod przewodnictwem Public Movement została nominowana przez dziennikarzy *Gazety Wyborczej* do nagrody **Wdechy 2009 w kategorii Wydarzenie Roku**.

Styczeń 2010

W zorganizowanej przez francuski tygodnik *Les Inrockuptibles* debacie krytyków podsumowującej wydarzenia kulturalne 2009 roku, przedstawienia *(A)pollonia* oraz *Król Roger* w reżyserii Krzysztofa Warlikowskiego zostały wymienione jako najlepsze spektakle prezentowane we Francji.

Kwiecień 2010

Nowy Teatr został wyróżniony nagrodą dla najlepszego teatru 2009 roku w plebiscycie **Nocne Marki**. Nagrodę przyznał magazyn *Aktivist*.

Uzasadnienie jury redakcyjnego:

Teatr Roku: Nowy Teatr

„Teatr jest zawsze inny niż norma”, stwierdza Krzysztof Warlikowski i konsekwentnie realizuje swoją wizję. Poczawszy od siedziby, na której budowę Teatr ogłosił konkurs, a która wywołała swego czasu wiele zainteresowania, przez sięganie po środki, których nie kojarzono dotychczas z działalnością teatralną, po chwytającą za gardło premierę, czyli *(A)pollonię*, w której reżyser zadaje wiele niewygodnych pytań, rzuca swoich aktorów na pastwę ich własnych demonów, dekonstruuje stare mity, obala świętości i tworzy własny język.

Nowy Teatr jest czymś więcej niż repertuarowym teatrem — miejskim centrum kulturalnym, sprawnie radzącym sobie z lokalowymi ograniczeniami. Jest teatrem nowej ery, wyłuskującym z popkultury zjawiska, które należy poddać szerszej refleksji, niekoniecznie za pomocą aktywności scenicznej. Wchodzi w parady miejskim kaowcom i aktywistom, wydając darmowe powieści odcinkowe, ogniskując społeczną refleksję nad takimi zjawiskami, jak przeżywanie śmierci (*Tańce ze śmiercią*) czy miłości i zakochania (*Prześpij się z tym*), lub obchodzenie się z tematyką Holocaustu. W końcu — nie zaniedbuje też rozrywek dla ciała, organizując *Retrodancingi* i koncerty.

Nowy Teatr to kulturalny kombinat, który na przełomie 2008 i 2009 roku ruszył pełną parą, wypracowując 200 procent normy. Nie ukrywamy, że jego zaangażowanie w działalność miejską to dokładnie to, czego oczekujemy od grupy myślących twórców.

Listopad 2010

Nowy Teatr i Hebbel Theater, organizatorzy akcji *Mieszkania X / X-Apartments* zostali rekomendowani przez redakcję *Aktivista* do nagrody **Nocne Marki (Polish Nightlife Awards 2010)** w kategorii *Aktivista Miesiąca*.

Styczeń 2011

Projekt *Mieszkania X / X-Apartments* organizowany we współpracy z Hebbel-am-Ufer w Berlinie został nominowany do nagród *Gazety Wyborczej* przyznawanych ludziom, miejscom i wydarzeniom najbardziej w dechę w kulturze w minionym roku.

(A)pollonia została zgłoszona przez czytelników *Gazety Wyborczej* w Łodzi oraz widzów telewizji Toya do plebiscytu **Energia kultury — wydarzenie kulturalne 2010 roku** w Łodzi.

Styczeń 2012

Miasta Równoległe, projekt Fundacji Nowego Teatru i Goethe Institute, nominowane do nagród *Gazety Wyborczej* **Wdechy 2011** w kategorii *Wydarzenie Roku*.

(A)pollonia nagrodzona **Złotą Maską** jako najlepsze przedstawienie z zagranicy prezentowane w Rosji w 2011 roku. *Złota Mask*a to najważniejszy rosyjski festiwal teatralny.

NAGRODY ZESPÓŁ NOWEGO TEATRU

Listopad 2009

Feliks Warszawski 2009 dla Małgorzaty Hajewskiej-Krzysztofik w kategorii drugoplanowa rola żeńska za kreację Klitemnestry w przedstawieniu (A)pollonia w reż. Krzysztofa Warlikowskiego.

Grudzień 2009

Krakowska Nagroda Teatralna Boski Komediant, przyznawana w ramach Międzynarodowego Festiwalu Boska Komedia, dla Krzysztofa Warlikowskiego za reżyserię przedstawienia (A)pollonia oraz dla Magdaleny Cieleckiej za najlepszą rolę żeńską w spektaklu.

Międzynarodowe jury przedstawiło uzasadnienie werdyku. Krzysztofa Warlikowskiego wyróżniono „za godne sztuki dramatu wycucie tego, o czym mówić należy; za kwestionowanie utartych prawd”, Magdaleny Cielecką doceniono „za odwagę w — zaskakującym — przedstawieniu poświęcenia wychodzącego poza rolę ofiary”.

2009

Nagroda Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego dla Magdaleny Cieleckiej i Pawła Mykietyna. Doroczne nagrody przyznawane są za całokształt działalności lub za wybitne osiągnięcia w danym roku.

— Bywa ekstrawagancka, ale zawsze jest profesjonalistką. W zeszłym roku zdobyła dla nas Edynburg — powiedział minister Bogdan Zdrojewski nagradzając Magdaleny Cielecką, uhonorowaną w 2008 roku na Festiwalu nagrodą **Herald Angel Award**.

Czerwiec 2010

Francuski Związek Krytyków Teatralnych, Muzycznych i Tańca przyznał Małgorzacie Szcześniak **nagrodę za najlepszą scenografię w sezonie 2009/2010** za spektakl (A)pollonia.

Krzysztof Warlikowski uhonorowany Doroczną **Nagrodą Ministra Kultury** za reżyserię spektaklu (A)pollonia.

Paweł Mykietyn oraz Andrzej Chyra nominowani do nagrody tygodnika *Przekrój*, **Fenomen 2009**.

Listopad 2010

Magdalena Cielecka nominowana do nagrody **Róże Gali** za rolę Burstner w Końcu Krzysztofa Warlikowskiego.

Styczeń 2011

Paweł Mykietyn odznaczony przez prezydenta Bronisława Komorowskiego **Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski** za wybitne zasługi dla kultury narodowej, za osiągnięcia w twórczości artystycznej.

Luty 2011

Twórcy Nowego Teatru zostali nominowani do nagród w kolejnych plebiscytach podsumowujących 2010 rok w kulturze. We Wrocławiu w plebiscycie **Teatralny i Literacki Hit Dekady na Dolnym Śląsku** nominowany jest Krzysztof Warlikowski.

Nagrody dla superbohaterów 2010 roku przyznawane przez magazyn HIRO. W kategorii **SuperHIRO Przyszłości** — nagrodę dla najbardziej obiecującego debiutanta otrzymał Krzysztof Kwiatkowski za rolę w spektaklu Enter w reżyserii Anny Smolar i Jacka Poniedziałka.

Marzec 2011

Katalog fotografii Konrada Pustoty DARKROOMS w opracowaniu graficznym Rene Wawrzkievicza zdobył **II miejsce w kategorii KATALOG ARTYSTY** w I Ogólnopolskim Konkursie Katalogów i Albumów o Sztuce.

Mapa-broszura oraz identyfikacja graficzna zaprojektowane przez Filipa Zagórskiego do projektu *Uwalnianie Przestrzeni* zostały wyróżnione przez portal promujący polską grafikę „PRINT CONTROL — Best Printed Matters from Poland”.

Kwiecień 2011

Minister kultury Bogdan Zdrojewski odznaczył Stanisławę Celińską złotym medalem **Zasłużony Kulturze — Gloria Artis**. Krzysztof Warlikowski uhonorowany został srebrnym medalem.

— Wasze prace i przedsięwzięcia artystyczne sprawiają, że możemy być dumni z polskiej kultury. Dzięki wam jest ona wizytówką naszego kraju. Bardzo państwu dziękuję za pracę, wrażliwość i budowanie takich przedsięwzięć artystycznych, które powodują, że z polskiej kultury możemy być dumni, bo nasi artyści nie zawodzą, a kultura to nasz najlepszy znak jakościowy, nadzwyczajny wyróżnik. W tej materii jesteście najlepsi — mówił minister Zdrojewski wręczając medale artystom.

Wrzesień 2011

Nagroda im. Zelwerowicza za sezon 2010/2011 przyznawana przez miesięcznik *Teatr* za najlepsze kreacje aktorskie sezonu 2010/2011 dla Ewy Dałkowskiej za rolę Elizabeth Costello w przedstawieniu *Koniec* w reż. Krzysztofa Warlikowskiego oraz dla Marka Kality za rolę w przedstawieniu *Koniec* w reż. Krzysztofa Warlikowskiego.

Jury w składzie: Łukasz Drewniak, Jacek Kopciński (przewodniczący), Jolanta Kowalska, Wojciech Majcherek, Katarzyna Tokarska-Stangret i Kalina Zalewska.

Wśród nominowanych do nagrody w kategorii **najlepsza rola męska** znalazł się również Maciej Stuhr za rolę Józefa K. w przedstawieniu *Koniec* w reż. Krzysztofa Warlikowskiego.

Andrzej Chyra uhonorowany tegoroczną **Nagrodą Ministra Kultury** w dziedzinie teatru przyznawaną za wybitne osiągnięcia w twórczości artystycznej.

Wśród pozostałych nagrodzonych m.in. Olga Pasiecznik, Aga Zaryan, Andrzej Stasiuk, Marek Lechki, Katarzyna Kozyra, Robert Kuśmirowski oraz za całokształt twórczości Michał Bristiger i Stefan Gierowski.

„Kultura nie zawodzi, przynosi fenomenalne efekty, efekty najwyższej wartości, buduje wizerunek państwa polskiego w sposób niezwykle trwały” — powiedział minister kultury Bogdan Zdrojewski podczas uroczystości wręczenia nagród.

Październik 2011

Ewa Dałkowska nagrodzona **Feliksem Warszawskim** w kategorii najlepsza pierwszoplanowa rola kobieca w sezonie 2010/2011 za rolę Elizabeth Costello w spektaklu *Koniec* w reż. Krzysztofa Warlikowskiego.

W kategorii **najlepszy początkujący aktor/reżyser** nominację zdobyła również Justyna Wasilewska za rolę Dzikiej w spektaklu *Życie seksualne Dzikich* w reż. Krzysztofa Garbaczewskiego.

Aleksandra Wasilkowska i Jan Duszyński nagrodzeni za **najlepszą przestrzeń oraz oprawę dźwiękową** przez jury 4. Międzynarodowego Festiwalu Boska Komedia w Krakowie.

Życie seksualne Dzikich uznano za produkcję, w której wizualne i dźwiękowe elementy współgrają ze sobą, są nieodzowne i nierozdzielne w sposób zasadniczy dla spójności przedstawienia.

Grudzień 2011

Magazyn WAW (proj. Edgar Bąk), wydawany przez Nowy Teatr, został nagrodzony w Polskim Konkursie Graficznym **Projekt Roku**, który po raz pierwszy zorganizowało Stowarzyszenie Twórców Grafiki Użytkowej.

Styczeń 2012

Krzysztof Garbaczewski laureatem **Paszportu Polityki w kategorii Teatr** za *Życie seksualne Dzikich*.

Uzasadnienie werdyktu: „Nagroda za nieoczywiste operowanie materią sceniczną, za zmysł przygody, improwizacji, zespołowości. Za ambicję badania przy pomocy teatru form i granic człowieczeństwa w dobie rozwoju technologii i mediów”.

WSPÓŁ- PRACOWNICY

WSPÓŁTWÓRCY WYDARZEŃ ARTYSTYCZNYCH NOWEGO TEATRU W LATACH 2008–2011

Kasia Adamik
Robert Adler
Paweł Althamer
Magnus Amason
Louis Andriessen
Lola Arias
Jerzy Artysz
Orkiestra Kameralna Miasta Tychy
«Aukso»
Marta Bacia
Dr Stanisław Bajtlik
Mikołaj Baliszewski
Ballady i Romanse
Baloji
Georges Banu
Emilia Barabasz
Jakub de Barbaro
Łukasz Barczyk
Claude Bardouil
Andrzej Bauer
Zygmunt Bauman
Edgar Bąk
Justyna Białowąs
Maciej Trifondis Bielawski
Dominika Biernat
Michał Bilewicz
Katarzyna Bojarska
Paweł Bomert
Vitshois Mwilambwe Bondo
Mateusz Borowski
Jakub Bors
Damien Brailly
Jan Krzysztof Broja
Ana Brzezińska
Paweł Buchholz
Aleksandra Bujnowska
Anna R. Burzyńska
Leszek Bzdyl
Marcin Cecko
Filip Chrobak
Sylwia Chutnik
Sebastian Cichocki
Martin Clausen (Two Fish)
Club Real
Steven Cohen
Yann Collette
Dominik Cymer
Piotr Cywiński
Rafał Czajka
Sławek „Zbiok” Czajkowski
Piotr Czerski
Jeremi Czyżewski
Kwartet Dafo
Datenstrudel
Jacek Dehnel
Bogusław Deptuła
Marta Deskur
Paweł Detko
Mamadou Diouf
Mikołaj Długosz
Cezary Duchnowski
Jan Duszyński

Jan Działkowski
Roman Dziadkiewicz
Tim Etchells
Farafina Collectif
Katarzyna Fazan
Adam Ferency
Adam Fidusiewicz
Przemysław Fiugajski
Mark Formanek
Jerzy Franczak
Rafał Fudalej
Krzysztof Garbaczewski
Christian García
Rodrigo García
Kaja Gliwa
Natasza Goerke
Maurycy Gomulicki
Liubov Gorobiuk
Agnieszka Graff
Danuta Grochowska
Mika Grochowska
Nicolas GrosPierre
Adrianna Gruszka-Jaroszewicz
Monika Grzesiewska
Maciej Grzybowski
Denis Guéguin
Jerzy Gurawski
Ewa Guziołek-Tubelewicz
Gypsy Pill
Jeronimo Hagerman
Małgorzata Hajewska-Krzysztofik
Ant Hampton
Jonathan Harvey
Dominic Huber
Magda Hueckel
Isabelle Huppert
Elżbieta Jabłońska
Stefan Jackowski
Krzysztof Jaguszewski
Jakub Jakowicz
Monika Jakubiak
Zuzanna Janin
Jarzębina — zespół z Kocudzy
Kornel Jasiński
Jazz Band Big Band
Renate Jett
Jakub Jezierski
Tymek Jezierski
Stefan Kaegi
Jaś Kapela
Monika Kaleta
Grzegorz Kałuża
Luciana Kaplun, Gali Libraider,
Hagar Ophir
Ignacy Karpowicz
Stanisław Kasprzysiak
Dinozord & Petna Katondolo
Bożena Keff
Grzegorz Klaman
Jarosław Klebaniuk
Wojtek Klemm
Izabella Kłosińska
Dominika Knapik
Łukasz Knasiecki
Leszek Kolankiewicz
komuna//warszawa
Andrzej Konopka
Bartek Konopka
Natalia Korczakowska
Mateusz Kościukiewicz

Joanna Kotomska
Barbara Kotowska
Karolina Kowalska
Jan Koza
Kasia Krakowiak
Hanna Krall
Omer Krieger
Urszula Kryger
Henryka Krzywonos
Wojciech Kuczok
Agnieszka Kurant
Robert Kuśmirowski
Kwadrofonik (Emilia Sitarz
i Bartłomiej Wąsik,
Magdalena Kordylasińska
i Miłosz Pękala)
Krzysztof Kwiatkowski
Ania Kuczyńska
Zofia Kulik
Kobas Laksa
Heike Langsdorf
Grzegorz Laszuk
Jacek Lenart
Marcin Liber
Zbigniew Libera
Adili Liberman
Laurent Liefoghe
Grupa performerska Ligna
Szymon Linette
Kacper Lisowski
Rafał Listopad
Michał Litwiniec
Krystian Lupa
Viola Łabanow
Sebastian Łach
Paweł Łoziński

Hanna Maciąg
Sławomir Magala
Maria Maj
Jerzy Majewski
Mikołaj Makowski
Zygmunt Malanowicz
Marta Malikowska-Szymkiewicz
Małe Instrumenty
Monika Mamzeta
Aleksandra Marczevska
Teresa Margolles
Karol Marianowski
Marie-France & Patricia Martin
Marcin Masecki
Piotr Maślanka
Jadwiga Maziarska
Jacek Mazurkiewicz
Olivier Messiaen
Anna Met
Rozalia Mierzicka
Dorota Mieszek
Daniel Miller
Maciej Miller
Michał Mioduszewski
Olga Mokrzycka
Anna Molska
Mikołaj Moskal
Marek Moś
Baudouin Mouanda
Wajdi Mouawad
Leszek Możdżer
Gabriela Muskała
Ingrid Mwangi
Piotr Najstüb
Gerardo Naumann

Adam Nawojczyk
Chris Niedenthal
Jacek Niegoda
Monika Niemczyk
Grzegorz Niziołek
Aleksander Nowak
Justyna Nowak
Hanna Nowak-Radziejowska
Agata „Endo” Nowicka
Jakub Nowotyński
Łukasz Orbitowski
Julio Orozco
Natalia Osadowska
Dr Marek Ostrowski
Tomasz Ossoliński
Bohdan Paczowski
Rafał Paradowski
Tomasz Pastuszka
Roman Pawłowski
Mariano Pensotti
Jan Peszek
Julia Matea Petelska
Stefanie Peter
Błażej Pindor
Robert Piotrowicz
Renata Piotrowska
Maciej Piszek
Elżbieta Piwek
Barbara Piwowarska
Agnieszka Podsiadlik
Kamil Polak
Aleksandra Polisieicz
Alain Polo
Maria Poprzęcka
Monika Powalisz

Adriana Prodeus
Grupa Public Movement
Konrad Pustoła
Wojciech Pustoła
Wojciech Puś
Marek Raczkowski
Adam Radecki
Anna Radwan-Gancarczyk
Karol Radziszewski
Mateusz Rakowicz
Łukasz Rayski
Jakub Rebelka
Steve Reich
Zofia Remiszewska
Józef Robakowski
Jędrzej Rogoziński
Katarzyna Roj
Katia Roman-Trzaska
Arkadiusz Romański
Roland Roos
Michael Rosman
Felice Ross
Anda Rottenberg
Małgorzata Rozbicka
Piotr Rybkowski
Tomek Saciowski
Dj Sam
Wiesław Saniewski
Yorgos Sapountzis
Jadwiga Sawicka
Arnold Schönberg
Showcase Beat le Mot
Anne Schulz
Salvatore Sciarrino
Berni Searle

Sen Zu
Anna Seweryn
Sławomir Shuty
Ula Sickle
Sebastian Siębor
Zuza Sikorska
Robert Siwak
Krzysztof Skonieczny
Dominik Skrzypkowski
Paweł Smagała
Anna Smolar
Marek Sobczyk
Andrzej Sobolewski
Jerzy Sosnowski
Cristian Soto
Jan Sowa
Agnieszka Sural
Paweł Stankiewicz
Julia Staniszevska
Jacek Staniszewski
Tal Sterngast
Igor Stokfiszewski
Marysia Stokłosa
Małgorzata Sugiera
Agnieszka Sural
Rafał Szczepaniak
Kazimiera Szczuka
Mariusz Szczygieł
Saar Szekely
Paulina Szenderowska
Aneta Szyłak
Paweł Szymański
Dj Ed Szynszyl
Tomasz Śliwiński
Tomasz Śpiewak

Adam Świtała
Christoph Theußl
Florence Thomassin
Joanna Tokarska-Bakir
Ewa Toniak
Jalal Toufic
Hubert Trammer
Przemysław Truściński
Jarosław Trybuś
Paweł Tucholski
Tomasz Tyndyk
Marcin Tyrol
Mike Urbaniak
Maciej Urbański
Adam Walicki
Katarzyna Warnke
Joanna Warsza
Justyna Wasilewska
Aleksandra Wasilkowska
Rene Wawrzkievicz
Bartłomiej Wąsik
Anton Webern
Ala Wesołowska
Adam Wiedemann
Tadeusz Wielecki
Marcin Wierzchowski
Mariusz Wilczyński
Maria Wilska
Anna Witt
Fabian Włodarek
Zorka Wollny
Adam Woronowicz
Wiola Wrotna
Dana Yahalomi
Filip Zagórski

Patryk Zakrocki
Wawrzyniec Zakrzewski
Anna Zaradny
Krzysztof Zarzecki
Wojciech Zasadni
Monika Zawadzka
Krzysztof Zbijowski
Piotr Ziarkowski
Wojtek Ziemilski
Marcin Żak
Bartosz Żurawiecki

WYJAZDY

Nowy Teatr jest najczęściej zapraszany za granicę polskim teatrem, dlatego nazywany jest często ambasadorem polskiej kultury. Od początku naszego istnienia graliśmy w wielu, głównie europejskich, metropoliach, ale nie tylko. (A)pollonia prezentowana była nawet przed tajwańską publicznością. Kolejne lata będą, wszystko na to wskazuje, równie intensywne.

NOWY TEATR POZA WARSZAWĄ

- (A)pollonia
- Życie seksualne Dzikich
- Koniec
- Opowieści afrykańskie według Szekspira
- Tramwaj
- Obóz Solidarność

DOTYCHCZASOWE WYJAZDY NOWEGO TEATRU

(A)pollonia

7–10 czerwca 2009, Wiedeń, Austria, Wiener Festwochen

16–19 lipca 2009, Awinion, Francja, Festival d'Avignon

29–31 października 2009, Liège, Belgia, Théâtre de la Place

6–12 listopada 2009, Paryż, Francja, Théâtre National
de Chaillot

4–6 grudnia 2009, Bruksela, Belgia, Théâtre Royal
de la Monnaie

13–14 grudnia 2009, Kraków, Polska, 2. Międzynarodowy
Festiwal Boska Komedia

12–15 stycznia 2010, Genewa, Szwajcaria, Comédie de Genève

19 kwietnia 2010, Łódź, Polska, Festiwal Sztuk Przyjemnych
i Nieprzyjemnych

4–5 czerwca 2010, Berlin, Niemcy, Polski Express,
Hebbel-am-Ufer

16–17 października 2010, Lublin, Polska, Międzynarodowy
Festiwal Konfrontacje Teatralne

19–20 lutego 2011, Tajpej, Tajwan, Taiwan International Festival
of Arts

4–5 marca 2011, Moskwa, Rosja, Festiwal Złota Maska

28 czerwca–1 lipca 2011, Ateny, Grecja, Greek Festival

Życie seksualne Dzikich

14–15 grudnia 2011, Kraków, Polska, 4. Międzynarodowy Festiwal
Boska Komedia

Koniec

2–3 grudnia 2010, Kraków, Polska, 3. Międzynarodowy Festiwal
Boska Komedia

21–22 stycznia 2011, Clermont-Ferrand, Francja, Comédie
de Clermont-Ferrand

4–13 lutego 2011, Paryż, Francja, Théâtre de l'Odéon

10–11 maja 2011, Liège, Belgia, Théâtre de la Place

Opowieści afrykańskie według Szekspira

5 października 2011, Liège, Belgia

19–20 października 2011, Modena, Włochy

28–29 października 2011, Lizbona, Portugalia

15–16 listopada 2011, Rennes, Francja

22–23 listopada 2011, Luksemburg

Tramwaj

20–21, 23–25.11.2010 Berlin, Niemcy, Berliner Festspiele

2–9.12.2010, Grenoble

15–16.12.2010, Luksemburg

2–4.06.2011, Amsterdam

14–19.06.2011, Genewa

23–25.06.2011, Haga

Obóz Solidarność/Solidarność Camp

27–31 sierpnia 2011, Gdańsk, Instytutu Sztuki Wyspa

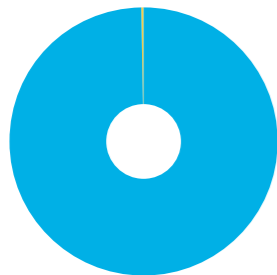
7–11 września 2011, Kijów, Ukraina, Akademia Mohylańska

23 września–1 października 2011, Bruksela, Belgia, KVS-Royal
Flemish Theatre

11–20 października 2011, Madryt, Hiszpania, Centro de Creación
Contemporanea Matadero

STATYSTYKI

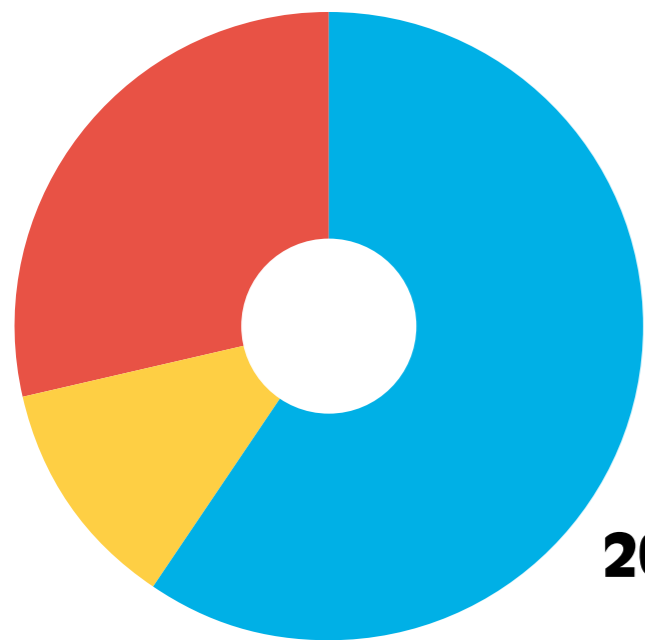
PRZYCHODY

2008

3 955 700

- Dotacja organizatora 3 955 000
- Inne dotacje publiczne 700

2009

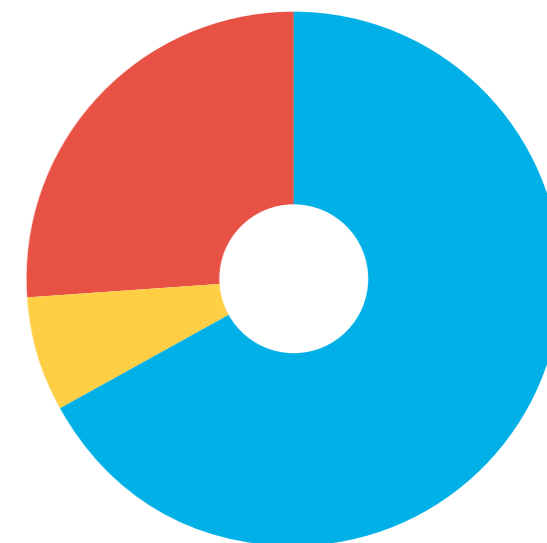
9 201 571

- Dotacja organizatora 5 470 000
- Inne dotacje publiczne 1 099 221
- Pozostałe środki (koprodukcja, sponsorzy, bilety) 2 632 350

2010

7 833 937

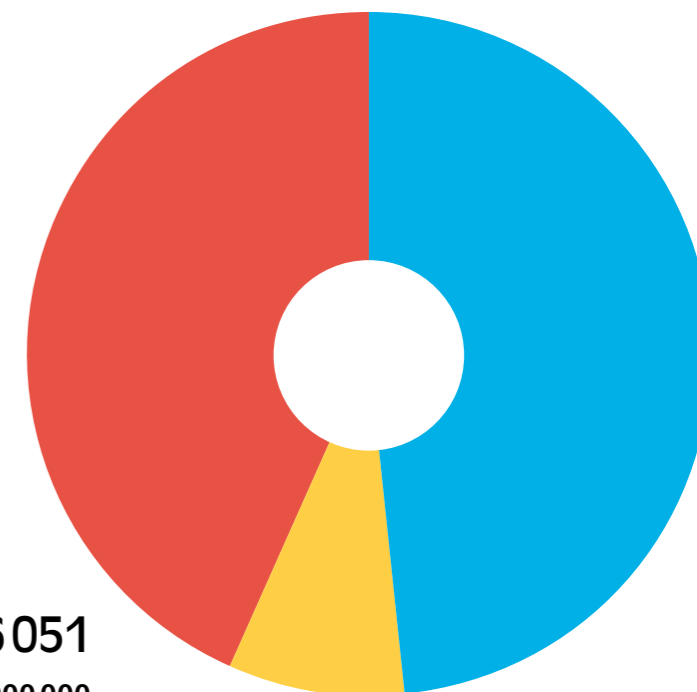
- Dotacja organizatora 5 260 000
- Inne dotacje publiczne 549 262
- Pozostałe środki (koprodukcja, sponsorzy, bilety) 2 024 675

2011

10 096 051

- Dotacja organizatora 4 900 000
- Inne dotacje publiczne 830 000
- Pozostałe środki (koprodukcja, sponsorzy, bilety) 4 366 051

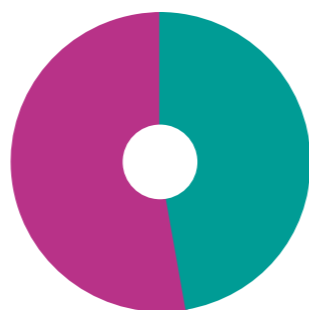
WYDATKI

STRUKTURA WYDATKÓW	2008	2009	2010	2011
koszty stałe	3 251 932	4 363 397	3 819 643	4 119 915
koszty merytoryczne (wydarzenia artystyczne)	703 768	4 838 174	4 014 294	5 976 136

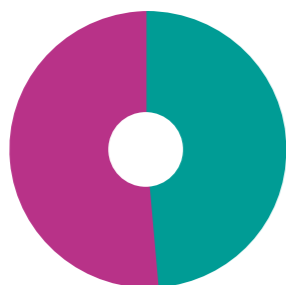
2008

2009

2010

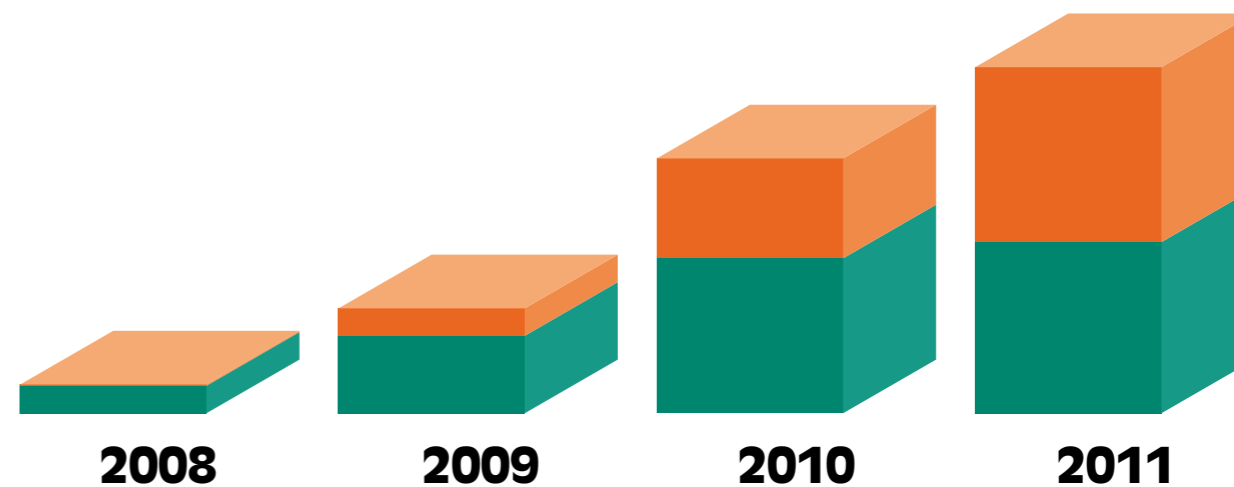

2011

PUBLICZNOŚĆ

	2008	2009	2010	2011
Wydarzenia poza Warszawą	1	22	80	137
Wydarzenia w Warszawie	22	62	124	140
Wydarzenia razem	22	84	204	277
Publiczność w Warszawie	3970	9162	14193	12152
Publiczność poza Warszawą	500	17327	56767	44557
Publiczność razem	4470	26489	70960	56709

KOPRODUCENCI

Ambasada Rzeczypospolitej Polskiej w Brukseli
La Bellone, Maison du Spectacle
Biblioteka Narodowa
Centrum Sztuki Współczesnej
La Comédie de Clermont-Ferrand — Scène Nationale, Clermont-Ferrand
La Comédie de Genève-Centre Dramatique
Emilia Romagna Teatro Fondazione
Festival d'Avignon
Festiwal TEMPS D'IMAGES
Fundação Centro Cultural de Belém
Goethe-Institut
Hebbel-am-Ufer, Berlin
Holland Festival — Amsterdam
De Koninklijke Schouwburg den Haag
MC2 : Grenoble
Narodowy Stary Teatr im. Heleny Modrzejewskiej w Krakowie
Odéon-Théâtre de l'Europe
Schaubühne am Lehniner Platz
Schauspielhaus Zürich
spielzeit'europa | Berliner festspiele
Théâtre de la Place, Liège
Théâtre National de Bretagne
Théâtre National de Chaillot
Théâtre Royal de la Monnaie de Bruxelles
Les Théâtres de la Ville de Luxembourg
Tutkivan Teatterityön Keskus

NOWY TEATR OTRZYMYWAŁ DOFINANSOWANIE PROJEKTÓW W RAMACH PROGRAMÓW:

Ambasady Francji
Ambasady Niemiec
Ambasady Norwegii
Cultures France
Goethe Institute
Instytutu Adama Mickiewicza
Instytutu Francuskiego w Warszawie
Instytutu Polskiego w Berlinie
Instytutu Polskiego w Brukseli
Instytutu Polskiego w Madrycie
Instytutu Polskiego w Paryżu
Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego
Ministerstwa Spraw Zagranicznych Niemiec

ODPOWIEDZIALNY BIZNES WSPIERA NOWY TEATR. POMOGLI NAM:

Polski Koncern Naftowy Orlen
Powszechny Zakład Ubezpieczeń S.A.
Telekomunikacja Polska

oraz:

Advanced
Audi
BenQ
Blikle
Dziki
Esencja
Expresso
Helena
Hogan & Hartson
Hogan Lovells

Krajowy Depozyt
Lidex
Magazyn Wino
Mercure
Profilab
U Fukiera
Victoria
Wyborowa
Żużo

WSPÓŁPRACOWALIŚMY Z INSTYTUCJAMI I FIRMAMI

A-I-R Laboratory
Ambasada Izraela
Arcelor Mittal
Austriackie Forum Kultury
Biblioteka Narodowa
Biblioteka Uniwersytecka w Warszawie
Centrum Sztuki Współczesnej
Dom Spotkań z Historią
Festiwal TEMPS D'IMAGES
Festiwal Warszawska Jesień
Filharmonia Narodowa
Filmoteka Narodowa
Fundacja Archeologia Fotografii
Fundacja Młodej Kultury Hopsiup Project
Fundacja Nowego Teatru
Fundacja Współpracy Polsko-Niemieckiej
Goethe Institut
Hebbel am Ufer
Hotel Ibis
Instytut Cervantesa
Instytut Francuski
Instytut Reportażu
Instytut Sztuki Wyspa
Instytut Teatralny
Katedra Dramatu Uniwersytetu Jagiellońskiego
Klub Regeneracja
Korporacja Ha!art
Krytyka Polityczna
Plan C
Prohelvetia
WAW
Tygodnik Wprost
WRSZW.pl
Wydawnictwo Kultura Gniewu
Wydawnictwo Panga Pank
Zentropa Polska

PATRONAT MEDIALNY

ZESPÓŁ NOWEGO TEATRU

Dariusz **Adamski** (kierownik pracowni oświetleniowej),
Elżbieta **Bańka** (księgowa), Anna **Błażejewska** (asystent dramaturga i dyrektora ds. inwestycji), Katarzyna **Błażejewska** (kierowniczką widowni),
Sylwia **Borkowska** (księgowa, kadry), Stanisława **Celińska** (aktorka),
Marcin **Chlanda** (asystent dyrektora ds. technicznych),
Andrzej **Chyra** (aktor), Magdalena **Cielecka** (aktorka),
Ewa **Cichowicz-Vedral** (promocja i PR), Ewa **Dałkowska** (aktorka),
Łukasz **Faliński** (kierownik pracowni elektroakustycznej i wideo),
Elżbieta **Fornalska** (garderobiana), Piotr **Gruszczyński** (dramaturg),
Łukasz **Józków** (inspicjent), Wojciech **Kalarus** (aktor),
Marek **Kalita** (aktor), Paweł **Kamionka** (dyrektor ds. technicznych i administracyjnych), Adam **Kasjaniuk** (koordynator pracy artystycznej),
Małgorzata **Kleczkowska** (sekretariat), Tomasz **Laskowski** (rekwizytor),
Katarzyna **Łuszczak** (asystent dyrektora artystycznego),
Anna **Makowska** (Biuro Obsługi Widzów), Zygmunt **Malanowicz** (aktor),
Ryszard **Malarski** (dyrektor ds. inwestycyjnych), Paweł **Mykietyn** (kierownik muzyczny), Joanna **Nuckowska** (producentka, kuratorka),
Karolina **Ochab** (dyrektor naczelna), Maja **Ostaszewska** (aktorka),
Joanna **Ostromecka** (główna księgowa), Piotr **Polak** (aktor),
Jacek **Poniedziałek** (aktor), Magdalena **Popławska** (aktorka),
Adam **Sienkiewicz** (kierownik produkcji), Ewa **Sokołowska** (garderobiana),
Olga **Sozoniuk** (administracja), Maciej **Stuhr** (aktor),
Małgorzata **Szczeńniak** (scenograf), Zofia **Szymanowska** (impresariat),
Krzysztof **Warlikowski** (dyrektor artystyczny),
Katarzyna **Włodkowska** (kasa), Stanisław **Wójkowski** (zaopatrzenie).

RADA NOWEGO TEATRU

Mirosław Bańka
Michał Boni
Lejb Fogelman
Aleksander Smolar
Małgorzata Szumowska

Paweł Mykietyn
Karolina Ochab
Małgorzata Szczeńniak
Krzysztof Warlikowski

AUTORZY ZDJĘĆ W RAPORCIE

Mateusz Bala 33,36,37
Christian Berthelot 60, 62-63
Krzysztof Bieliński 44, 45
Karol Grygoruk 168-169
Magda Hueckel 32, 101, 102-103, 104, 107, 108-109, 115, 116, 117
Kuba Kiljan 56, 57, 58, 59
Anna Makowska 38
Grzegorz Mazurowski 31
Stefan Okołowicz 46, 48-49, 51, 53, 54-55
Tomasz Pasternak 40, 41, 42-43
Marta Pruska 119, 120-121, 122-123
Konrad Pustoła okładka, 54-55, 126-127, 128, 129, 130-131, 137, 138-139, 140, 142-143, 145, 146-147
Tomek Tyndyk 133, 134-135
Pascal Victor 75, 77, 78-79
Adam Walicki 89, 90-91, 92, 93, 94, 95
Bartek Warzecha 64, 65, 66, 67, 70-71, 72, 73, 82, 83, 84, 85, 86-87, 97, 98-99, 112-113, 158, 160-161, 164-165, 166

NOWY TEATR

ul. Madalińskiego 10/16

02-513 Warszawa

tel.: (+48) 22 379 33 00, 849 35 53

fax: (+48) 22 849 35 51, 379 33 01

sekretariat@nowyteatr.org

www.nowyteatr.org

MIASTO
STOŁECZNE
WARSZAWA

Nowy Teatr jest instytucją kultury miasta
stołecznego Warszawy